فیسبوک

ناول

عبدالجمیل ممتاز

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیسبوک

(ناول)

لیکوال: عبدالجمیل ممتاز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم: فیسبوک

لیکوال: عبدالجمیل ممتاز

aj_mumtaz@yahoo.com

aj.mumtaz32@gmail.com

خپرندوی: مومند خپرندویه ټولنه – جلال اباد

بریښنالیک: Momand.books@gmail.com

ډیزاین چارې: اېملیار ساجد

چاپ کال: ۱۳۹٤ – ۲۰۱۵م

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندویې ټولنې تخنیکي څانګه

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلورنځی – مخابراتو څلورلاری.

اړیکې: ۰۷۰۰٦۲٦۱٦۱ – ۰۷۷۷٦۲٦۱٦۱ – ۰۷۸۱٦۲٦۱٦۱

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی، خیبر کتابپلورنځی، دارالسلام کتابپلورنځی، مستقبل کتابپلورنځی

پکتیکا: علمي کتابپلورنځی

کندهار: امیر کروړ کتابپلورنځی، افغان کتابپلورنځی

خوست: غرغښت کتابپلورنځی، رحیمي کتابپلورنځی، ملر کتابپلورنځی، سباوون کتابپلورنځی

هلمند: سیدجماالدین کتابپلورنځی، عرفان کتابپلورنځی، تاج منور کتابپلورنځی

پکتیا: علمي کتابپلورنځی

غزني: قیومي کتابپلورنځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چا ته

چې له خپلې ژبې سره مينه لري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه ورځ مې په کراره پرې نښوده، په انګلیسي تورو مې ورته ولیکل:

- salam.

تر ډېره مې په لیکخونه کې سترګې پاتې وې، خو لکه پخوا، هېڅ ځواب یې رانکړ، ژبه مې واړوله، ومې لیکل:

- ولې ځواب نه راکوې؟ دومره غرور!

خو چاته وایې! په تشه توره لیکخونه (چټ روم) کې ځانته لګیا وم، پیغامونه مې بیخي ډېر ورکړل. نور له ځانه وشرمېدم، له فېسبوک نه ووتم.

غرمې نه وروسته مې بیا سر ورښکاره کړ، کټل مې چې ځواب یې راغلی و:

- سلام محترمه، زه به چا- چا ته ځواب ورکوم.

لږ مې تمه پیدا شوه، ورته ومې لیکل:

- بیا نو فېسبوک ته مه راځه!

ځواب یې رانکړ، ور زیاته مې کړه:

- همدومره وه؟

پیغام یې راغی:

- څه؟

- هېڅ، ما ویل نه غواړې راسره چټ وکړې؟

- چټ مې نه خوښیږي، هسې سرخوږی دی.

پوه شوم چې د چټ کولو لېواله ده، ورته ومې لیکل:

- زما هم نه خوښیږي، خو کله کله یو- یو دوست ښه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې رانغی، ورزياته مې کړه:

- بيا هم ستا خوښه.

راته ويې ليکل:

- تاسو د کوم ځای ياست، چېرته اوسيږئ؟
- د کوم ځای بايد اوسم؟
- ودې ليدل، هېڅ، وبخښئ، بس ده نور.

پوه شوم چې په غوصه شوه، ونه ځنډېدم، ځواب مې ورکړ:

- د افغانستان يم.

ښايسته ځنډ ووت، پيغام يې رانکړ، ما ګوتې ور وړاندې کړې:

- ډېره مغروره يې؟

د ليکلو نخښه يې راښکاره شوه، ګوتې مې د ليکدړې پر سر چت کړې، وروسته يې پيغام راورسېد:

- مغروره نه يم، ومې ويل د چټ حوصله نلرم، زياتره بدې خبرې کوي، چې زما دا کار نه خوښيږي، همغه پر عمومي پاڼه ملګرتيا بس ده.
- سمه ده، بخښنه غواړم نو.

هغې نور هېڅ ونه ويل، ما هم بل پيغام ورکولو ته زړه ښه نه کړ.

د فېسبوک عمومي پاڼې ته شوم، څو ځله مې ښکته او پورته بوتله، پاڼه مې تازه جوړه کړې وه، د ګوتو په شمېر څو ملګري راسره ول، يوازې يو څو تکراري ليکنې او عکسونه مې ليدل.

بيا د هغې پاڼې ته ورغلم، انځور يې د زړه ستنې را کاواکه کړې وې، ما ويل چې ورته کتلی مې بس. په فوټوشاپ نه و جوړ شوی، بېخي په عادي حالت کې و. تور لنډ ټيکری کې يې د سپين مخ کاسه بده نه ښکارېده، ويښتان يې ټول شاته ټومبلي ول، ښه سنګينه راته ښکاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته مې فېسبوک بند کړ، د مېز پر سر پرتو کاغذونو پسې مې قلم راووېست، کارونه راډېر شول، ان تر مازیګره پورې ایله په هغو پسې ورسېدم.
د قبلې خواته مې مخ واړاوه، ساعت همغه لورې ته پر دېوال ځوړند و، شل کم خلور بجې وې، مامورین کرار- کرار په وتو شول، نور نو ما ته هم د ناستې پلمه نه وه پاتې، پاځېدم روان شوم.

*****

نن هغه تر ما مخکې په فېسبوک کې وه، شنه نښانه یې د نوم په څنګ کې ښکارېدله. لیکځونې ته لاړم، پام مې نه و، پر لیکدړه باندې مې ګوتې خښې کړلې.
وروسته مې کتل، چې د سلام پر ځای ګډوډ انګلیسي توري (sghl) راښکاره شول.
ژر مې ژبه واړوله، بیا مې ورته ولیکل:

- سلام

لږ ځنډ په تمه شوم، وروسته یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، سهار پخیر.

زړه مې ولګېد، په ځواب کې مې ورته ولیکل:

- سهار پخیر، څنګه یې؟
- ښه یمه، مننه، رښتیا ستاسو حامد کرزی ډېر عصباني نه دی؟
- څنګه عصباني؟
- امنیتي تړون نه لاسلیکوي کنه؟
- خه ووایم نو.

بې ځنډه یې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې، ته سیاسي نه یې لکه چې؟
- سیاست مې نه خوښیږي، فکر کوم تا هم هسې دا خبره وکړه، ګنې سیاسي نه راته ښکارېږې.
- عجیبه ده، زه سیاسي یم!
- سیاست خو انساني اړیکو ته صدمه رسوي. دوستۍ ته بیخي ډېر.

ویې لیکل:

- که له هر څه ناخبره شې، بیا خو بده ده، آخر یو محصل یې.
- منم یې، خو لمړی باید انسانان یو بل درک کړي! وروسته بیا نورې مسألې.
- څه ووایم نو، هر څه اوس په درک کې دي.

خندا راغله، پوه شوم، چې دلیل اوري، غواړي بحث راسره وکړي.

ورته ومې لیکل:

- ما ویل، که سیاست ته لاړ شو، بیا خو زه او ته دوستان نشو کیدی.
- دا نو په دوستۍ پورې څه اړه لري؟؟
- دا ده بیا دې پیل وکړ.

د هغې لخوا ځواب رانغی، ورته په تمه شوم، خو څرک یې ونه لګېد، پر لیکدړه مې ګوتې کېښودې:

- زه خو بس دا باور لرم، چې انسان، انسان دی که هغه د هر ځای وي، تر منځ یې یوازې انسانیت مهم دی.

د لیکلو نښانه یې را ښکاره شوه، پیغام یې راورسېد:

- هو، انسان تل د درناوي وړ دی، خو هم انسان او هم یې وطن، دواړه باید سرلوړي وي، پوهېږې موږ ایراني ډېره سختي ګالو، خو د وطن له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست او جغرافیې نه لاس ناخلو، افغانستان هم یو مظلوم هېواد دی، خلک یې باید د تبعیض پر وړاندې ډېر ټینګ وي.

خبرې یې زما د زړه زنګ لېرې کړ، تر څو مې څه لیکل، چې بل پیغام یې راغی:

- ته هم ښه نظر لرې، زما همنظره یې، خوشحاله شوم.
- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- که یو څه درته ووایم، خفه کېږې نه؟
- نه، ولې خفه شم.
- وګوره، زموږ افغانستان تل د پردیو ښکار شوی، کله د هغوی په دوستۍ او کله یې هم په دښمنۍ کې، له دې ډلې نه ستاسې ایران هم دی.
- نه، دا نه منم.

بیا یې ولیکل:

- هیڅکله یې نشم منلی.

په زړه کې مې را وګرځېدل، لکه چې په غوصه شوه، پر خپله کړې خبره پښېمانه شوم. غوښتل مې په یو ډول خپله خبره بېرته واخلم، چې بیا یې راته ولیکل:

- ایران خو تل د افغانستان ملاتړی دی، کله چې ستاسو هېواد ارام وي، زموږ د هېواد په ګټه دی، د تاریخ په لړ کې ایران له چا سره بد نه دي کړي، ویې منه.

زه یې له خفه کېدو ووېرېدم، ما ویل چې رانه خفه نه شي، ګڼې ډېر څه مې ورته لرل.

د هغې نظر مې تأیید کړ، خو ورسره مې خپل فکري حیثیت هم تیټ را نه ووست:

- سمه ده منم یې، خو کله کله یې خپل هېواد ته د خطر پېښېدو لپاره ځان غلی نه دی پرېښی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا خو طبيعي ده، ستاسو دولت هم شايد همداسې وکړي.
- هو نو.
- بيا نو ولې ايران خپل دښمن ګڼئ؟ دليل يې؟

غلی شوم، بل پيغام يې راغی:

- ولې، درويشه؟

مجبور يې کړم، ورته ومې ليکل:

- دا اوس خو يې منې، چې امريکا سره د دښمنۍ په خاطر، افغانستان نارامه کوي.
- دا په کوم دليل؟
- وګوره، پخوا د طالبانو سرسختې دښمن ايران و، خو اوس ورسره همکاري کوي. ولې؟
- خو تاسو بايد دا نه وای منلې چې ناټو افغانستان ته درشي، تر اوسه يې څه مرسته درسره کړې؟ پرته له دې چې ټوله شتمني يې درڅخه يووړله.

په مغزو کې مې کرنګ شو، په چورت کې يې بوتلم، کاته مې چې بيا يې د پيغام زنګ وټنګېد:

- درويشه!

ژر مې پر ليکدړه ګوتې ورکېښودې:

- افغانانو هېڅ وخت ناټو يا نور نه دي راغوښتي، نه يې هم زغملی شي، دا هر څه په زور او فريب وربانديې تپل کيږي، ځکه خو ارامه ورځ نلري.

ځواب يې رانکړ، تم شوم ورته، خو بيا هم غلې پاتې وه، ورته ومې ليکل:

- وبخښه، لکه چې سر مې دروخوږاوه!

دستي يې پيغام راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، هیله کوم.

زیاته یې کړه:

- هر څه به سم شي، تاسو به ارام ژوند وکړئ ان شأ الله.
- هو، ان شأ الله، خدای مهربان دی.

څنډ ووت، خو ډېر نه، وروسته یې د لیکلو نښانه را ښکاره شوه. پیغام یې راغی:

- یو څه وپوښتم؟
- هو، مهرباني.
- غوښتل مې پوهه شم، ایران خپل دښمن ګڼئ که دوست؟

ورته ومې خندل، سمدستي یې راته ولیکل:

- وو‌ایه نو!
- آیا ګاونډی هم دښمن وي؟
- ولې نه وي، لکه عرب چې ایران سره دي.

دا خبره یې لږ په لهجوي ډول لیکلې وه، لمړی سم ورباندې ونه پوهېدم، تر څو مې فکر ورباندې کاوه، بل پیغام یې راکړ:

- راته ودې نه ویل، هله ژر شه نو، څمه کار لرم.
- خو درته ومې ویل.
- نه، سم راته وو‌ایه، دوست که دښمن؟

عجیب انسان سره ګیر راغلم، ایران مې تر دا اوسه هم نه خوښیږي، خو هغې ته مې نشوی ویلی، شتګه مې کړې وای، له ناچارۍ مې ورته ولیکل:

- د وروڼو تر منځ خواږه او تراخه راځي، دا نو نه شوه چې دښمنان شول، همدا اوس په ایران کې میلیونونه افغانان اوسیږي.

خو دغسې یې نه منله، دا ځل یې په جدي توګه پوښتنه وکړه:

- بلاخره افغانان ایران ته دوست وایي که دښمن؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې پټې کړې ورته ومې ليکل:

- دوست.

- مننه، پوهېدم چې دوست يې ګڼې.

زما د خولې خوند يې را بد کړ؛ ايرانۍ نه وه، سم غم وه. ناچاره وم، ډېره مې خوښېدله، د دوست کلمه مې د هغې لپاره وويله، ګڼې خدای که مې په عمر دغسې ويلي وای.

هغه په ليکلو بوخته وه، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- هو، ايران او افغانستان ورونه هېوادونه دي، ډېر افغانان زموږ په هېواد کې اوسېږي او مالي وضعيت يې هم تر ايرانيانو ښه دی، خواريکښ خلک دي. خو ايرانيان تنبلان دي ډېر.

ومې خندل، ما د خپلو افغانانو غيبت ورته پيل کړ:

- نه نو، که افغانان تنبلان نه وای، اوس به يې هېواد په دا حال نه و.

ويې ليکل:

- دغسې نه ده، پوهېږې! زه همدا اوس نشم کولی، يو کور ځانته واخلم، خو يو افغانی يې په اسانه کولی شي، پيسې ډېرې لري او دا يې د زحمت پايله ده.

د ځان سره مې وويل، کاشکې همداسې وای.

ورته ومې ليکل:

- خو د وطن په هکله يې اراده کمزورې ده.

- فقط همدا يې بدي ده، پر خپل وطن باندې زړه نه سوځوي، فکر کوي چې يوازې د کار کولو او ګټلو لپاره پيدا دي بس.

- هو، فقط د خپلو ګټو لپاره.

- ودې ليدل، چې نظريات مو يو شان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاته یې کړه:

- ایرانیان وایي: لمړی هېواد بیا موږ، خو افغانان بیا وایي: لمړی زما ښځه او بچیان، بیا هېواد.

ورته ومې خندل:

- هههههه، هو والله، رښتیا وایې.
- خوشحاله یم، چې نظریات مو سره یو دي.
- زه هم.

وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته یې راته ولیکل:

- نن همدومره بس ده، که نور څه نه لرې، زه به خپل کار پسې لاړه شم.
- سمه ده، خوشحاله شوم.
- ستړې مې کړې، وبخښه!
- هیله کوم.
- پر ځان پام کوه، د الله پامان.
- د الله پامان.

د مېز شا مې پرېښوده، بهر ووتم. لمر تېز لګېد، بېرته سیوري ته شوم، لږ شېبه لا ولاړ وم، چې غږ راباندې وشو:

- هلکه څه چورت وهې؟

ښی خوا ته مې مخ واړاوه، شبیر خپل هډور لاس راته نیولی و، لاس مې ور ورانډې کړ، ډېر سخت یې ټینګ کېکاږه، راته ویې خوړاوه، وروسته یې په خندا کې شونډې وښورېدې:

- ژوبل شوې؟

له غیرته مې نه ورته ووېل، لاس یې راخوشې کړ، خندا یې لا نه وه تمامه، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یاره، هغه مجلې دې هم رانکړې، ډېر ناځوانه یې.

ورته ومې ویل:

- ستاسې لوژستیک نه چا خیر کړی؟

سترګې یې په ګریوان کې ولوېدې، خو ژر یې بېرته راپورته کړې:

- ته اوس ګیلې پرېږده، مجلې راکوې کنه؟
- هو، راځه همدا اوس یې درکړم.

خوله یې وازه پاتې شوه، داسې ښکارېده چې ټوکې یې کولې، خو ما ورباندې رښتیا کړه.

بیا مې غږ پرې وکړ:

- راځه کنه!
- همدا اوس؟
- هو نو، څه وخت؟

ویې خندل:

- دغه ته وایې د مجلې مدیر، درځه.

*****

اشپزه مو راضیه نومېده، خو مور په خاله پېژندله، نن یې مکروني او لوبیا تیار کړې ول، چکه هم ورباندې ښکارېدله، تازه شنه مرچ په جلا قاب کې پراته ول، مرچ مې ډېر خوښېږي، ډوډۍ مې له مرچو پرته نه تیرېږي.

دسترخوان ته کښېناستم، ورته ولګېدم، په شېبه کې مې ډک قاب وکړنګاوه، وروسته د لمانځه په نیت پاڅېدم، تر څو بېرته راتلم، یوې بجې نه څو دقیقې اوښتې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپیوټر ته وروګرځېدم، فېسبوک مې خلاص کړ، د هغې انځور ته مې وکتل، شین څراغ یې ګول و، د موس(موږک) شرخکی مې ډېر ښکته پورته کړ. خو له هغې پرته فېسبوک خوند رانکړ، بېرته راووتم.

تر مازیګره مې درې ځله سر ورښکاره کړ، د هغې څراغ همغسې ګول و، رخصتي شوه، کور ته لاړم.

*****

اته بجې وې، د شعبې ور پرانستی و، تر ما مخکې زما همکاران راغلي ول، د اختر مبارکۍ کېدلې، له یوې مخې مې یو یو غېږې ته راجوختاوه، کېناستلو، کیک او کلچې هلکانو راوړې وې، خاله ټولو ته د شنه چاى ډکې پیالې کېښودې.

مجلس تود شو، خو ما قصداً ځان پکې پردی محسوساوه، خپلې څوکۍ ته ورپاڅېدم، فېسبوک مې ډېر یادېد، پوره پنځه ورځې وتلې وې، سخت یې تږی وم. نګین لا نه وه راغلې، بېرته مې بند کړ، د مېز پر سر ګڼ کاغذونه پراته ول، پر هغو مې ځان بوخت وساته.

نهه نیمې بجې شوې، بیا ورتاو شوم، اوس د هغې عکس سره شنه نښانه ښکارېدله، زړه مې ولګېد، لکه د ستړي په شان مې غټه ساه واخیسته، پر لیکدړه (کیبورډ) مې ګوتې ور برابرې کړې:

- سلام، سهار پخیر.

لږ شیبه پس یې ځواب راغی:

- سلام، ښه راغلې.
- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- غیرحاضري مې اوږده نه وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یعنې څه؟

حیران شوم، چې اوس څه ورته ووایم؟ ما نه غوښتل د اختر ورته ووایم، خو پرې یې نښودم.

بیا یې پوښتنه وکړه:

- پوهه نشوم، څه دې ویل؟

هېڅ پلمه نه وه، ورته ومې لیکل:

- د اختر ورځې وې، فېسبوک ته رانغلم.
- ښه، لوی اختر یادوې.
- هو.
- ښه نو اختر دې مبارک، ما خو په خپله پاڼه کې مبارکي ویلې وه.
- مننه.

د ځان سره خجالت شوم، ما مخکې داسې فکر کاوه چې دوی به اختر نلري. پرته د نوي کال له سیزده بدر([1]) څخه، ځکه مې ځان غلی نیولی و.

د هغې له خوا پیغام رانغی، ما ورته ولیکل:

- تاسو هم په همدې نیټه اختر لرئ؟
- ولې، دا لکه چې د ټولو مسلمانانو اختر نه و؟ پوهېږې د جمعې ورځ هم د مسلمانانو اختر دی.
- هو اختر دی، خو ما بل فکر کاوه، وبخښه!
- هیله کوم.

د ځان سره مې له خجالته شونډې په موسکا بېلې شوې، ورته ومې لیکل:

- تا ته هم مبارکي وایم.
- مننه درویش جانه.

---

[1] سیزده بدر: د ایرانیانو اختر دی، چې د هر نوي کال دیارلس ورځې نمانځي او له کورنو بهر وځي میلې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوع مې په بله واړوله:

- نګين! څو ورځې وشوې، ډېرې خبرې مو وکړې، خو يو بل مو سم نه دي پېژندلي، څنګه دې خوښه ده؟
- سمه ده، ولې نه.

زياته يې کړه:

- زه خو د کور ښځه يم.

ومې نه منله، ما ويل ټوکه کوي.

بيا يې وليکل:

- او يوه څلور کسيزه کورنۍ يوو. مېړه، زه، يو زوی او يوه لور مې.

ټوکه مې وګڼله، ما ويل تر اوسه کله کومې نجلۍ د ځان په اړه رښتيا ويلي، چې دا به يې ووايي، بابيزه مې وبلله، په ځواب کې مې ورته وليکل:

- ډېر ښه، خوشحاله ژوند ولرئ.
- مننه، ژوندی اوسې.

بلې پوښتنې ته مې زړه ښه کړ:

- کله دې افغانستان ليدلی؟
- نه.
- غواړې چې ويې وينې؟
- نه، ما تر اوسه خپل هېواد سم نه دی ليدلی، بل خو پرېږده.

ومې خندل، بيا مې وپوښتل:

- د ايران د کوم ښار يې؟
- د تهران.
- ډېر ښه، زه يو وخت ايران ته درغلی وم، ان څو کاله وړاندې.

ونه څنډېده، ويې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کوم ښار ته، هغه وخت څو کلن وې؟
- رفسنجان ته، هغه مهال به د ۱۷ یا ۱۸ کالو وم.
- څه کار دې کاوه؟
- د پستو په شرکت کې وم.
- ډیرې پستې به دې خوړلې وې؟
- هو خامخا.
- افرین، ګټه به یې ښه وه که څنګه؟ ښار یې څنګه و؟

په صفتونو ورته سر شوم:

- ډېر ښایسته، ډېر زرغون. خو د خلکو په ژبه یې سم نه پوهېدم.

ویې خندل:

- ههههه، زه هم ستا په لهجه پوره نه پوهېږم، ډېره سخته ده.

زه غلی شوم، ما ویل اوس باید ایراني پارسي هم زده کړم نو.

د هغې بل پیغام راغی:

- ښه نو له ایرانه ښه خاطره لرې؟
- هو، ډاکټران خو یې بیخي ښه خلک دي.
- ډېره خوشحاله شوم، چې ایران دې خوښ دی، زموږ خلک ډېر خواخوږي دي.

ځواب مې ورنکړ، هغې زیاته کړه:

- درویش جانه، معلومیږي چې عاطفي انسان یې، خوشحاله یم.
- مننه، تاسو هم مهربانه یاست.
- درویشه! ته اوس څو کلن یې؟

د دروازې غږ سره مې له کمپیوټر نه سترګې پورته کړې، رییس شعبې ته راننوت:

- راځه چې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوصه هم راغله، خو څه مې نشوای کولی.
هغې ته مې همدومره ولیکل:

- زه بېرته راځم.

رییس هم عجب سړی و، سړی یې له مخکې نه پوهاوه، هر وخت یې همدغسې غږ کاوه .
ایله تر غرمې بېرته راخوشې شوو، یو سیمینار و، د غرمې ډوډۍ یې هم ورکوله، خو زه پاتې نه شوم، رییس ډېر راته وویل، خو ما سترګې بدې کړې، ترې راووتم.

*****

په پټه خوله شعبې ته ننوتم، خاله ته مې د ډوډۍ وویل، ډېر وږی شوی وم، فېسبوک ته مې هم ډېره بیړه وه، لمړی مې فېسبوک خلاص کړ، زړه مې ډېر درېد، چې وي به کنه؟ رانه خفه شوې نه وي، خو هغه لا وه، د لیکخونې څراغ یې روښانه و.
ورته ومې لیکل:

- نګین، بخښنه غواړم، یو ضروري کار و.

شېبه وروسته یې ځواب راکړ:

- ډېر ناڅاپي لاړې، چې خیریت وي؟
- یو کار راته پیدا شو.
- ښه، سمه ده.

د هغې عادي سلوک خوشحاله کړم، ستوماني مې هېره شوه، خو په عین حال کې خبرې هم رانه هېرې شوې، ښه اوس څه ورته ولیکم؟ خو زیات یې چورت وهلو ته پرې نښودم، ویې پوښتل:

- درویشه، د عمر دې ونه ویل، څو کلن یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ۲۷

هغه وځنډېده، زما فکر وتخنېد، ورته ومې ليکل:

- ستا په فکر، لکه چې دقيق نه و؟
- څه دقيق نه و؟
- هېڅ، هسې يوه خبره مې وکړه.
- ووايه نو؟

ومې ليکل:

- تا ځواب رانکړ، ما ويل چې زما په عمر به دې شک راغلی وي.
- درويشه، په خدای که اوس هم پوهېدلې يم، روښانه ووايه.

د خندا سره مې ورته وليکل:

- ههههه، ژر انديښمنه کيږې!
- مه مې ځوروه، که نه راته وايې، بيا هېڅ پوښتنه نه کوم.

حيران پاتې شوم، ما ويل اوس يې په څه ډول پوهه کړم، ورته ومې ليکل:

- يعنې تر اوسه هم لا نه يې پوهيدلې؟
- نه.
- ښه نو ګوره، مخکې تا له مانه د عمر وپوښتل کنه؟
- هو.
- او ما هم درته وويل، چې ۲۷ کلن يم.
- هو.
- وروسته ستا ځواب ژر رانغی، ما فکر وکړ، چې ګواکې باور دې ونشو، نو ځکه مې درته وليکل، چې دقيق نه و که څنګه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوه، ماته سن مهم نه دی، حقیقت ښه دی، کولی شي د کمپیوټر له شا نه راته ووایې ۲۰ کلن، نو د چا یې څه، ډېری دروغ وایي، خو زه تل هڅه کوم رښتیا ووایم، د دروغو لپاره هېڅ دلیل نه وینم.
- نګین، زه هم د دروغو خاصیت نه لرم، همدا ستا خبره زما د زړه خبره ده.

ونه څندېدم، ورزیاته مې کړه:

- ښه اوس ته ووایه، څو کلنه یې؟
- ۴۰

زړه مې کښېته وښوېید، د هغې عکس ته مې وکتل، عکس یې ورباندې دغه شاهدي نه ویله، له رنګه ډېره ځوانه وه، ما ویل څه وایي به، اوس لا وختي دی، ورو ورو به هر څه رښتیا ووایي.

بل پیغام یې راغی:

- مېړه مې ۴۵ کلن دی.

شک مې باوري شو، د مېړه خبره یې پخپله راواخیسته، ما ویل هسې ما ځوروي، هېڅ باک مې ورباندې رانه ووړ. خو دا خبرې دومره ښې هم نه راباندې لګېدې.

هغې غږ راباندې وکړ:

- درویشه!

نور ونه څندېدم، همدومره مې ورته ولیکل:

- ماشاالله، خوشحاله ژوند ولرئ.
- مننه، ډېرو ته مې د خپل وضعیت په اړه ویلي چې خاوند لرم، بچیان لرم، خو هغوی کنځا راته کړي او بیا مې لیدلي هم نه دي، ښه ته څنګه؟

ومې لیکل:

- پر نورو کار نلرم. خو زه هغسې نه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سم ووایه، اړیکه شکوې؟
- نه.
- ښه ده، خو له خپله ځانه پرته ارزښت درکولی شم.
- فرق نه کوي، ما خو په دې اړه څه نه دي ویلي.

ایله چې ویې خندل:

- ههههههه، ښه دوست یې.

سمدستي یې بل پیغام راغی:

- ښه نو، درویشه! په ایراني هنرمندانو کې دې کوم یو خوښېږي؟

څه به مې ورته ویل؟ ما تر اوسه ایرانۍ سندرې ډېرې لږ اورېدلې وې، هغه هم یوازې د رادیو له لارې. د ځینو سندرغاړو نومونه مې زده ول، هغه مې ورته ولیکل:

- ګوګوش، منصور او یو بل هم دی، نوم یې اوس رانه هېر شو.
- په ایران کې دننه، سندرغاړي اوري؟

ونه پوهېدم، ورته ومې لیکل:

- یعني؟
- هغه چې په ایران کې دي، لکه عبدالمالکي، خواجه امیري، رضا یزداني، یراحي او .....

ما هم همدغه یو نوم ورته یاداوه، خو مخکې مې له یاده وتلی و، ورته ومې لیکل:

- هو هو، همدا عبدالمالکي. دلته په FM رادیو ګانو کې ایرانۍ سندرې ډېرې خپرېږي.
- بیا نو د تهران رادیو غرمنۍ فرمایشي سندرې واوره، ښې سندرې دي.
- سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایسته څنډ ووت، د لیکدړې تنې په کراره شوې، نه هغې څه لیکل او نه هم زما د فکر څولې کې څه رابرسېره کېدل.

خو څنډ ډېر اوږد نشو، ترې ومې پوښتل:

- تل په کور کې يې، که دنده لرې؟
- اوس په کور کې يم، د ملا عمليات مې کړی، دا شلور مياشتې کيږي.
- اوه خدايه، شفا دې وي.
- مننه، خو رعايت يې نه لرم، سبا ته غواړم د کوټو پردې ووينځم.
- نه نو، تاوان درته کوي.
- نو څه وکړم، همداسې خو يې نشم پرېښوولی.
- بيا هم لږ احتياط ښه دی.
- سمه ده گرانه، هڅه کوم، مننه.

*****

نن تر ټولو مخکې دفتر راغلم، ور مې پرانست، نيمې شعبې ته لمر رالويدلی و، زما د مېز پر نيمايي برخه هم لمر پروت و، دوړې اوچته پرې ښکارېدلې، کړکۍ ته مې پام شو، بېگا وازه پاتې شوې وه.

مېز ته ورتاو شوم، کمپيوټر مې چالان کړ، ما اوس له فېسبوک پرته بله موضوع نه درلوده، سم له واره مې فېسبوک خلاص کړ.

لمړی مې د نگين لنډه ليکنه سترگو ته شوه، له نيتې يې برېښېده چې د شپې يې خپره کړې وه، ليکلي يې ول: (چانس فقط يو ځل د چا وره ته راځي، ټکوي يې. خو بدچانسي، هم پر زنگ باندې گوته ټينگوي او هم د وره کيلي ورسره وي).

ليکنې يې خوند راکړ، خوښه مې کړه، لاندې مې ورته وليکل: (چانس بايد وپالو، چې بدچانسي رانشي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ ځنډ مې نور هم ځان پکې بوخت وساته، خو هغه رانغله.

ماسپښين و، هغه راښکاره شوه، خوشحاله شوم. سمدلاسه مې ورته وليکل:

- سلام ماسپښين پخير.

ځواب يې راغی:

- سلام، د کمپيوټر کيبورډ مې خراب شوی و، چټ مې نشوی کولی.

- لوبې به دې ورسره کړې وي.

لږ وځنډېده، وروسته يې راته وليکل:

- پوهه نشوم.

خبره مې واړوله:

- ناروغي دې ښه ده اوس؟

- مننه، ښه ده.

- څه شکر چې ښه ده، کورنۍ دې څنګه ده؟

- ټول ښه دي، مننه.

نن مې داسې احساسوله، لکه چې په زور يې راغږوم، ورته ومې ليکل:

- فکر کوم، نن ستړې يې؟

- نه، تازه کمپيوټر ته کښيناستم، ولې ستړې درته ايسم.

- شايد، ما خو همداسې فکر وکړ.

دا ځل هغې خبره واړوله:

- ښه دا ووايه، زما ليکنې هم خوښوې، که يوازې چټ کې راسره يې؟

ومې خندل:

- خوښوم يې، وروسته يې بيا وګوره.

- مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې رانه هېرې شوې، حیران وم چې څه ورته ووایم، وځنډېدم، بله پلمه نه وه، ورته ومې لیکل.

- وبخښه، نن زما انټرنېټ سم کار نکوي.

سمدستي یوه خبره را په یاد شوه، پر کیبورډ مې ګوتې کېښودې:

- هو رښتیا، کیدی شي له ۲۰۱۴ کاله وروسته د افغانستان حالت خراب شي، که ایران ته درشم، بیا درسره لیدی شم؟

- فکر نه کوم، خو ولې حالت خراب شي؟

- خلک وايي، که نړیوال ځواکونه ووځي، بیا به همغسې کورنۍ جګړې ونښلي.

- څه ووایم نو، رښتیا به هم حالت بد شي ولا.

دلته مې یوې باتې ته زړه ښه کړ:

- که ته افغانستان ته راشې، پر سر به دې وګرځوم.

- نه، اصلاً دروغ نشم ویلی، ما تر اوسه لا ایران سم نه دی لیدلی، افغانستان خو ډېر لېرې دی.

- ټوکه مې وکړه، زه او ایران ډېره لېرې خبره ده.

پیغام یې رانغی، زه هم تم شوم، بله خبره مې په ذهن کې نه راګرځېده، حیران وم چې څه ورته ووایم؟

طاقت مې ونشو، ما ویل چې مودا اوس راسره په بنډار (چټ) بوخته وي، ورته ومې لیکل:

- کوم خواره دې خوښېږي؟

- فرق نه کوي.

- رښتیا، پر ما یې هم فرق نشته.

ونه ځنډېدله، ویې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه! ستا په دغو دوو پوښتنو زه هېڅ پوهه نشوم.

زیاته یې کړه:

- اول وایې، ایران ته درشم، ودې وینم، بیا وایې، کومه غذا دې خوښېږي، دا یوه تر بله څه تړاو لري؟
- هههههه، یعنې یو تر بله تړلې خبرې وکړم.

په غوصه شوه، ویې لیکل:

- نه، اوس د خدای پامان، زه دې مسخره کړم.
- نګین، هدف مې دا نه و.

بیا مې ورته ولیکل:

- ته مې نه مسخره کولې، لطفاً! زه داسې عادت نلرم.

لاړه مروره شوه، ډېر نور پیغامونه مې ورکړل، خو ځواب یې رانکړ.

ښایسته څنډ ووت، وروسته مې بیا عذرونه ورته پیل کړل، کتل مې چې د لیکلو نښانه یې ښکاره شوه، پیغام یې راغی:

- درویشه! بس دی نو، خبره نوره هم ورانیږي، نن همدومره کافي ده.

نوره مې ورسره اوږده نکړه، یو څو دقیقې په فېسبوک کې وم، وروسته په تاخت (منډه) ترې راووتم.

مازیګر شو، موټر ته روان شوم، زموږ موټر تر نورو بېل و، تک شین و، هغسې رنګ بل کاستړ نه درلود.

څو تنه مامورین تر ما مخکې موټر کې ناست ول، په سیاست کې غرېدل، له ما پرته نورو ټولو په بحث کې ګډون کاوه، ښه یا بده، خو یوه خبره یې ورشړله. چا امریکا ملامتاوه، چا انګلیس او چا نور؛ خو زیاترو بیا ایران او پاکستان ته ګوته نیوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د موټر سیټونو ته کتل، نوي پوښونه یې ورکړي ول، خو رنګ یې دومره ښه نه و، تک شین و لکه د موټر په شان، ډیر ژر خیرنېدل.

له وروستي سیټ نه غږ را پورته شو. ایران یې یاد کړ، کنځا او ناتارې یې تر خولې ورته ووتې.

ما شا ته ور وکتل، خو هغه لا هم ګډ و، مهین زیړ بریتونه یې د شونډې پر سر بل ډول ښوریدل:

- ایران زموږ فرهنګي او مذهبي دښمن دی، هېڅ وخت به دوست نشي.

هسې هم په غوصه وم، حوصله مې ورته ونکړه:

- امریکا دښمن، انګلیس دښمن، پاکستان او ایران دښمنان. پوهېږې دا ولې؟

هغه غلی و، ما ورزیاته کړه:

- ځکه، زه او ته لا د وطن په قدر نه یوو پوهېدلي.

د هغه بریتونه بیا کاږه واږه شول:

- څه څه، په دې خبرو پسې مه ګرځه! دا ټول د مسلمانانو دښمنان دي.

دې خبرې سره ما ته خدای راکړه، له مخکې نه مې پلمه ورته غوښتله، همدغه یې ځای و، بې ځنډه مې ورته وویل:

- شاه رسوله! تا نو کوم کافر مسلمان کړی، تر اوسه دې خپل مونځ نه دی زده، ته بیا د مسلمانۍ خبرې کوې.

ژر مې خلکو ته مخ ور واړاوه:

- و خلکو تاسو کوم وخت دا ځوان په مانځه لیدلی؟

زما دا خبره تور ټوپک شوه، سړی اوچته پاڅېد، ګوزار یې کاوه، خو زه له مخکې نه ورته ولاړ وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن سهار یو څه کارونه ول، ایله څه کم لس بجې وې، فېسبوک ته خوشې شوم، گل گل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، یو تش لایک به مې پرې کېکاره او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ویل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې تورې لیکخونې ته مې سترگې دره پاتې شوې.

طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې یې لټې نه کوله.

جوړ پخیر، ته ښه یې، مننه شپه ښه تېره شوه او …

وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه لیکواله یې؟
- څنگه؟
- ډېرې ښې لیکنې ځړوې، کله کله ان فلسفي هم.
- مننه، دومره نه دې نو.

هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

- رښتیا پرون ستا یو ملگرې د حمید سیال په نوم د ملگرتیا غوښتنه وکړه، ملگرې مې کړ، خو نن مې بېرته انفرېنډ کړ.
- ولې؟
- مطالب یې پارسې نه ول، هېڅ نه وربانډې پوهېدم. تا هم کمنټ ورته کړی و.

خندا راغله، د حمید سیال شیخې زما سترگو ته لکه (سیخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې یې کار درلود، دا حرام دې او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه یې بیخې په تنگ کړی وم.

ورته ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو، هغه مې ملګرى دى.

څه يې ونه ليکل، ورزياته مې کړه:

- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟
- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولګرد دى، خو چې ته مې هلته وليدې، پوه شوم چې نه، افغان دى.

په اولګرد يې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:

- اولګرد څه يې؟
- وبخښه، ټايپي خطا وه، کرد يادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.

هغه وخندېده، بيا مې ترې وپوښتل:

- ودې نه ويل راته، ته ليکوالي هم کوې؟
- نه.
- مګر ښې ليکنې کوې.

هېڅ يې ونه ويل، خبره يې واړوله:

- د ځان دې ووايه، واده دې کړى، څه وظيفه لرې؟
- هو، واده مې کړى.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.

راته ويې ليکل:

- ټول پرلپسې ووايه، څه دنده او څو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مې دي.

ورزياته مې کړه:

- او د يوې مجلې مدير يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- آفرین ډېر ښه، بیا نو فرهنګي يې، د افغانستان راتلونکی به تاسو سموئ.
- ډېره مننه، هو د خیره.

ويې پوښتل:

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت يې را ګډوډ کړ، پوره لس دقیقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انګړ کې راوګرځېدم، فضا پاکه وه، د انګړ پر سپمټین غولې باندې تازه اوبه شیندل شوې وې، لږ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبې ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پایه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې ګرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبې ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، ټولو په یوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل میز ته ورتاو شوم، رښتیا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نګین هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته ولیکل:

- وبخښه، انټرنټ خراب شوی و.
- فرق نه کوي.

په همدې کې بیا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته ګوزار ورکړ، همغسې ترې پاځېدم.

*****

نن سهار یو څه کارونه ول، ایله څه کم لس بجې وې، فېسبوک ته خوشې شوم، ګل ګل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، یو تش لایک به مې پرې کېکاږه او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ویل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې تورې لیکخونې ته مې سترګې دړه پاتې شوې.

طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې یې لټې نه کوله.

جوړ پخیر، ته ښه یې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...

وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه لیکواله یې؟
- څنګه؟
- ډېرې ښې لیکنې ځړوې، کله کله ان فلسفي هم.
- مننه، دومره نه دي نو.

هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

- ربښتیا پرون ستا یو ملګري د حمید سیال په نوم د ملګرتیا غوښتنه وکړه، ملګرى مې کړ، خو نن مې بېرته انفرینډ کړ.
- ولې؟
- مطالب یې پارسي نه ول، هېڅ نه وربانديې پوهېدم. تا هم کمنټ ورته کړی و.

خندا راغله، د حمید سیال شیخي زما سترګو ته لکه (سیخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې یې کار درلود، دا حرام دي او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه یې بیخي په تنګ کړی وم.

ورته ومې لیکل:

- هو، هغه مې ملګرى دى.

څه یې ونه لیکل، ورزیاته مې کړه:

- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولګرد دی، خو چې ته مې هلته ولیدې، پوه شوم چې نه، افغان دی.

په اولګرد يې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:

- اولګرد څه يې؟
- وبخښه، ټايپي خطا وه، کرد يادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.

هغه وځنډېده، بيا مې ترې وپوښتل:

- ودې نه ويل راته، ته ليکوالي هم کوې؟
- نه.
- مګر ښې ليکنې کوې.

هېڅ يې ونه ويل، خبره يې واړوله:

- د ځان دې ووايه، واده دې کړی، څه وظيفه لرې؟
- هو، واده مې کړی.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.

راته ويې ليکل:

- ټول پرلپسې ووايه، څه دنده او څو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مې دي.

ورزياته مې کړه:

- او د يوې مجلې مدير يم.
- آفرين ډېر ښه، بيا نو فرهنګي يې، د افغانستان راتلونکی به تاسو سموئ.
- ډېره مننه، هو د خيره.

ويې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت يې را ګډوډ کړ، پوره لس دقيقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انګړ کې راوګرځېدم، فضا پاکه وه، د انګړ پر سپمتين غولي باندې تازه اوبه شيندل شوې وې، لږ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبې ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پايه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې ګرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبې ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، ټولو په يوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل ميز ته ورتاو شوم، رښتيا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نګين هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته وليکل:

- وبخښه، انټرنټ خراب شوی و.
- فرق نه کوي.

په همدې کې بيا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته ګوزار ورکړ، همغسې ترې پاځېدم.

*****

فکر مې کاوه چې خدايزده که نن راسره چټ وکړي، پرون به خامخا خفه شوې وي، ډېره انديښنه مې وه.

لمړی مې د هغې تصوير ته وکتل، شنه نښانه يې روښانه وه، خوشحاله شوم، له سلام نه وروسته مې ورته وليکل:

- سهار پخير.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم ونه څنډيدله، ځواب يې راکړ:

- سهار پخير.
- پرون مې انټرنټ خراب و، بخښنه غواړم، څو ځله پرې شو.
- هېڅ خبره نه ده، دلته هم دا حال دی، زما او ستا په اختيار کې خو نه دی.
- هو ولا، رښتيا هم.

لږ وځنډېدم، وروسته مې خبره واړوله:

- نګين يوه پوښتنه؟
- مهرباني.
- چې خفه نشې.
- نه، ووايه! ولې خفه کيږم.
- دا تصوير دې خپل دی؟

ځواب يې راکړ:

- هو، خپل مې دی، ولې ښه نه دی؟
- نه، هغسې نه وايم.
- نو؟
- ما ويل چې زياتره ښځې خپل عکسونه نه ږدي.
- نه نه، خپل مې دی.

نور مې نو صفتونو ته ځان جوړ کړ:

- ډېر ښايسته، واقعاً ښکلی تصوير دې دی.
- مننه.
- رښتيا درته وايم، طبيعي ښکلا پکې ده، بيخي ډېر ښايسته دی.
- مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ماشأ الله، اصلاً ته ښایسته یې.
- اوه ګرانه، مننه مننه او مننه.

خندا راغله، اصلاً نورې خبرې رانه هېرې شوې وې، ځکه مې د هغې توصیف ته ساه هم وانخیسته.

چورت یووړم، چې څه ورته ولیکم؟

وروسته د هغې پیغام راغی:

- څه شوې، ویده شوې؟
- هههههه، خبرې رانه هېرې شوې.
- نو زه به ځم.
- نه نه.

ورته ومې لیکل:

- بخښنه غواړم، په پارسي سم نه پوهېږم، خدایزده څه څه لیکم.
- نه هغسې نه ده، ستا خبرې ډېرې خوږې دي.

ډېر خوشحاله شوم، خو د زړه خبره مې بیا هم خولې ته نه راتله، نه پوهېدم څنګه یې ورته ووایم. کاته مې د هغې بل پیغام راغی:

- رښتیا، که ستا مېرمن وپوهېږي چې ته ماسره چټ کوې، هغه نه خفه کیږي؟

حیران یې کړم، ورته ومې لیکل:

- جالبه پوښتنه، شاید خفه شي.
- ته اوس په دفتر کې یې؟
- هو، نن مې ډېر کار نه درلود.
- تر څه وخته یې؟
- د مازیګر تر ۴ پورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه ده، وخت لا شته.

بیا یې وپوښتل:

- ښه نو! که مېرمن دې خبره شي نو؟

چورت په مخه کړم، ما ویل اوس یې ورسره ګز کړه.

ورته ومې لیکل:

- دا نو څه ډول پوښتنه ده.
- خو زه غواړم پوهه شم.
- راځه اول ته ووایه، ستا خاوند خفه کیږي؟

ژر یې ځواب راغی:

- داسې به ووایم، که ستا مېرمن چټ وکړي، ته خفه کېږې؟
- سخت خفه کیږم، خدایزده هغه وخت به څه رانه پېښ شي.
- او مېرمن دې؟
- هغه هم خامخا خفه کیږي.
- ښه نو البته بد کار دی، موږ یې هم باید ونکړو.

زه غلی شوم، د ځواب ورکولو لپاره مې هېڅ نه درلودل. هک حیران یې کړم.

پیغام یې رانښکاره شو:

- درویش جانه، خفه شوې؟
- نه.
- ښه نو راځه یوه بله خبره راواخلو، راضي یې؟
- هو راضي یم.

ویې لیکل:

- غواړې چې بیا ایران ته راشې؟
- هو، ما خو درته ویلي چې که حالت خراب شو درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو دلته اقتصادي وضعه ښه نه ده.
- پوهېږم، اما لږ به په امن ژوند وکړم.
- يعني يوازې امنيت په نړۍ کې ارزښت لري.

هغه په ليکلو بوخته وه، زه تم شوم، شيبه وروسته يې پيغام راورسېد:

- رښتيا، بيا هم بې پيلوټه الوتکو افغانان وژلي دي؟
- هو، زياتره يې ښځې او ماشومان دي.
- ډېر افسوس کوم، واقعاً خفه شوم.

دا وخت مې سترګې له کمپيوټر نه واړولې، د ميز پر سر يو مکتوب راوړاندې شو، له لوستو وروسته مې لاسليک کړ، د مجلې په اړه و، يوه دقيقه وخت به يې نيولی وي، بېرته فېسبوک ته شوم.

د هغې پيغام راغلی و:

- بيا نو د خپلې کورنۍ سره ايران ته راځه.
- ډېره سخته ده، درتلل او هلته اوسېدل، ستونزمن دي.
- ولې؟
- مور هلته نه پرېږدي.
- د ايران دولت يادوې؟
- هو.
- ښه نو په دې کې زه څه نشم ويلی، خو ته هوښيار اوسېږه، که حالت خراب شو، يو ښه تصميم ونيسه.
- سمه ده، مننه.

لږ وځنډېدله، ما هم انتظار وويست، هېڅ مې ورته ونه ليکل، نه پوهېږم څو دقيقې به وتلې وې، چې پيغام يې راښکاره شو:

- مېره مې راغی، ژر بېرته لاړ، ويل يې ماښام راځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ونه منله، فکر مې وکړ، چې هسې له ټوکو راته وايي، ورته ومې ليکل:

- تاته څه نه وايي؟
- نه ولې څه ووايي، شايد پام دې نه وي، زه د خپلو خبرو ډېر رعايت کوم، عشقي او بېهوده خبرو نه مې بد راځي. هسې هم هغه ډېر په کور کې نه وي.

د عشق د کلمې په ليدلو مې زړه وتخنېد، صبر مې ونشو، ورته ومې ليکل:

- که عشقي خبرې وکړې بيا هغه خفه کيږي؟
- هغه په هر صورت، خو زه خپل حد ساتم.
- ډېره ښه ده. افرين.

څو ځله يې د ليکلو نښانه ښکاره او بېرته ورکه شوه، زه ورته په تمه وم. بلاخره پيغام يې راغی:

- ښه درويشه! نن همدومره بس ده، کنه؟
- ستا خوښه.
- هو بس ده، پر ځان پام کوه، د خدای پامان.
- الله دې مل.

*****

سه شنبه وه، نن يې څو ليکنې پرلپسې ځړولې وې، يوه يې ډېره خوندوره وه، ليکلي يې ول: (له ځينو نه بايد خفه نشو، ځکه يوازې د هغوی په زړونو کې څه نشته، بلکې په مغزو کې يې هم هېڅ نشته).

خو هغه لا په فېسبوک کې نه ښکارېدله، زما هم نن کار ډېر و، د مجلې لپاره د ليکنو ايډيټ و، زيات مې پر خپلو همکارانو وويشه، لږ راته پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر لس نیمو بجو پورې مې پاڼې مخ ته نیولې وې، ډېرې مې وکتلې، خو وروستۍ هغه یې نه کېدې، نور یې زړه را په تنګ کړ، د مېز پر سر مې وغورځولې، بېرته فېسبوک ته شوم.

هغه اوس فېسبوک ته راغلې وه، لږ ورته تم شوم، ما ویل ودرېږه چې هغه نن هم راته سلام کوي کنه؟ ښایسته څنډ ووت، خو د هغې لخوا مې هېڅ ونه لیدل.

بې صبره شوم:

- باور وکړه چې ودې وینم، خامخا باید سلام درته وکړم.

سمدستي یې ځواب راغی:

- سلام دوسته.
- علیکم، څنګه یې؟
- شکر ښه یمه.

زیاته یې کړه:

- وبخښه، یو امریکایي فلم مې کوت.
- اوه، لکه چې مزاحم شوم؟
- نه نه، مزاحم به ولې یې، فلم هر وخت کتلی شم.
- مننه.

د دې د لیکنو په اړه مې ورته ولیکل:

- نن مې ستا لیکنې ولیدې، ډېرې ښکلې وې.
- ډېره مننه.
- هیله کوم.

بیا مې په پارسي ورته ولیکل:

- قابل نداره.

ورزیاته مې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سم مې وويل؟
- هو، ستا هر تولې خبرې سمې دي.

ومې خندل:

- مننه، ما ويل که په خبرو کې مې تېروتنه کېده راته وايه، په پارسي زيات نه پوهېږم.
- په سترګو.

دا وخت د فېسبوک پر پاڼه يو انځور راښکاره شو، يوه ښځه د سړک پر غاړه روانه ده، د تور حجاب يوه ځنډه يې باد پورته کړې او ښځه هڅه کوي، بېرته يې ښکته کړي، جالب عکس و. ما ته هم موضوع پيدا شوه، سمدستي مې ترې وپوښتل:

- نګين! په ايران کې ښځې بې حجابه له کوره نه راوځي. فرهنګ مو همداسې دی، که قانون اجازه نه درکوي؟
- ايرانيان حجاب سره نه، اجبار سره ستونزه لري.
- منم يې درسره.

ورزياته مې کړه:

- په افغانستان کې حکومت کوم اجبار نه دی کړی، خو خپل ناوړه کلتور يې ځوروي.
- هو، خپل فرهنګ يې د هغوی پښې او لاسونه ورتړلي، نارينه يې سختګيره دي چې دا ډېره بده ده.

زياته يې کړله:

- د خپل فکر په خلاف، تولنې سره همرنګي ښه کار نه دی.
- نو دا خلک ولې وايي، چې (خود را با جامعه بساز).
- نه دا غلطه ده، زموږ او ستاسو توپير همدا دی، ايرانيان هېڅکله جوړښت نه کوي، خرابوي يې او بيا يې له سره جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې يې نښودم چې پيغام ورکړم، خبره يې وغځوله:

- زه ستاسو په ولسي جرگه کې وينم، يوازې څو تنه ښځې پکې دي، پر هغوی باندې فشار راوړې، د هغوی خبرې سمې نه اورې، ځکه چې ستاسو نارينه هغوی ته ارزښت نه ورکوي.
- هو، دا وطن زياتې ستونزې لري، خو ځوانانو خپله مبارزه پيل کړې، ډېر کار يې کړی او کوي يې.
- هو ان شاءالله، تاسو ليکوالان بايد لږ آزاد فکر ولرئ، يو بل مه ټکوئ، ښه مطالب وليکئ، چې ټولنه پراخه شي، رڼا شي.
- ښه خبره کوې، مننه.

لږ وځنډېدله، وروسته يې راته وليکل:

- ماته لږ کار پيدا شو، که بېرته راغلم احوال دې اخلم.
- سمه ده.

تر مازيگره پورې مې څو ځله فېسبوک ته سر ور ښکاره کړ، رانغله.

*****

موټر ته روان وم، ښکته زمکې ته مې سترگې پاتې وې، بوټونه مې نوي اخستي ول، هغو ته مې کتل، ما ويل چې ښه ښکارېږي کنه. په همدې کې د باران څاڅکي تېز شول، د زمکې ختې راوالوتې، د بوټونو تور رنگ ورسره برگ واوښت.

ژر د دېوال خواته شوم، گامونه مې گړندي کړل. يوه کرس خندا زما په غوږو رانونته، آشنا غوندې وه، خو بيا مې هم شا ته ونه کتل، همغسې روان وم.

باران نور هم تېز شو، منډه مې واخيسته، دا ځل غږ راپسې وشو:

- ودرېږه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ومې کتل، باسط او سبحان راپسې ول، د رييس سکرتران. هملته لنډ د موټړ پارکينګ ته ورتاو شوم، سر يې پټ و، د باران څاڅکو پر وسپنيز بام باندې بې نوبته کړپا کوله.

هغوی هم راورسېدل، باسط غږ وکړ:

- بچيش! دې ورځو کې ډېر لېرې ګرځې.

ما لا ځواب ته خوله نه وه جوړه کړې، د سبحان غوټه شوې شونډې خلاصې شوې:

- هلکه، ميين غونډې ښکارې، دا څو ورځې بيخي ګوښه ګرځې.

په خندا شوم:

- لکه چې هغې درته ويلي که څنګه؟

د هغوی هم راسره خولې په خندا جينګې شوې، درېواړه روان شوو، وړاندې د حملې موټړونه ولاړ ول، هغوی ځانګړی موټر درلود، ډېر يې راته ووېل، چې ورسره وخيژم، خو ما ونه منله، خپل د حملې موټر ته راغلم.

د ښيښې خواته کيناستم، باران لا پسې تېز شو، د موټړ پر بام يې د تيزوالي غږ ښه احساسېد، پر سيمټين غولي باندې اوبه زياتيدلې، بهر هوا يخه شوه، له دننه د موټړ ښيښو خولې وکړې، په ښيښو کې د ګوتو نښانې راښکاره شوې. چا شکرونه ويستل او چا د دې انديښنه کوله، چې ختين کورونه به يې څنګه شي؟

موټر حرکت وکړ، د نور کله په شان نن بيا بحث ورو- ورو په تودېدو و، لمړی د باران خبرې وې، خو ډېر ژر موضوع پر سياست واوښته.

له مخکني سيټ نه غږ را وخوت:

- حاجی مدير صيب!

حاجي په دويم سيټ کې ناست و، ځواب يې ورکړ:

- بلې صيب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کرزي ته خو بیا د ډالرو ډکې کڅوړې راغلې.

د حاجي مدیر راته شا وه، سر یې وښوراوه:

- هو ولا خبر شوم.

خبره یې وغځوله:

- رشیدخانه! دا ډېره مې هسې نه ده سپینه شوې، ایران ګوره هېڅ وخت نه دوست کیږي، پام دې دی! نه طالب خفه کوي نه دولت. مخصد (مقصد) اور یې تازه کړی.

له خنګه یې غږ را پورته شو:

- ایران به هر څه درته وایي، ته یې منې؟

حاجي وربرګ شو:

- اختر مامده، ته لا وړوکی یې، ایران او پاکستان بې هدفه مرستې نه کوي، او بیا داسې مرسته.

رشید پکول له سره لېرې کړ، په برګو وېښتانو کې یې ګوتې بندې کړې، ښه یې وګراوه، وروسته یې د هغوی د خبرو تار وشوکاوه:

- اختر جانه و اختر جانه!

اختر غلی شو، هغه وویل:

- وروره، حاجي صیب رښتیا وایي، ایران خپله له لوږې مري، هغه بیا موږ سره کومک کوي، ولا که یې بې مودا وکړي، خامخا څه شته.

اختر وخندل:

- مدیر صیب! هغه څه کوي، د ځان خبره کوه، ته یې ولې اخلې؟

بحث اوږد شو، وار په وار یې غږونه لوړېدل، خو زه غلی وم، باراني منظر ته مې کتل، په سرک کې اوبه نه ځایېدلې، له سړکه لږ هاخوا ته په پیاده رو کې د ختو بد حال و، خلک پکې واز- واز روان ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې دولت ته غوصه راتله او دلته د دوی شور زړه را په تنګ کړ، طاقت مې ونشو، خبرو ته لک ودرېدم:

- خدای ته وګورئ، دا بحثونه بس کړئ هلته ختیو ته وګورئ، دغه مو حال دی، پردي ولې ملامتوئ!

ټول غلي شول، خو له شانه یې زما خبره بې ځوابه پرې نښوده:

- حاجي صیب، پام کوه، دلته هم خرڅ شوي پیدا کیږي.

دې خبرې سم دم وچیچلم، هېڅ نه کېدل، دوه سیټونه مو تر منځ ول، ګنې غوبل مې جوړاوه.

موټر کې بیخي کراري شوه، ټول چوپه خوله پاتې شول، د ټولو سترګې ماته پاتې وې، چې زه باید یو څه ووایم.

مخ مې ورواړاوه، له غوصې نه مې پر شونډو خندا خپره شوه:

- سړی ځان نه خرڅوي، که ډېره خواري ورباندې راغله، نو خپل خر او غویی بیا حتماً خرڅوي.

زیاترو پخ وهل، په خندا یې لنډه چوپتیا له منځه بوتله. خو هغه ته وخت پاتې نه شو، چې بله خبره وکړي، د موټروان غږ شو:

- مدیر صیب کمپنۍ ته ځې، که کښته کیږې؟

- نه نه، استاذه کښته کیږم، خیر یوسې.

*****

د نګین یو بل عکس نن ډېر نازول شوی و، زما هم زښت زیات خوښ شو، بیخي مې زړه ورته وتخنبد. په ټال کې ناسته وه، د ټال مزي د ونې په غټ ښاخ کې بند ول، له خندا تکه شنه پاتې وه، وېښتان یې شاته شمال وهلي ول او زېړ لنډ ټیکری یې پر غاړه کې پروت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو يوازې د فېسبوک معتاد نه وم، د ليکخونې (چټ روم) په ښارلو کې هم عادي شوی وم. هغه لا نه ښکارېدله، خو ډاډه وم چې راځي، په بيغمۍ مې نور کارونه وکړل.

څه کم لس بجې وې، چې راښکاره شوه، زړه مې ولگېد، سم له واره مې ورته وليکل:

- سلام

ځواب يې رانغی، بيا مې ورته وليکل:

- نگين ښه يې، چې خيريت وي؟

بيا يې هم ځوا ب رانکړ، انديښنه مې شوه، بل پيغام مې ورکړ:

- نگين، ځواب دې نه راځي! که بوخته يې راته ووايه، داسې چوپه مه کښېنه.

د ليکلو نښانه يې ښکاره شوه:

- سلام، وبخښه موبايل ته مې همدا اوس زنگ راغی، چا سره په خبرو وم.

- ښه شوه ځواب دې راکړ، گنې!

- گنې څنگه؟

طاقت مې ونشو، مازې مې د زړه خبرې ته لاره هواروله، ومې ليکل:

- که دې ځواب نه وای راکړی نو؟

- نو عصباني کېدې او کمپيوټر دې ماتاوه.

ومې خندل:

- کمپيوټر دولتي دی.

- بيا دې نو خپل گرېوان شوکاوه.

دې خبرې يې وسکوندلم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نګین! هیڅ نه پوهېږم، هره ورځ ولې باید زه تاسره خبرې وکړم؟
- زه هم نه پوهېږم.
- ښه ده، چې له یو بله کرکه نه کوو.
- ولې کرکه؟
- زه هم وایم کنه، خدای دې داسې نه پېښوي.
- نه پېښیږي، ډاډه اوسه.

ځواب مې ورنکړ، هغه هم وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته یې د لیکلو نښانه ښکاره شوه:

- درویشه، څو کسانو سره چټ کوې؟
- یوازې تا سره.
- نه، رښتیا ووایه!
- باور وکړه، یوازې تا سره.
- سمه ده، منم یې.

زیاته یې کړه:

- ښه ده چې یو څوک د زړه خواله درسره وکړي، همداسې ده؟
- هو بلکل، هغه هم بیا تا غوندې انسان.
- مننه، ته هم ښه انسان یې.

نور مې نو ځان ډاډه کړ، ورته ومې لیکل:

- نګین! که زه نن یو څه درته ووایم، نه خفه کیږې؟
- نه، ووایه.
- وعده ده؟
- یعنې څه؟

په ډېر احتیاط مې ورته ولیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوه خبره درته کوم، یوازې په هو یا نه به یې ځواب راکوې، غوصه او خپګان به نه وي، سمه ده!
- بېغمه اوسه، نه خفه کېږم.

زړه مې په درېبدو شو، ډېره هڅه مې وکړه، چې مستقیم ورته ووایم، خو ونه شوه، ورته ومې لیکل:

- کیدی شي یو د مینې داستان پیل کړو؟
- یعنې څه؟؟
- نه پوهېږم، په څه ډول یې ووایم.

بې ځنډه یې ولیکل:

- ژر ووایه، ځان مه نارامه کوه.
- خو وېرېږم.
- له څه نه؟

حیران پاتې وم، ښه اوس څنګه ورته ووایم؟ بیا یې پیغام راغی:

- درویشه! پاک پاک ووایه، مطلب دې څه دی؟

په پارسي مې ورته ولیکل:

- خیلي دوستت دارم.
- خوب منم دوستت دارم.

زه تم شوم، هغې ولیکل:

- ته زما ښه دوست یې، ځکه خو تر اوسه سره خواږه یوو.
- هغه خو سمه ده.
- نو څه؟
- تا زما په زړه کې ځای نیولی، نشم دې هېرولی.
- ښه، یعنې راباندې عاشق شوی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو.

لړ غلې شوه، زه يې په تمه شوم، هېڅ مې ونه ليکل، وروسته يې د ليکلو نښانه ښکاره شوه:

- ته څه وايې، دا څنګه امکان لري؟
- د امکان خبرې وروسته کوو، اوس خبره د زړه ده.

ښايسته څنډ ووت، ځواب يې رانغی، وروسته مې پيغام ورکړ:

- نګين!

ويې ليکل:

- اوکې بابا، سمه ده، خو ستا عکس مې نه دی ليدلی؟
- ښه نو زما د ميني غوښتنه دې ومنله؟
- هو.

دلته مې لړ زړه ورباندې غل شو، ما ويل دا خبره يې څنګه عادي وګڼله؟ خو ډېر مې سر ورباندې ونه خوږاوه.

پيغام يې راغی:

- درويشه عکس دې!

ورته ومې ليکل:

- ښه ده، درلېږم يې.

زړه مې د شک په لومه وترل شو، ما ويل نه چې بل څوک وي، په انټرنټ کې به مې رسوا کړي. راځه بل عکس ورولېږم، هغه څه پوهېږي، چې پردی دی.

لکه ليونی، رښتيا مې هم د بل چا عکس ور واستاوه.

لړ وروسته يې پيغام په ليکخونه کې ښکاره شو:

- ښايسته ځواني لرې. ولې يې د فېسبوک پر وال نه ږدې؟
- نه، نه غواړم، همداسې ښه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه ده، ستا خوښه.

زه غلی وم، هغې راته ولیکل:

- درویشه! دا چې یو بل ښوک درسره مینه کوي، ښه حس دی، هغه هم له دې غاړې، که نه ده همداسې؟
- هو، هغه هم ته.
- اوه، زه، څه ووایم نو!

اوس نو نورې خبرې رانه ورکې شوې، حیران وم چې څه ورته ولیکم، د زړه خبره مې چې کوله، هغه مې ورته وکړه، ښه اوس څه ورته ووایم؟

نور څه مې په ذهن کې نه راګرځېدل، بلاخره مې ورته ولیکل:

- نګین، ډېره مننه.
- د څه مننه؟
- همدا چې زما د زړه خبره دې ومنله.
- څه ووایم نو، راتلونکی به یې وښیي، اوس لا وختې ده.
- زه هم ستا غوندې مهربان انسان یم، اندېښنه ونکړې.
- رښتیا مهربان یې، که یو بې وخته عاشق؟

ومې خندل:

- هههههه، باور وکړه، نور مې صبر تمام و، خپل احساسات مې نشوی کنټرولوی.
- سمه ده، منم یې.

ورته ومې لیکل:

- ښه ګرانې، بیا هم د یو افغان زړه ته ستا راتګ نه مننه.
- نه نو، داسې مه وایه.
- ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې سره د هغې ځواب رانغی، له فېسبوکه هم ووتله، زړه مې وشوېېد، ځان ته مې غوصه راغله، نېژدې مې سره ته سوکان ویستلي ول.

طاقت مې ونه شو، پر کیبورډ مې ګوتې خښې کړلې:

- ګرانې، زما ګناه نه ده، دا اراده مې نه درلوده، چې ته رانه خفه شې، لطفاً!

لږ ورته په تمه شوم، خو ځواب یې رانکړ، بیا مې ورته ولیکل:

- دوه ورځې رخصتي ده، ډېرې سختې به تېرې شي.

راښکاره نه شوه، بل پیغام مې ورکړ:

- نګین، ما مه ځوروه، لطفاً!!

راښکاره نشوه، فېسبوک مې بند کړ، له خپلې څوکۍ پاڅېدم، څنګ ته په تور کاوچ باندې اوږد وغځېدم.

همدې کې د شعبې دروازه راخلاصه شوه، خاله وه، غږ یې وکړ:

- ډوډۍ راوړم!

ټولو ماته وکتل، زه هم ونه څنډېدم:

- هو راېې وړه.

وروسته تور دسترخوان هوار شو، د هر چا مخې ته یوه- یوه ګرده ډوډۍ وغوړځېده، کاسې هم کېښودل شوې، بینډۍ یې پخې کړې وې، ښتیانی ډېرې مې خوښېږي، خو نن مې تر ستوني نه تیرېدلې. ګوتې مې مازې غوړې کړې، وروسته پاڅېدم، مخپاک مې پر اوږه واچاوه، اوداسه ته لاړم.

مونځ مې وکړ، نن مې دعا ته ښه په اخلاص لپه پورته کړله، ما ویل که خدای یې ښېرته راضي کړي.

شعبې ته راغلم، ټول غلي شول، په زړه کې مې را وګرځېدل، لکه په ما کې یې چې تبصره کوله، ځکه د سترګو له کونجونو یې هم په نوبت راکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باک مې پرې رانه وور، لاړم کمپيوټر ته کېناستم، وار له واره مې فېسبوک خلاص کړ، خو هغه لا انلاين نه وه، چورت مې بيخي پسې خټه شو.

*****

تر نهو بجو د کور دېوالو ته په کتو ستړی شوم ، پنجشنبه وه، دفتر رخصت و، زړه مې فيسبوک ته ورختلی و، ډېر مې ځان وغولاوه، خو ونشوه، آخر له کوره را ووتم.

د سړک غاړې ته په رسېدو سره، دوه موټرونه پر يو وخت راته ودرېدل. سپين کرولا راته نزدې و، په هغه کې وختم.

پر لاره يې يو بل کس هم راپورته کړ، سورلۍ يې پوره شوه، لږ شېبه وروسته د کوټه سنګي چوک کې موټر يوې غاړې ته ودرېد. شلګون مې موټروان ته ورکړ، ښکته شوم.

نن دومره ګڼه ګونه نه وه، خلک لږ تر سترګو کېدل. د پله قبلي لوري ته په لوړغږي (لاوډسپيکر) کې غږ راپورته کېده: (سرعت انټرنټ کلب ته ښه راغلئ ......).

ښۍ خواته مې وکتل، پر شنه وره لوحه مې سترګې ولګېدې، د زينو پر سر لګېدلې وه. وړاندې ورغلم، دوکاندار بوټونه سمول، ډېر بډ ځوان و، ترې ومې پوښتل:

- وروره، دا انټرنټ کلب کوم يو دی؟

هغه زينو ته لاس ونيو:

- پاس ورشه!

رښتيا هم نابلده سړي نشوای موندلی، په دويم پوړ کې و، مسوول کس زينو ته مخامخ د لوړ سور مېز شاته ولاړ و، زما په ليدو يې خپل کمپيوټر ته وکتل، وروسته يې وړې توري سترګې راپورته کړې، په نرمه لهجه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پنځم نمبر غرفې ته!

مخامخ پر دېوال باندې ښايسته سپين ساعت راځړېد، له نهو نه شل تېرې وې، پنځم نمبر غرفې ته ورتاو شوم، تنګه غرفه وه، يوازې د يو تن لپاره وه.

لېټاپ کمپيوټر پکې ايښی و، پر سکرين يې د وينډوز3 اصلي والپيپر ښکارېد، همغه د شنې زرغونې تپې انځور.

فايرفاکس بروزر مې غوره کړ، سايټ خلاص شو، لمړی مې د فيسبوک خپله پاڼه راخلاصه کړه، د پاڼې پاسنۍ برخه کې نن سرې شمېرې ډېرې وې، د پيغامونو پر سمبول باندې د (2) عدد ښکارېد، له بل هر څه مې عدد ته زړه ورختلی و، لمړی مې ليکخونه خلاصه کړه.

کاته مې د نګين پيغام راغلی و، راته ليکلي يې ول:

- نه ګرانه، هېڅ فکر مه کوه، برق تللی و.

بل پيغام يې هم و:

- درويشه، ډېر ژر وار درنه خطا کيږي، لږ صبر خو کوه.

د ځان سره مې وخندل، رښتيا هم، لکه بيخي چې ما ښځه نه وي ليدلې، ډېر هيجاني وم.

هغه اوس فېسبوک کې وه، ورته ومې ليکل:

- کور کې مې طاقت ونه شو، رښتيا هم همداسې يم.

ځواب يې راغی:

- برق تللی و، پيغام مې در واستاوه، خو ۳ بجې وې، ته تللی وې.

زه تم شوم، د هغې بل پيغام راښکاره شو:

- ستا نن رسمي رخصتي نه ده؟

- هو، رخصتي ده، زه په انټرنټ کلب کې يم.

- ښه ښه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ومې ليکل:

- ما ته دې سزا راکړه.
- سزا يعنې؟

چورت يووړم، ما ويل پارسي کې به سزا ته څه وايي؟ د (جزا) کلمه را په ياد شوه:

- جزا.
- يعنې خفه مې کړلې؟

زياته يې کړه:

- څه خير، اوس تېره شوه، دا ووايه، ولې سهاري ناوخته راځې؟

خندا راغله، هره ورځ پخپله ناوخته راتله، ما ته يې ويل چې ولې. ورسره ومې نه غځوله، ما وېل پرېږده يې چې وايي.

په دروغو مې ورته وليکل:

- د سهار لخوا نور مسووليتونه هم لرم.
- ښه نو اول د نورو په فکر کې يې بيا د ځان.
- هو نو.

وخندېدله، ما ورته وليکل:

- نګين، څه شوي؟
- يم.

ويې ليکل:

- درويش جانه، يو څو ورځې شايد په فېسبوک کې ونه اوسم.
- ولې، خيريت خو دی؟
- کورنۍ سره مې په سفر ځم، کيدی شي فېسبوک ته لاسرسی ونلرم.

ومې پوښتل:

- څو ورځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه شم ویلی، ځکه د سفر اختیار زما نه دی.
- زه به ډېر درپسې خفه شم.
- درویشه، ضرور نه ده چې خپل ژوند پخپله تریخ کړې، زه او ته ډېر سره لېرې یوو.

زړه مې په درېدو شو، ما ویل دا په څه ګډو وډو سر شوه، ورته ومې لیکل:

- ته څه وایې؟
- ګوره ګرانه، ښه مینه همدا ده، چې تا هم له پولې دا غاړه یو څوک له زړه غواړي، تاسره مینه لري او ستا هم په هرځای کې په یاد ده، چې د ښه ژوند لامل ګرځي، خو.
- خو څنګه؟
- خو حقیقت هم نشو هیرولی، ته ښځه او بچیان لري، چې باید ورسره واوسیږې، هغوی خوشحاله وساتې.

په مغزو کې مې کړنګ شو، خو ډیر طاقت مې ونه شوای کړی:

- نو زما او ستا مینه به څنګه شي؟
- هیڅ نشي کیدی، زه او ته د همدغې دستګاه په مرسته یو بل سره وصل یوو، بس.

لکه له خوبه چې راویښ شم، ما داسې فکر کاوه، چې هر څه سم شول، خو داسې نه وه. هغې اوس هم له زړه نه وم خپل کړی، هسې وخت یې تېراوه.

پیغام یې راغی:

- درویشه څه شوې؟
- یم ګرانې.

ورزیاته مې کړه:

- نګین، ډېره راته سخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره، زما او ستا تر منځ اوږده فاصله پرته ده، راباندې ګران يې، خو څه وکړو، يوازې همدا فېسبوک مو سره وصلولی شي.

زه غلی پاتې وم، کيبورډ ته مې ګوتې نه ورتلې، د هغې بل پيغام راغی:

- که دې خوښه وي، د موبايل شمېره دې راکړه!

په وجود کې مې وينه وځغلېدله، نور ونه ځنډېدم، ورته ومې ليکل:

- هو ولې نه.

شمېره مې ورکړه، دقيقه لا نه وه پوره، چې د مېز پر سر موبايل وچونګېد، د نګين پيغام و:(درويشه زه يم، نګين).

په ځواب کې مې ورته وليکل:

- مننه ګرانې، شمېره دې ساتم.

کاته مې چې زنګ يې راغی، وارخطا شوم، ژر مې څوکۍ پرېښوده، بهر ووتم. لاسونه خو پرېږده، ټول بدن مې لړزې نيولی و.

- سلام
- سلام درويشه زه يم نګين.
- هو ګرانې، ومې پېژندې.
- څه احساس کوې.
- ډېر ښه.
- ولې وارخطا يې؟
- نه يم وارخطا.
- ښه ګرانه، غوښتل مې غږ دې واورم، ځکه مې زنګ درته وواهه.
- مننه کوم، زه هم ستا له غږ اورېدو خوشحاله شوم.
- زه هم، ښه نو اوس مې موبايل کې کرېډيټ کم دي، بله ورځ به زياتې خبرې وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه به زنګ درته ووهم!
- نه نه، همدومره کافي ده، مننه.
- سمه ده، ستا خوښه.

اړیکه پرې شوه، په منډه بېرته شعبې ته راغلم، په لیکخونه کې د نګین پیغام ښکارېده:

- خوند دې واخیست؟
- ډېره مننه، نن زما تر ټولو خوږه ورځ همدا ده.
- هیله کوم.

بیا یې هم د لیکلو نښانه ښکارېدله، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- ښه نور کار نلرې؟
- څه کوې ځې؟
- هو غرمنۍ اماده کوم.
- سمه ده.

*****

شنبه وه، اته نیمې بجې وې، شعبې ته ننوتم، سترې مشي پاتې شول، همکاران مې ټول تلویزون ته څیر ول، ما هم سترګې ور واړولې. خندا راغله، ژر مې لاس تېټ کړ، له ښینبه ایز میز نه مې ریموټ را واخیست، چاینل مې بدل کړ.

د ټولو غږونه لوړ شول:

- او مدیر صیب، پرېږده ته، ډېر جالب و.

ما وخندل:

- شرم دی، ماشومان خو نه یاست، ایله کارتوني ګوري.

د مجلې ایډېټر امین الله نومېد، نږدې راته ناست و، ورو یې شونډې وښورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ټوله ورځ خپله فيسبوک ته ناست دی، مورې ته وايي.

ما ځان ناګاره کړ، خو د نورو پټيې خندا ډېر خجالت کړم، ځواب مې نه درلود، ګنې پټه خوله نه کېناستم.

خبره تېره شوه، نيم ساعت به وتلی و، فيسبوک مې خلاص کړ، نن انټرنټ ګړندی کار کاوه، پاڼه مې ژر خلاصه شوه.

نګين هم فيسبوک کې وه، د معمول په شان لمړی مې په سلام ونازوله؛ هغې هم په ځواب کې ځنډ ونه کړ:

- عليکم سلام، څنګه يې درويشه؟
- شکر دی، ستا څال دی؟
- ښه يمه، د ژوند پاڼې دي را اړوم يې.
- ښه ده چې پاڼې شته.
- ههههه، خدای خبر دی.

زه يې پرې نښودم، زياته يې کړه:

- درويشه، د سفر وخت را نږدې شوی.
- ته خوشحاله يې؟
- ستا څنګه خوښه ده، بايد خوشحاله ونه اوسم.
- نه نه، هميشه خوشحاله اوسې، ستا خوشحالي زما ده.
- مننه ګرانه.

ترې ومې پوښتل:

- سبا به هم فيسبوک کې يې؟
- نه پوهېږم، اوس خو دا دی يم.

ناڅاپه له فيسبوک نه ووتله، خو اوس عادت شوی وم، چورت مې ژر نه خراباوه، په تمه شوم، خو راښکاره نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهر ووتم، لمر دومره بد نه لګېد، له چمن نه مې بېرته ودانۍ ته مخ راواړاوه، ودانۍ یې تازه رنګ کړې وه، تکه سپینه ځرکېدله، هملته کېناستم، له پرون راهیسې د خپلې ملامتیا په فکر کې وم، چې ولې مې ورته دروغ وویل؟ پردی عکس مې ولې ور واستاوه؟ لکه چې ښه کار مې ونکړ. ورځه! که ښه کار هم وي، هغې خو زما عکس نه دی لیدلی، نو څنګه راباندې مینه شوې وي؟

بیا به چورت راولوېد، چې هغه به ربښتیانی ښځه وي کنه؟ یو وار رسوا نشم. ډېر چورتونه مې ووهل، خو ځانته مې د وتلو لاره پکې ونه مونده.

بېرته شعبې ته راستون شوم، فېسبوک مې راخلاص کړ.

د هغې پیغام راغلی و:

- درویشه، انټرنټ مې خراب شوی و، بخښنه غواړم.
- هیله کوم، زموږ په واک کې نه دی نو.
- هو.

ورزیاته مې کړه:

- ګرانې یو څه مې درته ویل.

ځواب یې راغی:

- څه؟

حیران پاتې شوم، ورته ووایم کنه؟ دې خبرې ته خو جرات په کار دی.

وځنډېدم، هغې ولیکل:

- درویشه! څه راته وایې، ووایه!

خو دا جرأت د یوې غټې ډبرې لاندې و، اوس مې ډېره نشوای لېرې کولی. غلی وم، چې په فکر کې مې یوه لاره را وګرځېده، ورته ومې لیکل:

- یو لیک درته لیکم.
- ښه، زما د پسټ بکس پته غواړې، لیک را استوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه ګراني، د همدغه فیسبوک له لارې یې درلیږم.
- نو ولې یې همدا اوس نه راته وایې؟
- نه، باید سم یې ولیکم، ته خو پوهیږې چې زه په پارسي سم نه پوهیږم، نن شپه یې په غور لیکم سبا یې درلیږم.
- ښه ده.

ډېر وېرېدم، سخته راته ښکارېدله، داسې لکه همدا اوس چې هغه زما په ملامتیا پوهېدلې وي.

ورته ومې لیکل:

- غوارم، چې د لیک له لوستو وروسته ما درک کړې!
- ولې څه خبره ده؟
- اوس نشم ویلی درته.
- سمه ده، زه به تر سبا په تمه یم.

ونه خندېده، بیا په لیکلو بوخته شوه، وروسته په لیکخونه کې یو بیت راښکاره شو:

- ای عشق چه ګویمت که چوني؟؟ از قامت طاقتم فزوني.
- ډېر عالي، خوندور شعر.
- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- ګراني کاشکې زه په پارسي باندې پوره پوهیدلی.
- هو، ډېره سخته پارسي وایې، څه خیر دی، زده به دې شي.

یو دري بیت مې را په یاد شو، ډیر پخوا مې د محلي سندرغاړو له خولې اورېدلی و، ورته ومې لیکل:

- یو شعر به زه هم درته ووایم.
- ویې وایه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر ته مې د هغې په خاطر لږ بدلون ورکړ:

- زبان یار من پارسیست و من پارسي نمیدانم - الهی کاش باشد زبانش در دهان من.
- ګرانه، ته ډېر خوږ ژبی یې، عالي دی.
- مننه.

زیاته یې کړه:

- درویشه، پارسي زه در وښیم؟
- هو زه به ډیر خوشحاله شم.
- سمه ده، زه دې معلمه او ته مې شاګرد.
- بالکل، منم یې، خو ګوره وهې به مې نه!
- هههههه، لږ لږ به دې غوږ تاووم.

ومې خندل:

- هههههه، خو ورو ورو.
- ښه ګرانه، خبرې اوږدې شوې، اوس به لاړه شم.
- خو ودې نه ویل، سبا ته فېسبوک کې یې؟
- هو یمه، رښتیا سفر مو سم معلوم نه دی، کیدی شي وځنډیږي، تا ته مې ځکه وویل، چې که نه وم نو پوه شه چې تللې یمه.
- سمه ده.

*****

اوو بجې وې، له جیبه مې کاغذ راوویست، د مېز پر سر مې مخې ته کېښود، زړه نازړه مې پر لیکدره ګوتې ورخښې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گرانې سلام، که رښتيا درته ووايم، يو ډېر ښه اتفاق و، همدا چې زه او ته سره معرفي شوو، يو تر بله مو دوستي او بيا مو هم د مينې اظهار وکړ. باور وکړه، بيخي ډېر خوشحاله يم.

له انځر کولو (کېکاږلو) وروسته مې ورزياته کړه:

- خو زه درته ملامت يم، واقعيت مې نه دی ويلی. ما وبخښه! دا ښه ده چې ډېر نه يم ځنډېدلی، گنې جبران به يې راته سخت و. نن حقيقت درته وايم. که نور هېڅ نه وي، د وجدان عذاب خو به مې په کراره پرېږدي. دا چې ته وروسته څه پرېکړه کوې، نه پوهېږم، خو باور وکړه زه ډېر ارزښت درکوم، له زړه دې غواړم او له تا نه مې هم د زړه له تله همدغسې غوښتنه ده.

گوتې مې راشاته کړې، يوازې انځر مې کېکاږه، ليکلې کرښې په پيغام پاڼه کې ښکاره شوې، بيا مې په ليکلو پيل وکړ:

- نگين! دا زما مستعاره پاڼه ده، اصلي نوم مې سهراب دی، واده مې نه دی کړی او هغه تصوير مې هم د بل چا دراستولی دی. زه درته پړ يم، خو باور وکړه، قصداً مې نه غوښتل داسې وشي، دا هر څه په ناپوهۍ کې وشول. زه ورباندې ډېر پښېمانه يم. که ته پخپله مهربانۍ راته بخښنه وکړې، ډېر به خوشحاله شم.

(سهراب)

فېسبوک مې بند کړ، له شعبې ووتم، چای مې نه و خوړلی، بهر دوکان ته لاړم، يوازې هگۍ مې راواخستې بېرته راغلم. خاله راغلې وه، هگۍ يې رانه واخيستې. مجله مې نن بايد چاپ ته لېږلې وای، له سباناري وروسته مې د وروستي ځل لپاره د هغې په کتلو پيل وکړ، څه ناڅه تېروتنې يې اوس هم درلودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر یو وخته مې نیمايي مجله وکتله، نور مې زړه ورته تنګ شو، امین الله ته مې پر مېز ورکېښوده.

له خجالته زړه نازړه وم، فېسبوک ته مې زړه نه شواى ښه کولى، ما وېل اوس به څه راته وايي، خامخا به په غوصه وي، وايي به چې څومره ناځوانه او بې باوره سړى دى.

ډېر طاقت مې وکړ، نور نه کېده، بالاخره فېسبوک ته ننوتم. سمدلاسه مې پر یو تیاره انځور سترګې ولګېدې، د سمندر په منځ کې لاره کښېنل شوې او په تورو جامو کې پټه ښځه، چې زلفې يې باد تار- تار کړې دي، يېلې پښې روانه ده.

انځور د نګین لخوا پورته شوى و، یوه لنډه کرښه يې پر سر ورته کښېلې وه: (دا لاره نه کږه ده، نه غلطه! پر همدې لاره تللې وم، بېرته راغلم).

زړه مې کښېښ شو وښوېډ، په وارخطايي مې لیکخونه خلاصه کړه، ورته ومې لیکل:

- نګین جانې، سلام.

ځواب يې رانغى، بیا مې ولیکل:

- ګرانې سهار پخیر.

بیا يې هم ځواب رانکړ، پوه شوم چې په غوصه ده، بل پیغام مې ورکړ:

- ولې ځواب نه راکوې؟

نور نو زما خبرې بې ګټې وې، پیغامونه مې ډېر ورکړل، خو ځواب يې رانښکاره نشو، خفګان مې غړې مړه پړه کړل، زړه مې ستوني ته راغى، لویه شعبه داسې شوه راته، لکه تیاره تنګ زندان.

یو وخت مې پر ښوکۍ شاته ډډه وهلې وه، چې په غوږې کې مې د پیغام غږ واورېد:

ژر بېرته راسم شوم، د نګین پیغام و، لیکلي يې ول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درويشه، اصلاً زه پخپله کم عقله يم.

ژر مې ګوتې پر ليکدړه ورکښېودې:

- نګين ډېره مينه درسره لرم، ګنې دومره اصرار مې نه کاوه.
- کاشکې ما هم دا فکر کولی شوی، چې ته رښتيا وايې.
- باور وکړه، دا مې اول هم رښتيا ويل او اوس هم، ډېره مينه درسره لرم.
- بس ده، خبره تمامه شوه.

ډېر پيغامونه مې ورکړل، بيخي ډېر، خو يو ځواب يې هم رانغی.

*****

سهار وختي له کوره ووتم، پر لاره مې ځانته وکتل، زړه کې مې راوګرځېدل، چې ښه سريه چېرته روان يې؟ کار خو مې اته بجې پيليږي، اوس چې لاړ شم، څه به وکړم؟ هغه هم اوس فيسبوک کې نشته، ايران کې لا دا وخت توره تياره ده.

زړه نازړه وم، کله ودرېږم کله روان شم، په همدې کې د بايسکېل زنګ وکړنګېد، سخت يې ووېرولم، يوې خواته شوم، زنګ بيا وکړنګېد، دا ځل بلې خواته شوم، دريم ځل زنګ سره خړ ديوال ته ورسرېښ شوم.

بايسکېلوال په تېرېدو کې شاته را وکتل، ويې ويل:

- علي آباد ته لاړ شه!

هېڅ مې ونه ويل، په يوه تشه خندا مې ځان تېروېست، شاته لنډ دوه تنه راپسې ول، د هغو دواړو هم شونډې په خندا سره بېلې وې، پوه شوم چې ما پورې يې خندل، نور مې نو سترګې مخامخ پر لاره ومنډلې، سړک ته ووتم.

زېړ مرسډيز موټر ودرېد، يو بل تن هم هلته ولاړ و، د موټر دروازه خلاصه شوه، دواړه وروختو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا پنځه دقيقې وتلې وې، په کوټه سنګې کې ترې ښکته شوم، تر هوايي پله لاندې ګڼ مزدوران ولاړ ول، هر يوه ماته کتل، فکر يې کاوه چې مزدوران مې په کار دي، خو زه يې په منځ کې پټه خوله تېر شوم.

له هوټل نه د لتامنګيشکر سندره راوتله، د شنه سهار ارامه فضا يې نرمه- نرمه کړنګوله. دفتر ته مې زړه ونه شو، وخت ډېر و، بل موټر ته ونه ختلم، هوټل ته ور وګرځېدم، د شيدو او پراټې فرمايش مې ورکړ، وراندې تېر شوم، د ناستې لپاره مې په سپينو پلاستيکي څوکيو کې يوه خوښه کړله.

د وره پر سر تلويزون چالانه و، سپورتي خپرونه پکې روانه وه. تلويزون ته ځير وم، چې مخه مې خيرنې چادرۍ ونيوله، سپين لاس ترې راووت، ډېر ښه لاس و، چې هېڅ له دغې چادرۍ سره نه جوړېد.

ومې ويل:

- ماف که.

خو چاته وايې، نور يې هم عذر و زارۍ زياتې شوې.

بيا مې وويل:

- ماتې راسره نشته.

د ښځې لهجه تونده شوه:

- ځوان يې، د ځوانۍ خيرات نه باسې.

خندا راغله، کيڼ لوري ته ډبل سوربخن سرى ناست و، پر مېز دوه پراټې ورته پرتې وې، د شيدو پياله يې لاس کې وه، ښځې ته يې غټ سر وښوراوه.

سترګې مې ورپسې پاتې شوې، سرى ډېر سپين سترګى و، په رڼا ورځ يې ښځې ته لاس ور ووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت زما پر مېز باندې کرپ شو، مخ مې راواړاوه، کتل مې چې پراټه او د شیدو پیاله راته ایښې دي، شیدې سړې وې، تېونه ترې ختل، یوه ټوټه پراټه مې را بېله کړه، ډېره غوړه وه، غوړي ترې څڅېدل.

د ډبل سړي کړس خندا پر غوږو ښویه راننوته، مړی مې په خوله کې پاتې شوه، بیا مې سترګې ور واوښتې، خیرنه چادري هم د خندا سره ښورېدله. سړي یو سلګون ورته نیولی و، ډېر لاس له چادرۍ ور ووت، سلګون یې واخیست روانه شوه.

ورپسې سړي هم څوکۍ شاته ټېله کړله، پاڅېد.

*****

دفتر ته تګ خوند نه راکاوه، خو چاره نه وه، غیرحاضرېدلم، دا چې کار مې کاوه که نه، دومره ارزښت یې نه درلود، مهمه خبره دا وه، چې سړی باید په دفتر کې حاضر وي.

د دفتر په انګړ کې ملګرو سره ودرېدم، لږ- لږ مې ورسره وخندل، خو خیال او فکر مې ملتیا نه کوله، وروسته مې د ښي لاس په اوچتولو سره خدای پاماني وکړه، ترې روان شوم.

نن مې نو فېسبوک ته بیخي ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، د هغې هېڅ پیغام نه و راغلی، سخت خفه شوم، ما وېل پیغام ور ولېږم، خو د لیکخونې په نوملړ کې یې نوم ورک و. ورپسې ولټېدم، ان د خپلو ملګرو نوملړ ته لاړم، هلته مې هم ونه مونده، وارخطا شوم، لټون ته لاړم، د هغې نوم مې ورکړ، همغه نوم او همغه تصویر مې پیدا کړ، پخپله همدا وه، خو اوس زما د ملګرو له لېست نه وتلې وه.

هغه ساعت هم راباندې تېر شو، ډېر زور یې راکړ، خو څه مې کړي وای، ملامت پخپله وم، دروغ مې نو ولې ورته ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله چاره نه وه، بیا مې د ملګرتیا غوښتنه ورولیږله، د هغې له پاڼې نه مې د هغې خپله لیکخونه پرانیسته، ډېر عذرونه مې ورته وکړل، پرلپسې مې پیغامونه ورته کتار کړل، خو تر مازیګره یې نه ځواب راښکاره شو او نه یې ملګرۍ کړم.

*****

نن دویمه ورځ وه، چې ما او هغې چټ نه و کړی، پروني ورځ به پر نورو ژر تېره شوې وي، خو پر ما ډېره اوږده وه.

څو ځله مې زنګ ورته وواهه، هوکې یې نکړ، تر دې چې بل ځل یې موبایل ګول کړ. سر مې وګرځېد، سخت زور یې راکاوه، ما ویل دا موبایل پر زمکه وولم.

نږدې غرمه وه، یوه ایډیا په چورت کې راوګرځېده، ژر کمپیوټر ته ورورانډې شوم، د هغې په ملګرو پسې ولټېدم، له څو کسانو څخه مې د ملګرتیا غوښتنه وکړه، شیبه وروسته مې کتل چې دوو تنو زما ملګرتیا ومنله، دواړه ښځې وې، یوه پروین سنایي نومېده او بله الهه اسدي.

ونه ځنډېدم، پروین ته مې په لیکخونه کې ولیکل:

- ډېره مننه، چې زه مو د خپلې ملګرتیا وړ وګڼلم.

ځواب یې رانغی، پرې مې ښودله، ښایسته ځنډ ووت، وروسته مې بیا ورته ولیکل:

- سلام.

ورته په تمه شوم، خو ځواب یې رانکړ، اخر مې ورته کړل:

- د سلام ځواب فرض دی، زه اړ یم، ګني مزاحمت مې نه درته کاوه.

سمدستي یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، ښه یې؟

- ښه یم مننه او تاسو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- شکر.
- وبخښه نو چې مزاحمت مې وکړ!
- نه هيله کوم.

ورته ومې ليکل:

- زه افغان يم.
- هو، هلته مې وکتل.
- ښه ډېر ښه، يوه وړه غوښتنه مې درلوده.
- څه؟
- د نګين کاشاني په نوم ستا يوه ملګرې يادوم.
- ښه!
- زه د هغې دوست يم، دوه ورځې کيږي رانه خفه ده، فېسبوک کې يې زما ملګرتيا هم پرېښې ده.

وخندېده، خو ډېره نه، وروسته يې ځواب راکړ:

- نو زه څه کولی شم؟
- ته ورته ويلی شې، باور وکړه زما هېڅ ګناه نشته، هسې په نه خبره رانه خفه ده.
- سمه ده، دا کار به وکړم.
- مننه.

له شعبې ووتم، د غرمې لمر سترګې بريښولې، چمن ته ورتاو شوم، پر سمیټینه څوکۍ باندې د پښو پر سر کېناستم، موبايل مې راوويست، د نګين شمېره مې ډايله کړه، تمه مې نه وه، خو ناڅاپه اړيکه ټينګه شوه.

هلو، هلو، بلې... چا ځواب رانکړ، يو بل غږ مې اورېد، سم لکه د تلويزون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ خبرې يې ونکړې، اړيکه پرې شوه، بيا مې زنګ ورته وواهه، خو ګول کړې يې و، په غوصه يې ټنډ کړم، ما ويل دا موبايل پر څوکۍ وولم، خو شاوخوا ته خلک ناست ول، پټه خوله بېرته شعبې ته راغلم.

*****

درې ورځې ووتې، د پروين سنايي خواب رانغی، حيرانۍ پر سر واخيستم، نېه اوس څه وکړم؟ هېڅ نه پوهېدم، چورتونو لاره رانه ورکه کړې وه.

خو د شيطان کور دې ړنګ شي، عجيبې لارې خلکو ته ورښيي، يوه بله چاره په فکر کې راوګرځېده، که څه دا کار ښه نه راته برېښېد، خو بله لاره مې نه درلوده، مجبور وم.

نن مې بيا د هغې ځينو ملګرو نه د ملګرتيا غوښتنه وکړه، همغه ملګري يې چې ددې پر پاڼه يې زياتې خرګندونې ښکارېدې. تر لسو زيات شول، وروسته مې د هغې يو تصوير وځړاوه، پر سر مې ورته دوه عشقي بيتونه هم وليکل، ساعت ووت، بل تصوير يې هم راسره و، هغه مې هم وځړاوه.

ډېر شرمېدم، داسې مې احساسوله، لکه هغه چې راته راګوري، فېسبوک مې بند کړ، پر خپل کار بوخت شوم. تر مازيګره مې بيا فېسبوک ته ور ونه کتل، همغسې کور ته لاړم.

*****

نن مې پر يو پيغام سترګې تودې شوې، ما ويل دا به لا د چا وي، د محمد په نوم يو چا راليږلی و، پوه شوم، چې له نويو ملګرو څخه دی، ليکلي يې ول:

- تاسو نګين پيژنئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوب کې مې ورته وليکل:

- هو.
- څومره يې پېژنې؟

فکر مې وکړ، البته کوم خپل يې دی، خو په کيسه کې يې نه شوم، ځواب مې ورکړ:

- بس د فېسبوک له لارې، همدومره.
- تا د هغې عکس په فېسبوک کې ايښی، ته پوهېږې چې ډېر غير اخلاقي کار دی؟
- هو پوهېږم، خو د اخلاقو په اړه به څه نه وايو.
- بيا هم، په دغسې حالت کې چې هغه ده، ته ښه کار نه کوې.
- د ښه او بد قضاوت ستا کار نه دی، زه غواړم، هغه ما بېرته په فېسبوک کې ملګرې کړې.

څنډ ووت، خو زيات نه، وروسته يې راته وليکل:

- و مسلمانه! هغه پردۍ ښځه ده، چې هغه يې نه غواړي نو تا ته خير؟ اخر د هغې دا حالت بايد درک کړې.

ما بيا هم و نه منله، ما ويل دا هسې پلمه کوي يا کوم بل مطلب لري.

ورته ومې ليکل:

- هيله کوم، ورته ووايه چې ملګرې مې کړي، بس همدومره!
- ستا خوښه ده نو، خو محرم او نامحرم بايد هېر نکړو، موږ او تاسو د مسلمانۍ دعوه کوو، دې ته هم متوجه اوسه؟

خبرې يې بې ځايه نه وې، خو څه مې کړي وای، زړه مې نه کرارېد، لکه ليونی، پر تش عکس باندې داسې مين وم، ته وا فزيکي مې لمس کړې او ليدلې مې ده.

ورته ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وروره! ته قضاوت کوې او زه هغې سره مينه لرم، هغه پر ما ډېره گرانه ده.
- خو داسې يې نور هم نفرت درته ډېرېږي، حسد يې درسره زياتيږي.

زړه مې ټکان وخوړ، ما وېل هو په خدای! رښتيا خبره خو يې وکړه.

ونه څنډېدم، ورته ومې ليکل:

- نو څه وکړم؟
- د هغې عکسونه همدا اوس لېرې کړه!

ورته ومې ليکل:

- او زه؟
- زه به ستا خبره ورته وکړم، که يې ومني.
- سمه ده، عکسونه يې لېرې کوم، زما لخوا بخښنه ترې وغواړه، ما اشتباه کړې.
- مننه وروره.

د ده په اړه مې انديښنه شوه، ترې ومې پوښتل:

- هغه دې څه کيږي؟
- بس همدومره، لکه زه او ته.

زياته يې کړه:

- هغې له ما نه وغوښتل، چې تا ته ووايم، عکسونه يې پاک کړئ، بس.

په همدې کې له فيسبوک نه ووت، ما هم نور سر وريپسې ونه خوږاو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

تر لسو بجو مې نن هم انتظار وویست، د محمد پیغام رانغی، هغه پر لیکه و، شنه نښانه یې روښانه وه، د انتظار زور به نو څوک ولري، طاقت مې ونشو، لمړی مې سلام ورته وکړ.

لږ وروسته یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، دوسته سهار پخیر.

ورته ومې لیکل:

- د پایلې خبره کوه، زه هېڅ ښه نه یم.
- د څه؟
- نګین څه وویل؟
- هو، هغې ته مې ستا پیغام ورساوه، هغې یوازې د عکسو خبره کوله.

ونه خندېدم، ومې لیکل:

- او زه؟
- په دې اړه یې څه ونه ویل.

شکمن شوم، ما ویل نه چې دا سړی هر څه له ځانه وایي که څنګه؟ ما وېل راڅه ښه یې سپک کړه، خو لکه څوک چې راته ووایې: ولې؟ څه خبره ده؟ ته څه حق لرې؟

ځان مې اداره کړ، ورته ومې لیکل:

- ښاغلی محمده! عکسونه همدا اوس لېرې کوم، ته ورته ګوره!
- سمه ده.

زړه مې نه و، چې لېرې یې کړم، د راپخلا کولو لپاره یې همدا یوه لاره راپاتې وه، خو دا ښه کار ونخوت، یو ډول ناځواني راته ښکاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکسونه مې لېږي کړل، وروسته مې محمد ته ولیکل:

- وروره، ورشه ویې ګوره.

شېبه پس یې ځواب راغی:

- مننه، چې زما غوښتنه دې ومنله.
- هیله کوم.

ورزیاته مې کړه:

- ښاغلیه! که یو ځل بیا هم ورته ووایې، مهرباني به دې وي!
- زه ورته وایم، خو که یې ملګرې نکړې، ته هم نور مه خفه کېږه.
- دا خبره ته کوې، که هغه یې درته وایي؟
- باور وکړه، هسې ځان ستړی کوې، هېڅ امکان نه لري. ځکه د هغې موقف اوس دا خبرې نه مني.

سخته غوصه راغله، خو نه مې غوښتل چې هر څوک رانه خفه شي، د وروستي پیغام په ډول مې ورته ولیکل:

- خیر په هر صورت، ته خو زما پیغام بیا ورته ورسوه.
- په سترګو.

*****

دریمه ورځ وه، په فېسبوک مې سترګې نه وې لګېدلې، تمه مې په شکېدو وه، ما ویل خدایزده که بیا راسره وغړېږي، خو له زړه نه مې نه وتله، همغه لومړنی عکس یې هر وخت زما سترګو ته کېده.

نن مې زړه نازړه ګوتې وروړې، خلاص مې کړ، خو سم له واره یې حیران کړم، خو ثانیې وړاندې مې دا فکر نشوی کولی، اوس مې هم لا نه منله، هر څه له ورایه ښکاره کېدل، خو زما چې تمه شکېدلې وه، هېڅ باور مې نه کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ځير شوم، ما ويل کيدی شي د بل چا له لایک یا کمنټ سره راښکاره شوی وي، خو هغسې نه و.

د هغې تصوير مې وليد، پخپله يې ځړولی و، له خوشحالۍ نه حيرانۍ په مخه کړم، هغې زما ملګرتيا منلې وه، نه پوهېدم اوس څه وکړم؟ لاره رانه ورکه شوه، زړه مې لکه مارغه په الوتو شو، شاوخوا مې سترګې واړولې، ښه وه د چا پام نه و راته، ګنې خدای خبر زما به حرکات څه ډول ول.

کيبورډ ته مې ګوتې ور برابرې کړې، ورته ومې ليکل:

- نه پوهيږم، په کومو الفاظو درنه مننه وکړم، همدا به کافي وي چې درته ووایم، د يوې ښځې عاطفه او مهرباني تا ثابته کړله، ډېره ډېره مننه.

ښايسته څنډ ووت، ځواب يې رانغی، بيا مې ورته وليکل:

- نګين، درپسې خفه شوی يم.

همدې سره يې ځواب راښکاره شو:

- څه ووایم، ستا له لاسه، تا مې د ټولو پر وړاندې آبرو يووړه.
- ما وبخښه، پخپله خطا پښيمانه يم، خو بله چاره مې هم نه درلوده.

راته ويې ليکل:

- هر يو راغی پيغام يې راکړ، چې عاشقانه شعر يې درته ليکلی، ولې؟ څنګه او څنګه... زما دا تمه نه وه درنه، ډېر شرمونکی کار دې و.

په دې خبرې يې سم وچيچلم:

- نګين، زه نن ډېر خوشحاله يم، هېڅ نشم ويلی، ما وبخښه! پريږده چې تر=ر سبا لرې خوشحاله واوسم.
- څه ووايم نو، ستا له لاسه واقعاً چې؟؟

نور مې نه غوښتل خبرې ورسره اوږدې کړم، هرومرو يې ګيلې راته کولې، ښه په زغرده مې ورته وليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګرانې، زه نن بیخي ډېر خوشحاله یم، ما خپلې خوشحالۍ ته پرېږده، اوس د خدای پامان. سبا وختي راشې، سمه ده.
- سمه ده، الله دې مل.

*****

څه باندې اته بجې وې، نګین په فیسبوک کې راښکاره شوه، پوه شوم، چې لا هم وربانديې ګران یم، زما پرونۍ خبره یې منلې ده، ځکه خو نن وختي راغله.

لمړی مې د هغې د ناروغۍ پوښتنه ترې وکړه، په ځواب کې یې ځنډ ونه وېست:

- ښه یمه نو، مننه.

زیاته یې کړه:

- څه خبرې دي؟
- هېڅ.

ویې پوښتل:

- څه خو به دې نه ویل؟

څه به مې ورته ویل، داسې وخت کې له سرې نه خبرې هېرې شي، ځواب مې ورکړ:

- نه، څه مې نه ویل.
- ښه نو زه ځم، کار لرم.

په وارخطایۍ مې ورته ولیکل:

- خو ودې نه ویل راته، ته اوس هم رانه خفه یې؟
- هو ولې نه، اوس هم درباندې شکمنه یم.
- خو زه درته په زړه کې پاک یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا نو وخت ته اړتیا ده، اوس هېڅ نه ویل کیږي.

زیاته یې کړه:

- ښه اوس خو څه ویل نلرې، لاړه شم؟

دا چې له ما یې اجازه اخیسته، په زړه کې مې یو ډول غرور را وپارېد، ومې انګیرله چې ولا اوس هم ورباندې ګران یم، البته زه به نه پوهېږم.

ورته ومې لیکل:

- نور زما لخوا ښغمه اوسه.

- سمه ده، خو ما چې ولیدل، ستا کارونه یو روڼ اندي ته نه دي ورته، سم لکه د یو عادي سړي.

بیا یې زیاته کړه:

- شاید د فېسبوک نوري پاڼې به دې هم جوړې کړې وي، دا دی تر ما بیا هم را ورسېدې، رښتیا هم ستا کارونو ښه نتیجه ورکړه.

- ګرانې، اوریدلي به دې وي، چې مینه فولادي غرور هم اوبه کوي، د عقل او هوښیارۍ هېڅ پروا نه لري.

- ای بابا، یو طرفه مینه یوازې ځورول دي، نور هېڅ معنا نه لري.

زه غلی شوم، نه مې غوښتل چې تازه په تازه ځان ورسره بند کړم.

بل پیغام یې راغی:

- ښه نو، زه ځم، ستا لپاره راغلم، ګنې دومره وختي نه راتلم.

- ډېره مننه کوم.

*****

ایله یوولس بجې وې، چې د دفتر له کاره خلاص شوم، کاغذونه مې رییس ته وسپارل، بېرته شعبې ته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نګين په فېسبوک کې وه، سم لکه عادت شوی چې وم، وار له واره ليکخوني ته لاړم، سلام او سهار پخير مې ورته وليکل.

کاته مي چې ځواب يې راکړ، خو توري يې انګريزي ول، بيا يې وليکل:

- زما ډيسک پارسي نه لري، نه يې شم ليکلی.
- پروا نه لري، لږ لږ ورباندې پوهېږم.
- سمه ده.
- ښه.
- څه؟

بيا خبرې رانه ورکې شوې، هېڅ موضوع مې ونه موندله.

ويې پوښتل:

- وايه، څه دې ويل؟
- نه پوهېږم، څه ووايم؟ کله چې ليکخونه پرانيزم، ټولې خبرې رانه هيرې شي.
- ولې؟
- هېڅ نه پوهېږم.

زه وځندېدم، هغې د سواليې (؟؟؟؟) نښانې راته کېښودې. خو هغه څه چې زما په زړه کې ول، هغه مې په خوله نشوی راوړلی، وېرېدم.

نګين بيا د سواليې نښانې راته کتار کړې، اخر ناچاره شوم، ورته ومې ليکل:

- شايد ته يې ونه منې، خو باور وکړه، کله چې درسره مخامخ کيږم، خبرې مې هيرېږي.
- نو زه خو څه نشم کولی، ستا خپله ستونزه ده.
- نه پوهېږم، خو اوس يو ډول ويره درنه احساسوم.
- ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځکه ته اوس هم رانه خفه يې. آخر دا تر کله؟

پيغام يې راغی، خو زه له سره ورباندې ونه پوهېدم، زړه مې ورته په تنگ شو:

- انگريزي دې سخته شوه، سم نه ورباندې پوهېږم.
- اوس پارسي نشته نو.
- انستال يې کړه، په کمپيوټر کې شته.

په خبره مې و نه پوهېدله، د سواليې نښانې يې راته کېښودې:

- ؟؟؟؟

ورته ومې ليکل:

- ټولې ژبې په کمپيوټر کې شته، پکې عياره يې کړه.
- بلده نه يم.
- زه به لارښوونه درته وکړم.

کتل مې چې په پارسي حروفو يې پيغام راغی:

- زه دومره بده هم نه يم، چې ته رانه وويرېږې.
- ښه نو څنگه کېدی شي، چې بېرته همغسې خواږه شو؟
- وخت ته اړتيا ده، اوس هېڅ پرېکړه نکېږي، زه اوس هم انديښمنه يم.
- له څه نه؟
- درويشه! څه يې کوې چې راباندې تکراروې يې. زه او ته اوس يوازې دوستان يوو، بس.

بل پيغام يې رانکړ، له فېسبوکه ووتله، خو ما ته يې د دوستۍ کلمې خوند راکړ، پر همغې مې زړه ډاډه شو، تر مازيگره مې چورت سم و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

نني سهار له نورو سره توپير درلود، بيګاني باران هوا يخه کړې وه، د سړک پر غاړه موټر ته ولاړ وم، سړک لا هم لوند و، نن له خاورو او دوړو نه خلک بېغمه ول.

موټرونه ډک- ډک تېرېدل، يو هم نه راته درېد، خو اندېښنه مې نه درلوده، هوا پاکه وه، ماسک (پوز بند) ته هم اړتيا نه وه.

يو تور سراچه موټر رانږدې شو، څراغونه يې راته روښانه او ګول کړل، ما هم مازې سر ورته وښوراوه، راته ودرېد. د مخې په سيټ کې د يو تن ځای و، هغه بل تن خپل ځان موټروان ته ورجوخت کړ، ښه ورسره سرېښ شو، وروسته يې زه خوا ته ورکښيناستم.

د موټر منځ تود و، ټولې ښيښې يې بندې وې. ښه پاک سوتره و، داسې نه و، لکه د نورو ليني موټرو په شان. راديو چالانه وه، ټولو خبرونو ته غوږ نيولی و، د يو ځانوژونکي برید له خبره وروسته يې د پوهنتون او دانشگاه توده مسأله راواخيسته، خبريال ښه په خوند وويل: (پرون بيا هم د پوهنتون او دانشگاه د نومونو پر سر په ولسي جرګه کې نانداري رواني وې، خو سره له زياتو بحثو او ناندريو کومې پايلې ته ونه رسېدل).

خبرونه پر ځای پاتې شول، له شانه د يو تن غږ را پورته شو:

- له عمره همدا پوهنتون و، دا ټول کارونه د پرديو دي، دانشگاه دلته څوک پيژني؟

خوا ته يې ناست ځوان حوصله ونکړه، په دري ژبه يې وويل:

- خی دیگه افغانستان ره هم افغانتون بسازين.

د لومړني کس غږ لوړ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که افغانتون شي یا افغانستان، فرق نه کوي، زموږ خپل وطن دی، د نورو یې څه.

دویم دا ځل په پښتو ورته کړل:

- ولې یې څه، موږ افغانان نه یوو که څه؟
- چې یاستئ، نو په افغاني نومونو مه شرمیږئ.

موټروان وخندل، خوا ته مې ناست ځوان هم لږ موسکی غوندې شو، شاته مې ور وکتل، دواړه ښایسته ځوانان ول، د دواړو پر مخونو نرۍ ږیرې ښکاریدلې، له عادي خلکو سره یې له ورایه توپیر کېده.

دواړه یو تر بله سخت سره شول، خو دریم تن پرې نښودل، له غږه یې سپینږیری بریښېد، ما سم نشوی لیدلی، مخ مې نه ور اووښت، چې وروسته مې بیا په کوټه سنګي کې ولید، ښه نوراني سړی و.

هغه دواړه یې په خپله پټکه باندې داسې غلي کړل، چې بیا یې چونګ هم ونه خوت.

ورپسې یې په کراره وویل:

- شرم دی، هر وخت جنګ، په مازې خبره جنګ، څه خبره ده؟ دلته هر سړی په هر کار کې کار لري، تر کله به په نه خبره یو د بل ګریوان رانیسئ، له عمره پوهنتون و، دا اوس ولې؟

سړی نور غلی شو، بل چا هم بیا خبره ونه کړه، کوټه سنګي راورسېد، کرایه مې موټروان ته ونیوله، له موټر نه ښکته شوم.

په بل موټر کې وختم، په هغه کې چوپتیا خپره وه، ماپسې بل تن هم راوخوت، موټر ډک شو، موټروان د یوې مستې پښتو سندرې غږ لوړ کړ، د موټر تنګه فضا یې په سندرې منحصره کړه، هیچا ورته هیڅ ونه ویل، زه هم غلی وم، لږ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلورمه کارته راورسېده، ښکته شوم، دفتر مو سړک ته لنډ و، څو قدمه وړاندې پر وره ورننوتم.

*****

په فېسبوک کې مې د ملګرو لیکنې په ارامه وکتلې، خوښې مې کړلې او پر ځينو مې څرګندونې وکړې.

ښايسته څنډ ووت، نګين راښکاره شوه، په ليدو يې د نورو پرېښودو ته اړ شوم، بېګاه مې چې خبرې ورته زده کړې وې، ټولې مې بيا له ياده ووتې، په همدې کې وم، چې سلام يې راغی. خوشحاله يې کړم، لمړی ځل و، چې د هغې لخوا سلام وشو، له خوښۍ نه مې زړه په ټوپونو شو.

ورته ومې ليکل:

- عليکم سلام، څه حال دی، ښه يې؟
- شکر دی، دفتر ته پخير راغلې؟
- پخير اوسې، مننه.

ويې ليکل:

- د سهراب پر ځای که درويش درته وايم، نه خفه کيږې.

زما خپله هم درويش خوښېد، ورته ومې ليکل:

- ولې خفه شم، دا نوم مې خوښيږي، ځکه مې غوره کړی.
- بيا نو سمه ده، زه همدا درويش درته وايم.

پرې يې نښودم، بيا يې وليکل:

- پرون خو به رانه خفه شوی نه وې، زما چورت لږ ښه نه و؟
- نه، ولې درنه خفه شم.

نور يې دوام ورنکړ، زه لږ تم شوم، هېڅ مې ورته ونه ليکل، خو زياته حوصله مې ونشوی کړی، پر ليکدړه مې ګوتې ورکېښودې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نګین!
- بلې.
- کله چې تا سره چټ کوم، ډېره ارامي احساسوم.
- بیا نو ښه احساس دی.

زه یې لیکلو ته پرې نښودم، زیاته یې کړه:

- درویشه، زه او ته یوازې د دوستۍ په چوکاټ کې ښه یوو.
- سمه ده، ستا خوښه.

په همدې کې مې یوه بیګانې خبره را په یاد شوه، ورته ومې لیکل:

- غواړم، یو پارسي ناول پیدا کړم، که یې پېژنې، نوم یې راکړه!
- زه په کتابونو کې دومره بلده نه یم، رښتیا یو کتاب مې لوستی، ښکلی او جذاب ناول دی، بانو نومېږي، مسعود بهنود لیکلی، زما خو ډېر خوښېږي.
- مننه.
- مګر څنګه یې تر لاسه کوې؟
- دلته به یې ولټوم، که نه و، بیا یې له ایرانه را غواړم.
- سمه ده، ته خپله ښه پوهېږې.

زیاته یې کړه:

- رښتیا په انټرنټ کې یې وګوره، وې به.
- هو، وبه یې ګورم.
- ښه نو، که کار نه لرې، څمه سباناری خورم، که بېرته راغلم بیا خبرې کوو.
- سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

خاله ښوروا پخه کړې وه، رښتیا هم چې خوندوره وه، څو تازه مرچ مې ورسره وخوړل، سخت خوند یې وکړ.

د ماسپښین له مانځه وروسته مې فیسبوک ته سر ورښکاره کړ، نګین دا ځل د خپل ماشومتوب عکس پورته کړی و، تورو غټو سترګو یې له همغه ماشومتوبه خوند ورسره کاوه، ویښتان یې لنډ ول، خو بد نه ورسره ښکاره کېدل، سرو جامو کې د یوې شنې غټې ونې لاندې ولاړه ده او له خندا شنه پاتې ده.

هر چا خپله څرګندونه پرې کړې وه، ډېرو کسانو خوښ کړی و، ما هم خوښ کړ، خو په څرګندونه کې فکر یوورم، څه مې ورته لیکلي وای؟ اخر مې دا لنډه کرښه ورته وکښله: (د توصیف لپاره دې هېڅ توري نشم موندلی، جوړه دې نه وینم).

همدا توري مې په لیکخونه کې هم ورته ولیکل:

دقیقه به نه وه وتلې، چې ځواب یې راغی:

- مننه کوم، هیلمنه یم، چې بیا مې عکس خپور نکړې، ګنې نه دې بخښنم.

خبرې یې زور راکړ، خو ورته ملامت وم، په زغرده مې څه نشوی ویلی.

ومې لیکل:

- لطفاً! نور دا پیغور مه راکوه.

- سمه ده، هڅه کوم چې له ذهنه مې پاک کړم.

په همدې کې زما انټرنټ پرې شو، له غوصې نه مې مېز په سوک وواهه، د میز درب سره د همکارانو سترګې رابرګې شوې، ذکي نه د مجلې ډیزاین پاتې شو، هره دقیقه به یې یو ځل سترګې ماته را اړولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر مازیگره مې د انتظار خوند وکوت، خو انټرنټ جوړ نشو، رخصتي شوه، ایله چې له کمپیوټر نه د لېرې کېدو پلمه راپیدا شوه او پاڅېدم.

*****

پوره یوه اونۍ وتلې وه، بیخي فېسبوک بد راته ښکارېد، هغه فېسبوک ته نه راتله او زه اندېښنو پر سر اخیستی وم. موبایل یې هم زنګ نه تېراوه.

دوشنبه وه نن، څه باندې لس بجې به وې، چې راښکاره شوه، سم له واره راباندې اختر شو، له خوشحالۍ نه مې سلام پرېښود، ورته ومې لیکل:

- نګین، زما خو له خفګانه زړه په چاودېدو دی، ته چېرته وې.
- ولې؟
- دا څو ورځې نه ښکارېدلې، خیریت و؟
- هو ولا، اوس فېسبوک ته کمه راځم، همداسې ښه نه ده؟
- څه ستونزه لرې؟
- نه، دا څو ورځې رخصتیانې دي، کور کې ګڼه ګونه ډېره ده.
- د څه رخصتیانې؟
- د پیغمبر، امام حسن او اما رضا د رحلت ورځې دي کنه، ولې تاسې په دې ورځو کې رخصتۍ نه لرئ؟
- نه، موږ یوازې د پیغمبر د میلاد ورځ لرو.

سمدستي یې وپوښتل:

- تاسې عزاداري کوئ؟
- نه، موږ په دې ورځو کې روژه نیسو، صدقه ورکوو، هغسې یې نه نمانځو لکه تاسو.
- یعنې بیا هم موږ پوره نه منئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې وليکل:

- تاسو يوازې د عاشورا ماسپښين منئ، د رسول رحلت خو نه منئ کنه؟

په چورت کې يې بوتلم، رښتيا هم د حضرت محمد ص د رحلت ورځ خو دلته نه نمانځل کيږي، خاص ځواب مې نه ورته درلود. خو بيا هم ونه ځنډيدم، ورته ومې وليکل:

- هو، خو کله چې موږ اولين او اخرين پيغمبر وايوو، عقيده مو همدا ده، چې بل پيغمبر نه راځي، همغه يوه د ميلاد ورځ يې غوره ده، چې ونمانځل شي، وفات ته يې له همدې امله موږ دومره پام نه کوو.

ويې ليکل:

- درويشه، بده ونه منې، زه خوشحاليږم چې په دې اړه پوهه شم، خو ته نه غواړې څه ووايې، ولې؟
- درته ومې ويل کنه، آيا نور هم څه پاتې دي؟
- نه، ګوره کنه، موږ د خپل دين هر څه په ښکاره بيانوو، خو تاسې يې نه وايئ.

خندا راغله، خو اوس مې زړه ورسره نښتی و، ډېر جدي بحث ته مې زړه نه ښه کاوه، وېرېدم چې رانه خفه نشي.

ورته ومې ليکل:

- نګين! موږ په هغو شيانو هم عقيده لرو، چې تا يې يادونه وکړه، خو يوازې په طريقه کې يې توپير دی.

بې ځنډه يې بل پيغام راغی:

- درويشه، دا بحث مې خوښيږي، غواړم ستاسو د مذهب په اړه لنډ لنډ معلومات راکړې، مهرباني به دې وي، فقط غواړم پوهه شم، بس.

ځواب مې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د اسلام دين خو لکه د نورو اديانو په شان نه دی، دا خو لوی دين دی، د څه په اړه معلومات؟
- همدا چې د شيعه او سني اختلافات څه وخت او پر څه پيل شول.
- سمه ده، په سترګو.
- ډېره مننه، ګرانه دوسته.
- هيله کوم.

د غرمې ډوډۍ تياره وه، خاله دسترخوان راووړ، نور نو کومه موضوع هم په ذهن کې نه راګرځېدله، ما ويل راځه دا ځل زه د تلو اجازه ترې واخلم، ورته ومې ليکل:

- نګين، زموږ غرمنۍ تياره ده.
- نوش جان يې کړه.
- نه راسره ميلمه کيږې؟

په خندا يې کړل راته:

- ههههه مننه، بل وخت ته دې پاتې وي، ښه اشتها ولرې.

*****

يوازې د نګين پر ليکنه مې يوه لنډه خرګندونه ورکړه، نور برابر ليکخونې ته لاړم، هغه هم لکه ماته چې په تمه وي، بې ځنډه يې زما سلام ته عليک وويل، وريسې يې وليکل:

- مننه چې زما په مطالبو باندې نظر ورکوې.
- هيله کوم، ستا مطالب ښکلي دي.
- مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سره تازه کومه موضوع نه وه، هغه هم لږ وځنډېدله، شاید هغې هم موضوع لټوله. خو ډېر وخت يې ونه نيو، د ليکلو نښانه يې راښکاره شوه، پيغام يې راغی:

- رښتيا، زما اوستا بحث څنګه شو؟
- همدا اوس.
- نو څه وخت، لکه چې پلان ورته جوړوې که څنګه؟
- هههههه، نه هغسې نه، ما ويل يوه مکمله ورځ به پرې وغږېږو، اوس خو هسې هم وخت کم دی.
- پروا نه لري، چې هر څومره وشو، نور به بلې ورځې ته پاتې شي.
- سمه ده، خو ګوره زه ملا نه يم، ټول معلومات نشم درکولی.
- دا شيان ملا نه غواړي، زما په نظر انسان بايد دومره پوه شي، چې قرآن کې څه ليکلي او مفهوم يې څه دی.

پخه خبره يې وکړه، خوند يې راکړ:

- هو، ته ښه وايې، خو زما هدف دا دی، چې له ټولو دلايلو سره يې نشم تشريح کولی.
- سمه ده، هر څومره چې پوهېږې، همغه ووايه!
- سمه ده.
- هو، يو تر بله بحث نه کوو، پوه شوې، يوازې معلومات ورکوو.
- بلکل.

درې غټې مسألې مې په ذهن کې وې، همغه مې په نوبت ورته را واخستې:

- ګوره! يوه د صيغې مسأله ده، موږ يې حرامه ګڼو، خو تاسو يې حلاله.
- ښه.
- بله، په اوداسه کې د پښو وينځلو مسأله ده، تاسو يې مسح فرض ګڼئ او موږ يې وينځل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو.
- او دريمه، تاسو اصحابانو ته احترام نلرئ او کنځاوې ورته کوئ، خو موږ بالعکس، هغوی ته ډېر درناوی لرو.

لنډ پيغام يې راکړ:

- ښه نور؟

دا وخت يوه بله مسأله را په ياد شوه:

- رښتيا، شيعه ګان د وحی نزول پر حضرت محمد(ص) باندې تيروتنه ګڼي، هغوی وايي، چې بايد پر حضرت علي(رض) باندې نازل شوې وای، په دې کې جبراييل تېر وتلی. دا مسأله هم موږ ناسمه بولو.

سمدستي يې ځواب راغی:

- نه، دا خبره نه منم، شيعه ګان حضرت علي د امام په نوم پيژني، دا ټول دروغ دي، هسې شيعه ته نسبت ورکول کيږي.
- ښه د نورو په اړه؟
- صبر کوه، درته وايم.

زه تم شوم، د هغې د ليکلو نښانه ښکاريدله، وروسته يې ځواب راښکاره شو:

- شيعه ځکه اصحابان نه مني، کله چې پيغمبر وفات شو يا ان چې لا ژوندی و، دوی پخپله ګڼه ټول مسايل تحريفول او د پيغمبر کورنۍ سره يې زياتی کاوه.
- کومو اصحابو؟
- يو يې عمر درته يادوم، کله به چې هغه ته په کوم کار کې ستونزه پيدا شوه، نو له علي به يې مرسته غوښته، چې د هغه حق يې ضايع کاوه، ان ځينې وخت به يې هغه په کور کښېناوه.

ورته ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یعني د علي پر سر عمر له اسلامه وځي؟

ځواب يې رانکړ، ور زياته مې کړه:

- رښتيا عمر خو د علي زوم و، فکر نه کوم چې علي به ورسره مخالفت درلود.
- ته خو غوړ شه!

لاسونه مې ليکدړې نه لېرې کړل، لږ وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- هغه به په خپله خوله ويل، چې علي تر ما غوره دی، بايد حق يې ورکړ شي، خو دنيا يې چې سترګې ورپټې کړې وې، هغه ته به يې بيا حق نه ورکاوه.
- ښه د صيغې په اړه؟
- هو.

زياته يې کړه:

- دا خو منځ چې د پيغمبر او امامانو په وخت کې ډېرې ښځې بې سرپرسته وې، د جنګ له امله، دا چې فساد ونکړي صيغه ورته روا شوه. اوس زيات نارينه پخپله ګټه دا کار کوي، چې ښه نه کوي، خو په قرآن کې دا آيت شته.

ځواب مې ورکړ:

- هو منم يې، دا آيت شته.
- فکر کوم، د مومنون يا نور سوره ده.
- سمه ده، خو هغه آيت منسوخ شوی.
- نه درويشه، هېڅکله آيت نه منسوخيږي، يوازې په مختلفو وختونو کې يې تفسير فرق کوي، وګوره! يو ځای په قران کې راغلي، چې که مېرمنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو ستاسو نافرماني کوله، ان کولی شئ، هغوی په کوټک ووهئ، خو اوس هغه زمانه بدله شوې ده.

زه غلی وم، د هغې لیکلو دوام درلود، وروسته یې پاتې خبرې راښکاره شوې:

- او دا د بشري حقونو جز دی، هېڅوک حق نلري چې ښځې وځوروي، خو اوس هم ځینې پېښې په دنیا کې شته، ان په اروپا یا نورو هېوادونو کې.

زه د هغې تعبیر ته په چورت کې لاړم، هغسې چې ما باور درلود، قانع نشوم، لا هم غلی وم، چې بل پیغام یې راغی:

- رښتیا د اوداسه په اړه! فکر کوم د توبې سوره ده، خدای په قران کې په ښکاره ویلي، چې پر سر او پښو مسح وکړئ.

زیاته یې کړه:

- خو دا دومره غټ اختلافات نه دي، مهمه خبره دا ده، چې ځینې سنیان شیعه ګان کافران بولي، دا ولې؟

ماته خو داسې ښکاره شوه، چې بحث یې د همدې خبرې لپاره خوښاوه او ایله اوس یې د خپل زړه خبره راته وکړه، خو ما نه غوښتل په دې اړه یې ورسره وغځوم، بس همدومره مې ورته ولیکل:

- د نورو په اړه زه څه نشم ویلی، هر څوک د خپل نظر مسوول دی، شاید دغسې هم نه وي.

- ولې شیعه وژنه د زماني دود ګرځېدلې، ولې؟ آیا زموږ پیغمبر یو نه دی؟

پوه شوم، چې احساساتي شوه، ورسره اوږده مې نکړه، ښه وه د رخصتۍ وخت هم را لنډ شوی و، ورته ومې لیکل:

- نګین، د رخصتۍ وخت دی، دفتر بندیږي، نور دې سبا ته پاتې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لږ غلي پاتې کېدو وروسته يې ځواب راکړ:

- سمه ده، د ځان مواظب اوسه.

*****

نن زړه نازړه وم، ما ويل که فېسبوک راخلاص کړم، بيا بحث راسره کوي. حيران پاتې وم؛ دلته زما زړه نه صبرېد او هلته هغه د بحث لپاره په تمه وه.

لږ مې ځان وغولاوه، خو دومره د ټينګې نر نه وم، طاقت مې ونشو، فېسبوک ته ورننوتم.

د فېسبوک راته نا آشنا ښکاره شوه، فارمټ يې بدل شوی و، بيخي بل رقم و، بريښېده چې په هر څه کې يې بدلون راوستی و، ځينو يې په اړه پستونه (ځروني) هم کړي ول.

نګين لا نه ښکارېدله، ما يو پارسي شعر وځړاوه، يو دوه دقيقې به وتلې وې، چې لمړی ځل نګين خوښ کړ، ورپسې يې پيغام هم راغی:

- ګرانه يوه خبره مې درته کوله!

ترې ومې پوښتل:

- کومه خبره؟

- عقيدوي بحث نور نه کوو، عيسی په خپل دين او موسی پخپل دين، سمه ده!

ما هم دا ساعت له خدايه غوښت، ورته ومې ليکل:

- زما د زړه خبره دې وکړه، ډېر ورته په انديښنه کې وم.

- د څه انديښنه؟

- ما ويل تر منځ مو خفګان راپيدا نکړي.

- نه نه، زه خو داسې څه نه وينم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياته يې کړه:

- رښتيا زه نن يو چېرته ځم، لمړی فېسبوک ته راغلم، ما ويل تا خبر کړم.
- ډېره منه.

ترې ومې پوښتل:

- ودې نه ويل، چېرته؟
- د کور لپاره سودا اخلم، بيا د يو ناروغ پوښتنې ته ځم.
- څو بجې ځې؟

د پوښتنې په ډول يې بېرته راته وليکل:

- بجې؟؟

حيران شوم، چې اوس بجې ته په پارسي کې څه وايي، مترادفه کلمه مې ورته ونه موندله، ومې ليکل:

- يعنې څه وخت ځې، اوس ځې که وروسته؟
- بس لږ وروسته تياريږم، ځم.

زه تم شوم، هغې ليکل کول، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- ځينې کلمې ډېرې سختې وايې، هيڅ نه ورباندې پوهيږم.
- وبخښه نو، ايراني کلماتو سره بلد نه يم.

ويې ليکل:

- ما ته ځير کيږه، زده کوې يې.
- سمه ده، خو په کوچنيو تيروتنو پسې مه ګرځه.
- نه نه، همغه ورو ورو غټيږي، مهمې کوچنۍ دي.
- سمه ده، خو زه خوښيږم چې زما غلطۍ ونيسې.
- وګوره، ګناه دې خپله ده، خوښيږم نه، خوشحاليږم وايه، څو ځله مې درته وويل، اما ته له خپلې ښوونکې سره ضد کوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ههههه.
- خندا يې هم درلوده؟

نوبت يې رانکړ، بيا يې وليکل:

- ښه نو زه درنه ځم.

د هغې پخپله اصطلاح مې ورته وليکل:

- د ځان مواظبه اوسيږه.
- ته هم، د الله پامان.

*****

چهارشنبه وه نن، کمپيوټر مې روښانه کړ، انټرنټ کار نه کاوه، سر مې لا نه و راپورته کړی، د امين الله غږ شو:

- مدير صيب، نيټ خراب دی.

څه به مې ويل، زما په لاس کې نه و، ګڼې يوه شېبه به هم نه و رانه خراب شوی. لس بجې شوې، لا يې هم څرک ونه لګېد، زړه کې مې ويل خدايکه جوړ شي. غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، نن مې له چټ نه تمه وشکېده، پاڅېدم مانځه ته لاړم، بېرته راغلم، خو پر خپله څوکۍ مې ناستې ته زړه ونه شو، د مېز څنګ ته پر کاوچ کښيناستم، د ځان سره مې وويل:

- نن لکه چې انټرنټ جوړ نشو.

ذکي مخ راواړاوه:

- جوړ شوی.
- څه وخت؟
- ته چې مانځه ته لاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچته پاڅېدم، مخپاک مې لا همغسې پر اوږه پروت و، کمپیوټر ته کېناستم، نګین یو اوږد نظم رالیږلی و، ښکلی و، لوی مفهوم پکې نغښتی و، له شیطانت او غیر انسانیت نه پکې شکایت شوی و.

کتل مې چې پیغام یې راښکاره شو:

- شعر دې ولوست؟
- هو، ډېر ښکلی دی.
- پر خپله پاڼه یې وځروه، خوشحالېږم.
- همدا اوس؟
- هو نو، که دې خوښه نه وي، زه یې پسټ کوم.
- سمه ده، زه یې پسټ کوم.

شعر مې وځراوه، تر ټولو وړاندې همدې خوښ کړ، خپله څرګندونه یې هم ورباندې ورکړله.

شېبه وروسته یې راته ولیکل:

- درویشه، نور په شیعه او سني پسې نه ګرځو، زه او ته مسلمانان یوو او بله دا چې انسانیت مهم دی.

زیاته یې کړه:

- دا هر څه د قدرت لپاره جنګ دی، خلک پکې وژني، اصل خدای دی، چې موږ ټول یې منو، جنت او دوزخ د هغه په واک کې دي، چې هر چاته یې ورکوي اختیار لري.
- هو، ګراني همداسې ده، منم یې.
- خوشحاله یم ګرانه، چې راسره موافق یې.
- هیله کوم.

هغه وخندېدله، ورته ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نګين شعر دې ډېر ښکلی دی.
- زما نه دی، هو، د ايران حالت پکې ښه انځور شوی.
- د افغانستان هم.
- شايد.

موضوع يې واړوله، رانه ويې پوښتل:

- رښتيا هغه کتاب دې پيدا کړ؟ همغه تا چې ويل رومان.
- نه ولا، دلته مې پيدا نکړ، هغه سړی مې تر اوسه نه دی ليدلی.
- ښه ته اوس ماته يو رومان ووايه!

ومې ليکل:

- سم يې نه پېژنم، پارسي رومانونه مې نه دي لوستي، ما ويل که ته يې راوښيې.
- سمه ده.

زه تم شوم، د هغې د ليکلو نښانه ښکارېدله، پيغام يې راغی:

- درويشه، د پسټ بکس پته دې راته ووايه!
- څه يې کوې.
- هسې ما ويل، که ماته موقع پيدا شوه، زه يې دراستوم.
- نه ګرانې، زما مقصد دا نه و.

وځنډېدله، ما هم څه ونه ليکل، ورروسته يې پيغام راښکاره شو:

- زه يې هم همدا نن نه درلېږم، ته دې پسټ بکس ووايه!
- اوه، نګين ته هم.
- راته ويې ليکه، بيا خفه کيږم درنه.
- ښه ده- ښه ده، لږ صبر وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ځانګړی پسټ بکس نه درلود، دومره بلد هم نه وم، حیران دې ته وم، چې له چانه پوښتنه وکړم، انډیوالان مې هم تر ما نابلده ول.

پر امین الله مې غږ وکړ:

- امین الله، دفتر د پسټ بکس پته لري؟

ورو د ځان سره وبونګېد، مخ یې راواړاوه:

- د مطبوعاتو جمال یې لکه چې مسوول دی، خطونه متونه خو هغه ته راځي.

اوچته پاڅېدم، جمال ته ورغلم، رښتیانی همغه یې مسوول و، د پسټ بکس پته مې ځنې واخیسته، بېرته په منډه راغلم، د نګین څو پیغامونه سر پر سر راغلي ول:

- درویشه، څه شوې؟ - لاړې - ولې ځواب نه راکوې؟

ورته ومې لیکل:

- وبخښه، پته مې ایله راپیدا کړه.

- ښه راته ویې لیکه!

پته مې ورته ولیکله، وریسې مې وریاده کړه:

- زه خپل پسټ بکس نه لرم، دا د دفتر دی، یوازې د تلیفون شمېره زما ده.

- سمه ده بابا وپوهېدم.

*****

نن یې یو اوږد غزل خپور کړی و، د حافظ غزل و، یوازې خوښ مې کړ، څرګندونې ته مې خوښه ونه شوه، لیکخونې ته لاړم، هغه لا نه وه راغلې، خو لنډ پیغام یې راته پرېښی و:

- درویشه، ستا خپل عکس مې تر اوسه نه دی لیدلی.

ځواب مې ورنکړ، د خپلو عکسونو فولډر ته لاړم، تېر کال مې په ژمي کې څو عکسونه اخستي ول، یو مې پکې خوښ کړ، سپینې جامې مې د واورې بکګرونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره ورته وې، يوازې تورې کورتۍ او د سر تورو ويښتانو مې ورسره توپير درلود، نور لکه په سپينه واوره کې چې ورک وم؛ د واورې غړوسکې هم ښکارېدلې، چې کښته راروانې دي، بد عکس نه و، لږ مې خندلي هم ول، په څنګ ولاړ وم، پوره تنه مې پکې راغلې وه، همغه مې غوره کړ او ور ومې ستاوه.

ښايسته څنډ وتلی و، وروسته په غوبرۍ کې د پيغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، د نګين و، ليکلي يې ول:

- ښايسته ځوان يې، خپل دې دی.

ومې ليکل:

- هو، نور نو شک له زړه وباسه.
- سمه ده، ډير عالي عکس دی، رښتيا کابل کې واوره شوې؟
- نه، دا مې پروسږن دی.
- ښه ښه.

بيا يې وليکل:

- د دراوزې زنګ دی، بېرته ژر راځم.

څنډ ووت، راښکاره نشوه، د کمپيوټر غوبرۍ مې بېرته پر غوږو ونښلوله، تاند وېب پاڼې ته لاړم، د ښاغلي اسدالله غضنفر مقاله مې لوستله، د (ښکلا مرموز کيفيت) په نوم. مقاله لږ پاتې وه، چې د پيغام غږ مې واورېد، مقاله جالبه وه، په پای کې مې نيمګړې نشوی پرېښوولی؛ بيا د پيغام کړنګ شو، خو اوس يې د پايلې مفهوم ته رسېدلی وم، دوه وروستۍ کرښې يې پاتې وې، فېسبوک ته لاړم.

دريم پيغام يې هم راغی:

- درويشه ته چېرته يې؟

ورته ومې ليکل:

- دا دی راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې خندل:

- ههههه، څراغ دې روښانه و، ما ويل وې به.
- رښتيا هم دلته وم، يوه مقاله مې لوستله، پام مې نه و.

ورزياته مې کړه:

- شعر دې ښکلی و، ومې لوست.
- مننه، د حافظ دی.
- ښه د حافظ دی.

ورته ومې ليکل:

- رښتيا د حافظ په اړه يو څه را ياد شول.
- څه؟
- ته به نه يې خبره، دلته اوس هم د جماتونو په تدريسي نصاب کې د حافظ کتاب شامل دی.
- وي به، رښتيا هم.
- اوس هم زموږ زياتره سپينږيري د حافظ شعرونه په يادو وايي، ان د دين يوه برخه يې ګڼي.

هغې وليکل:

- خو ايرانيان يې ډېر نه خوښوي، متاسفانه زياترو ته هيڅ ارزښت نلري. ايرانيان دومره شاعران لري، چې دا پکې هېڅ دی.

زما په هدف پوهه نشوه، ورته ومې ليکل:

- نګين، ما ويل، آيا دا پر افغانستان باندې فرهنګي تيری نه دی؟
- ولې نه دی، عربانو چې هېواد ونيو، خلکو ته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود، هر يو په خپل غم کې شو.

زه يې ليکلو ته پرې نښودم، زياته يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه، پرېږده دا خبرې، په تیرو پسې سر مه خوږوه، نرۍ مخکې ځي، نور شاته کتل نه دي په کار.
- ښه نو ته ووایه!
- اوس نه، لږ وروسته یو ځای ته بیا ځم، کیدی شي، سبا ته هم رانشم.
- چېرته؟
- خور مې ناروغه ده، هغې ته ورځم. که سبا ته رانغلم، اندیښنه ونکړې.
- ښه ده چې ودې ویل، رښتیا مې هم اندیښنه کوله.
- نه نو، نوره اندیښنه له زړه وباسه.

ویې پوښتل:

- درویشه، څو ایرانۍ ملګرې لرې، رښتیا به راته وایې؟
- څه ډول ملګرې، یوازې د چټ او که تولې؟
- هو، هم د چټ او هم تولې عادي.
- یوه ده، هغه نګین نومیږي، په چټ کې ورسره ملګري کوم، نورې تر اوسه پوره نه پیژنم، یوازې د عکسونو له مخې مې په نخښه کړې دي.

وځندېدله، خو ډېره نه، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- ښه، ټول څومره ایراني ملګرې لرې، ۳۰ که ۱۰۰ که ....؟؟
- یوازې یو څو محدود ملګري دي، ټول شاید ۲۰ تنه وي.
- پوهیږې، زما ملګري زیاتره ښځې دي، چې ځینو سره ته هم ملګری یې، ځکه مې وپوښتل.
- هو، هغو رانه د ملګرتیا غوښتنه کړې، ما یې هم غوښتنه منلې ده.
- سمه ده، زه کوم اعتراض نه لرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

پرونۍ ورځ ډېره په سختۍ تېره شوه، تر مازیګره پورې دفتر راته بد ښکارېد، سم لکه یو شی مې چې ورک کړی وي. نن مې په شنه سهار فېسبوک خلاص کړ، نګین نه وه، خو زړه مې نه و، چې بېرته ووځم، هسې هم په انتظار عادت شوی وم.

شعبه تشه توره وه، همکاران مې یو هم نه و راغلی، پرون مې یو څو تصویري سندرې ډاونلوډ کړې وې، ما ویل راځه هغه وګورم. غوږۍ مې پر غوږونو ونښلاوه، پلې (چالانه) مې کړلې.

یو وخت په غوږي کې د پیغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، نګین وه:

- درویشه سلام، فېسبوک کې یې؟

ورته ومې لیکل:

- هو، یوازې ستا په تمه.
- مننه.

زیاته یې کړه:

- پرون لاړم، تا ته مې کتاب واخیست، درته پسټ مې هم کړ.
- اوه ګرانې، ما نه غوښتل تا په زحمت کړم.
- رښتیا هغه کتاب چې ما ښودلی و، هغه نه دی، دا مې بل درواستاوه.
- غټ زحمت دې ویستلی ولا.
- اوه، زه او ته دوستان یوو، په دې کې بیا زحمت له کومه شو.
- ډېره مننه.

غږ یې راباندې وکړ:

- خو درویشه!
- بلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرون سخته خفه شوم.
- ولې په څه؟
- پرون هلته پسته خانه کې ستا هېوادوال هم ول، پوهېږې څه یې راته ویل؟
- څه؟
- هر چا یو- یوه خبره کوله، یوه ویل: څه کوې طالبانو ته پست استوې، ومې ویل نه، هغه یو لیکوال دی، په وطن مین انسان دی، بل ویل: ولې دلته څوک نه و، ایله په افغانستان کې، بل به له خندا شین شو.

زیاته یې کړه:

- درویشه، ډېر بد خلک لرئ، په خدای چې ډېر بد ملت یاستئ.

په تشه خندا مې ځواب ورکړ:

- ههههه.
- خانده مه، باور وکړه د خپلو پلرونو او نیکونو نومونه یې هم زده نه ول.
- داسې څنګه کیدی شي؟
- ګوره کنه، د پسته خانې مامور ترې پوښتنه کوله، دوی هر یو یې وچه خوله پاتې کېدل، نه پوهېږم چې زده یې نه ول، که یې نه درلودل.

ورته ومې لیکل:

- آیا هغوی رښتیانی افغانان ول؟
- هو نو، زه دروغ درته وایم؟

ما بیا د خندا په نخښه د هههههه توري ورته کېښودل. هغه تم نشوه، بې ځنډه یې ځواب راکړ:

- په خدای د ژړا ځای دی، نه د خندا.
- نګین، ما خو ډېر مخکې درته ویلي ول، موږ سره د وطن مینه نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو والله.

زياته يې کړه:

- خو ته ښه انسان يې، ته تر نورو بېل يې، باور وکړه.
- مننه ګرانې، بيا هم زحمت دې ډېر وبخښه.
- نه کنه، په دوستۍ کې زحمت هېڅ معنا نه لري.

*****

نن يې بل تصوير ځړولی و، خپل يې نه و، پردی و. له جامو او شاوخوا څيزونو وربانديې پوه شوم، چې شاهانه او پخوانی راته ښکاره شو، نازکه ښايسته ښځه وه، شا ته يې دېوال باندې د سرو او سپينو زرو رنګارنګ شيان راځړېدل، د غټې تورې خوکۍ تر شا ولاړه وه او نرۍ موسکا يې داسې پر شونډو برېښېده، لکه عادت يې چې وي.

تصوير مې خوښ کړ، ورپسې يې دوه نورې ليکنې هم پورته کړې وې، خو ما هغه ونشوی لوستی، امين الله مخامخ راته ودرېد، ګڼ کاغذونه يې راته ونيول.

فېسبوک مې پرېښود، ترې ومې پوښتل:

- دا څه دي؟
- مجله ده.
- نوې ګڼه؟
- هو، ويې ګوره، دا ځل بيخي تازه موضوعات دي.
- سمه ده.

لړ لږ مې د مجلې پاڼې واړولې، همهلته پر مېز مې کېښوده، زه اوس ډېر بې مسووليته شوی وم، د دفتر کار ته مې زياته توجه نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به له ځانه وشرمېدم، چې سرېيه بده خبره ده، اخر دا خپل معاش خو باید ځانته حلال کړم.

خو چا ته وايې! بیخي لکه معتاد داسي وم، بېرته فیسبوک ته شوم، نګین راغلي وه، سلام مې ور واستاوه. شېبه پس يې ځواب راغی:

- علیکم سلام، ښه يې.
- شکر دی، ستا څال دی؟
- د الله فضل دی.

زه تم شوم، هغي بيا راته ولیکل:

- درویشه، عکس دې ولید، هغه د ایران ملکه وه، د لومړي پاچا ښځه او د مصر د پاچا لور.
- ښه ښه دا هغه وه، د شاه ښځه.
- هو د محمد رضا شاه ښځه، اولاد يې نه کېده، طلاق يې کړه، ګني ډېره ورباندې ګرانه وه.
- نو ولې يې طلاق کړه؟
- خو درته ومې ویل.

زما په مطلب پوهه نشوه، ورزیاته مې کړه:

- پوه شوم، خو بله ښځه به يې کړې وه، نو ولې طلاق.
- نوره نه پوهېږم، وروسته يې فرح سره واده وکړ او له هغې نه يې څلور اولادونه راوړل، دوه زامن او دوه لورګانې.
- ښه نو دا ښځه بیا څنګه شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- انگلستان ته لاړه، هلته يې واده وکړ، خو چې کله دلته په ایران کې وه، سخته ناروغه شوه، فکر کوم د مالت[1] تبې ونيوله، له هغې وروسته يې د بې اولادۍ ستونزه پيدا کړه، ګني په رضا شاه باندې ډېره ګرانه وه.
- ښه ښه، اوس پوه شوم.

دا وخت يوه پوښتنه پر زړه راوګرځېده، ونه ځنډېدم، ژر مې ورته مخکې کېښوده:

- نګين هدف مې بحث نه دی، بس يوه پوښتنه کوم.
- وکړه!
- د ايران خلک په يو وخت کې له يوې نه زياتو ښځو سره واده کولی شي؟

ويې ليکل:

- هو، که د چا اقتصادي وضعه ښه وي، کولی شي.
- يعني ستاسو په مذهب او قانون کې شته.
- هو ولې نه، چې د دواړو خواوو رضايت وي، د نورو يې څه.
- پوه شوم، مننه.

راته يې وليکل:

- درويشه پوهېږې؟
- له څه نه؟
- کومې ليکنې مې چې پورته کړې، خلک اوس د هغو علت رانه پوښتي.

ما يې ليکنې نه وې لوستې، دامين الله له امله رانه پاتې شوې. هغه مې ونه پوهوله چې ما نه دي لوستلې، ورته ومې ليکل:

- ښه نو تا څه ورته ووېل؟
- همدا اوس اخته يم، ځوابونه ورکوم.

[1] مالت: د وزې له شيدو اخستل شوې تبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغوی څه وایي؟

وځنډېدله، وروسته یې د لیکلو نښانه راښکاره شوه، پیغام یې راغی:

- فکر کوم، د غم او ښادۍ احساس هم له دې لارې لېږدول کیږي.راته وایي، چې ولې غمجنه یې، څه خبره ده او...؟
- رښتیا هم د احساساتو درک ښه کیږي.

ورزیاته مې کړه:

- خو یوه خبره ده، زیاتره خلک د بل له زړه نه له شیطانته پوهیږي، نه له صداقته.
- یعنې حسونه دروغ شوي؟
- شاید، اوس زیاتره خلک هر څه ته له منفي اړخه ګوري.
- رښتیا ده ولا، زه هم همداسې فکر کوم.

ورته ومې لیکل:

- ګنې څه اړتیا ده، چې نور خلک په دې اړه پوښتنې وکړي، ستونزه یې څه ده؟

لږ وځنډېدله، وروسته یې ځواب راکړ:

- وبخښه، راباندې راډېر شول، د چټ څراغ مې ګول کړ.

ورپسې یې وخندل:

- هههه ښه، یعنې ته په دې پوښتنو خفه کیږې، اوس پوهه شوم، ډېر حسود یې.

ماته هم خندا راغله، خو لا هم وېرېدم، یوازې همدومره مې ورته ولیکل:

- په نورو کارونو کې حسود نه یم.
- ودې لیدل، ستا حس مې هم معلوم کړ، زما په نسبت حساس یې.

هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گرانه، د وره زنګ دی، ګورم چې څوک دی.
- ښه ده، ورشه.

*****

نن يې د فېسبوک پر پاڼه څه نه و ځړولي، يوازې د ليکخوني پر سمبول باندې سره شمېره ښکارېدله، پوهېدم چې د هغې پيغام دی، ځکه له نورو سره مې ډېر سروکار نه درلود.

ليکخونه مې خلاصه کړه، راته ليکلي يې ول:

- عطر تو این هوا را پر کرده --- این هوا آن هوای سابق نیست.

بيا يې ليکلي ول:

- د يراحي سندره ده.

ورته ومې ليکل:

- سندره مې نه ده اورېدلې، خو شعر ډېر عالي دی.
- درويشه، ډېر عاشقانه شعرونه وايي، مهدي يراحي نوميږي.

د هغې د عشق خبرې ته مې زړه وتخنېد، درزا يې زياته شوه، مستقيم يې هېڅ داسې کومه خبره راته نه وه کړې، خو زړه دی نو؛ خوشې په خوشې يې د خوشحالۍ احساس کاوه.

ما ويل راځه همدا يې ښه وخت دی، بل وخت خدای زده کله پر لاس راځي، ترې ومې پوښتل:

- نګين، کله هم په خپل ژوند کې عاشقه شوې يې؟

بې ځنډه يې وليکل:

- هو څو ځله، مينه مې ډېره خوښيږي.
- نه، داسې مينه چې د هېريدو نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کنه، کله کله مې پر زړه هم راوګرځي.

خبره يې وغځوله:

- درويشه، پوهيږې، نارينه تل په خپل غم کې وي، خو ښځې بيا داسې نه دي، هر ډول سختې ګالي خو دهوکه نه کوي.
- لکه چې ښه دردېدلې يې.
- رښتيا وايم، ناځوانه دي.
- ټول به دغسې نه وي ګوره.

ويې ليکل:

- ښه، ته راته ووايه!

يو ځل مې ويل راځه ورته ولیکم، چې زه پر تا رښتيانی عاشق يم، بيا مې ويل، نه، خفه به شي، خدايکه يې بيا پخلا کړی شم.

بل پيغام يې راغی:

- درويشه، څه شوې؟
- همدلته يم.
- ښه نو ووايه، ته عاشق شوی يې.

ځواب مې ورکړ:

- هو، دوه ځله.

ورزياته مې کړه:

- خو دواړو ډير دوام ونکړ.
- ولې؟
- زما د پلار راسره خوښه نه وه، دلته خو مينه عيب دی، خلک ورباندې شرمېږي.
- ډير افسوس کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره یې وغځوله:

- ما هم یو زلمي سره دوه کاله مینه وکړه، هغه مې ډېر خوښېد، بیخي ډېر، زما مور هم راضي نه وه، خو یوه ورځ مې له څو نورو ښځو سره ولید، له همغه وخته مو بیا اړیکه پرې شوه.

ترې ومې پوښتل:

- ښه اوس څه فکر کوې؟
- د څه په اړه؟
- د عاشقۍ په اړه.
- یعني بیا عاشقه شم.
- نو څه کیږي؟

غلې شوه، ما هم څه ونه لیکل، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- عشق ښه دی کنه؟
- هو نو، همدا عشق دی چې ژوند دی.

دا وخت مې خپل موبایل ته پام شو، پرون یو چا ډیر ښه پیغام را استولی و، تول څلور کرښې و، خو د اوسنۍ موضوع سره یې سر خوړ، همغه پیغام مې ورته راواخیست:

- گل ته مې وویل: عشق څه دی؟ ویې ویل: تر ما ښایسته، پتنگ ته مې وویل: عشق څه دی؟ ویې ویل: تر ما ښکلی، شمعې ته مې وویل: عشق څه دی؟، ویې ویل: تر ما سوځوونکی، عشق ته مې وویل: آخر ته څه یې؟ ویې ویل: فقط یو نظر.

سمدستي یې پیغام راکړ:

- ښه اوس یې له کوم ځایه پیل کړم، یعنې یو نظر کافي دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پوهیږې، د مینې په کتو کې خومره رازونه دي، له عاشق پرته بل څوک نه ورباندې پوهیږي.

وځنډېدله، غوښتل مې بیا یوځه ورته ولیکم، خو کاته مې چې لیکنه یې راښکاره شوه:

- نه، نه پوهېږم.

زیاته یې کړه:

- زما لپاره مینه دوه اړخیزه پُل دی، چې یو لوری یې د مینې دی او بل یې د مهربانی.
- منم یې، خو بیا هم کتو ته اړتیا شته.
- په هغسې مینه زه باور نه لرم.
- نګین، ډېر پخوا دا ویل شوي چې مینه ژوند دی.

ونه ځنډېدله:

- ودې لیدل، عشق تر کتو سخت دی، کتل خو په منډه تیریږي.
- خو چې کتل نه وي، د هېڅ شي خوند نه وي، نه د عشق، نه د ښایست او نه د ژوند.
- سمه ده، بیا نو زما او ستا نظر همدلته سره بېلېږي.

وارخطا شوم، فکر مې کاوه خفه شوه، غږ مې پرې وکړ:

- نګین!!
- درویشه نه یې منم.
- وګوره! زه څه درته وایم.
- نه نه، نور بحث نه کوو، ستا نظر د هندي فلمونو په شان دی.

ووېرېدم، ما ویل لکه چې بیا مې کار وران کړ، ورته ومې لیکل:

- خفه شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې رانغی، بیا مې غږ مې پرې وکړ:

- نګین، زما خبره خو واوره.
- وایه.
- ته خو ګوره زه څه درته وایم!
- ولې زه ستا دوسته نه یم، که یوازې خبرې کوو، بس.

اوچته لکه له خوبه چې راويښ شم، خو زه سادګی لا هم وپرېدم، ما ویل خدای زده، له دې خبرې به يې مطلب څه وي، بابېزه مې وګڼله، ورته ومې لیکل:

- نګین، پوهېږم، خو ته ماته اجازه راکړه.
- ښه وایه، زه په تمه یم.

ورته ومې لیکل:

- په غوصه کېږه مه نو؟
- زما غوصه څه کوې، وایه.
- نه، نه يې وایم، وېرېږم.
- ووایه ژر کوه!

نور مې ځان ورسره بند نکړ، ورته ومې لیکل:

- ښه ده، درته وایم يې.

خو بیا مې هم جرأت نشوی کولی، غوصې يې دوه زړې کړی وم، په چورت کې يې بوتلم، چې بیا يې پیغام راغی:

- درویشه ووایه کنه، ژر کوه!
- ښه دا دی لیکم يې، لږ خو صبر کوه.

د زړه درزا مې وار په وار زیاتېدله، خو نور نه شوای تم کېدلی، ورته ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره که ما لیدل نشوای کولی، ته به مې څنګه درک کړې وې، څنګه به مې ستا خبرې لوستې وې؟ که ما ستا تصویر نه وای لیدلی، چا به راته راښودلې وې، چې ته دومره ښکلې یې؟ ځکه مې زړه....

بې ځنډه یې وپوښتل:

- زړه دې څنګه؟؟

نور مې په زړه کې خبره نه تم کېدله او نه مې هم پر لیکدره باندې ګوتې ټینګېدلې، لاسونه مې رېږدېدل، بل پیغام یې راغی:

- درویشه! خدای ته وګوره، ولې زړه دې؟

نور مې صبر ونه شوی کړی، بې باکه مې ورته ولیکل:

- زړه مې رښتیانی درباندې بایللی، ځکه خو یې اوس نشم درنه صبرولی.

- وااای خدایه.

بیا یې ولیکل:

- وای درویشه، زړه مې وښوېد، ته رښتیا وایې؟

- باور وکړه، نه مې ورځ ورځ ده، نه مې شپه شپه.

نور مې څه نشوی لیکلی، ټول بدن مې لړزې نیولی و، هغه هم لږ ځنډېدلې وه، خو ډېره نه، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- درویشه، یعنې ته...

زیاته یې کړه:

- یعنې ته رښتیانی راباندې عاشق یې؟

همدومره مې ورته ولیکل:

- هو، ګرانې، له همغه اوله.

- وای خدایه، درویشه رښتیا وو ایه.

احساسات مې ورته د (م) توري په ټینګولو سره وښودل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- رښتيا وايمممممممممممممم.

ځواب يې راغی:

- ټول بدن مې ريږدي، زما هېڅ باور نه راځي. دا ته څه وايې؟

لا هم زه وارخطا وم، لا هم وېرېدم، دا اظهار راته ښه ښکاره نشو، ما ويل لکه چې خبره خرابه شوه، ژر مې ليکدړې ته ګوتې ور تيرې کړلې، زړه مې هم نه و، خو له ناچارۍ مې ورته وليکل:

- ما وبخښه، که زما په خبره خفه شوي يې.

همدې سره يې پيغام راغی:

- ته څه وايې، دا اوس واقعيت دی که ټوکې کوې؟

په دوو کې يې حيران کړم، نه مې هو ويلی شوی او نه هم نه، تېره تجربه را په ياد شوه، ښه اوس څه ورته ووايم؟ په همدې کې وم، چې بيا يې جدي وليکل:

- درويشه! دا خبره دې اتکلي وکړه، که رښتيا هم راباندې عاشق يې، د خدای لپاره مه مې ځوروه؟

نور نو څه پاتې نه ول، چې ترې پټه يې کړم، هغې د تينګار لپاره دا خبره راباندې تکراروله، ګنې له وړاندې هم پوهېدله، چې زهورباندې مېين يم. ښه په زغرده مې ورته وليکل:

- هو، زه درباندې عاشق يمممممم، ټوکه موکه نه ده، واقعيت دی!

همدې سره له فېسبوکه ووتله، خدای خبر زما رنګ به څه ډول شوی و، وار له واره مې ستونی رابند شو، غږ مې له خولې څخه نه راخوت، له همکارانو مې حيا کوله، ګنې همدلته مې خپل سر ته سوکان وېستل، ځان به مې ښه ريشخند کړی و.

بله چاره نه وه، ليکخونې ته ونښتم، يو په بل پسې مې پيغامونه ور سر کړل.

راښکاره نه شوه، خو اوس مې زړه چېرته صبرېد، شاته مې ډېره ووهله، نور مې هېڅ نه کول، کرار ناست وم، يوازې دواړه سترګې مې فېسبوک ته پاتې وې، بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو دقيقې به وتلې، چې بېرته راښکاره شوه، سم له واره يې په ليکخونه کې ليکل پيل شول، پيغام يې راغی:

- درويشه، کمپيوټر مې نژدې مات شوی و، وغورځېد.

غټه ساه مې واخيسته، ستونی مې واز شو.

کاته مې چې بيا يې وليکل:

- ښه شوه روغ دی، ته مه خفه کيږه، هېڅ خبره نشته.

ځواب مې ورکړ:

- ستا پر ځای ستا کمپيوټر اغېزمن شو.
- نه ګرانه، دا اوس هم زما ټول بدن رېږدي.

زياته يې کړه:

- واقعاً ډېره راته سخته ده. درويشه، ګوره زه هم.
- ته هم څنګه؟

ويې ليکل:

- تېرې دوه ورځې رخصتۍ کې چې نه وې، باور وکړه، هېڅ فېسبوک خوند نه راکاوه، ډېر مې زړه غوښتل درسره خبرې وکړم، خو ته نه وې.

ورته ومې ليکل:

- ګرانې همدا هغه احساس دی، چې زه يې ستا پر وړاندې له اوله لرم.

ويې ليکل:

- يعنې زه هم درباندې عاشقه يم.
- هو، خو ته يې د ويلو جرات نه لرې.
- درويشه، هېڅ باور نشم کولی.

هغې خپلې خبرې ژوولې، خو اوس زما احساساتو هر څه رانه هېر کړي ول، بيا مې ورته وليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گرانې، زه درباندې عاشق يم، يوازې ستا عاشق!

نوبت مې ورنکړ، ورزياته مې کړه:

- نگين، ته هم راته ووايه نو!

- څه؟

- همدا چې راباندې عاشقه يې!

راته ويې ليکل:

- درويشه! محمد رښتيا راته ويلي ول.

حيران شوم چې محمد بيا دلته له کومه شو، دا څوک دی؟

ترې ومې پوښتل:

- څوک يادوې؟

- همغه محمد يادوم، چې زما په اړه درسره غږېدلی و.

را په ياد شو، همغه چې د دې د عکسو لېږې کېدو لپاره راسره غږېدلی و، ورته ومې ليکل:

- ښه، هغه څه ويل؟

- ويل يې چې ته رانه لاس ناخلې، هېڅ دليل نه منې او يوازې ما غواړې.

ځانته مې وکتل، خندا راغله، وروسته مې ځواب ورکړ:

- هو نو دروغ خو مې نه دي ويلي.

- ځکه خو ما هم همغه وخت خپل ضد پرېښود.

سر مې خلاص شو، پوه شوم چې زه يې همغه وخت درک کړی يم، ما يې په زړه کې ځای نيولی، خو سادگي هم اندازه لري، لا تر اوسه مې د ويرې له لاسه کرښې په احتياط ورته کښلې.

اوس نو د هغې دې خبرې سره لا پسې رند شوم، ورته ومې ليکل:

- گرانې، اوس خو راته ووايه چې راباندې عاشقه يې، لطفاً!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوه ګرانه، کلماتو سره به لوبې وشي، زه او ته ډېر سره لېرې یوو، کله امکان لري.

ورته کړل مې:

- مینه فاصلې لندوي، اندېښنه مه کوه، ووایه نو!

بلاخره یې کلماتو سره لوبې وکړې:

- دربانديې عاشقه يمه، درويش جانه زړه ته مې راننوتی يې، رښتیانی راباندې ګران يې، واقعاً دربانديې عاشقه يم.

*****

نږدې غرمه وه، منډوې کې مې ځانته کورتۍ اخیسته، موبایل ته مې زنګ راغی، شمېره ناشنا وه، هوکې مې کړ، له هغه اړخه غږ راغی:

- سلام، جمال یم، له مخابراتو نه ستا په نوم یو څه راغلي، وایخلم که خپله راځې؟

- نه وروره، زه دفتر کې نه یم، ته یې واخله!

- سمه ده.

ماسپښنین دفتر ته راغلم، برابر جمال ته وروختم، د توربخن میز شاته ناست و، کمپیوټر ته یې سترګې پاتې وې، زه مخامخ ورته ودرېدم، زما په لیدو یې د مېز روک کش کړ، یوه وړه تړته کاغذ یې راوویست، راته ویې نیو.

ما ورته وخندل:

- یوازې همدا؟

د هغه تور نري بریتونه په خندا کاره شول:

- نه، مرکزي پسته خانې ته ورشه، هاغه مخابراتو کې چې ده، هلته خپل امانت واخله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې پلمه مې ځان وپوهاوه، ګنې په رښتیا هم لاره چاره یې نه وه رامعلومه، لمړی ځل و، چې ماته پسټ راغلی و، هغه هم له بهر نه.
خبره مې په ټوکه واړوله:

- عجب خلک دي، چې دا یې راوور، خو هغه به یې هم راوړی و.

د هغه بریتونه بیا په خندا کاږه شول، پنډې متې یې سره وروستلې، شاته یې تکیه وکړه، زه ترې راووتم.

*****

د ماموراتو رخصتۍ ته نیم ساعت پاتې و، د مرکزي پسته خانې پر لوی وره ورننوتم، ښۍ خوا ته د معلوماتو دفتر ته ودرېدم، پر سپین مېز باندې غټ کمپیوټر ایښی و، د مامور پوره مخ نه ښکاره کېده، یوازې دوه سترګې یې ښکارېدلې، د ښیښې سوري ته مې خوله ورنږدې کړه، له سلام وروسته مې وپوښتل:

- ماته له بهره یو پسټ راغلی، چېرته؟

هغه په خبره کې را ولوېد:

- وروره، دا د لېږلو څانګه ده.

لاس یې کیڼ لوري ته کوږ کړ، ویې ویل:

- هاغسې شاته را تاو شه، بستې هلته راځي.

هلمته ورغلم، تر ما مخکې هلته یو بل تن ولاړ و، اوږد سری و، په ډېر تکلیف یې د هغې خونې سوري ته ځان کروپ کړی و، لږ وروسته یې په شنه پلاستیک کې پیچلی خپل امانت واخیست، د سوري مخه یې راته پرېښوده.

د مسوول کس خېټه په یخنکاک کې په تنګ ښکارېده، تنې یې ډېرې سره کش کړې وې، له قوارې تریخ سړی برېښېد، خو غږ یې ښځې ته ورته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سر کې یې تذکره رانه وغوښته، د هغې له مخې یې یوه پاڼه ډکه کړه، وروسته یې زما مخې ته د لاسلیک لپاره کېښوده، لاس مې وردننه کړ او لاسلیک مې کړه.

لږ وراندې مې سترګې ولګېدې، بل مامور خورا ډنګر و، توري نرۍ متې یې ښورولې، ما ویل حق به یې دا چاغ ملګرى ترې خوري، خو هغسې نه وه، پخپل اټکل کې دروغجن شوم، هغه سګرټي و، له جیبه یې د سګرټو ډبی راوویست، یو دانه یې په وچو تورو شونډو کې ونیو او ډبی یې بېرته جېب ته وغورځاوه.

د هغه په لاس کې غټه چاړه وه، ماته یې په کتو کې غږ وکړ:

- وروره! دلته دې پام وي، زه ستا بسته خلاصوم.
- ولې؟

سرې ژر له غوټې نه چاړه لېرې کړه، په تریو تندي یې شونډې وښورېدې:

- درویشت کاله دلته یم، تر اوسه مې د چا امانت نه دى خیانت کړى.
- نه هغسې مې نه ویل.
- بیا نو اندېښنه مه کوه، هره اداره خپل مقررات لري، موږ له ځانه هېڅ نه کوو.

نور مې هېڅ ونه ویل، یوازې ځیر وم ورته. مامور چاړه پرې ورکېښوده، د ژیړ ډبل کاغذ یوه خوا یې ټوله ور ښېرې کړه، یوازې یو کتاب یې ترې راوویست، لاندې نور څه نه ښکارېدل. د کتاب له منځه یې د لیک یو پاکټ راوویست، هغه یې پر مېز کېښود، وروسته یې د کتاب پاڼو ته د لاس غټه ګوته برابره کړه، له یوه سره یې ټولې بلې خوا ته وشړلې، د کتاب پوښتې ته یې وکتل، پر خپل همکار یې غږ وکړ:

- یوازې کتاب ولیکه، داستان.

ورپسې یې یوه بله پاڼه هم راوړاندې کړه، دا ځل یې د یو سل اته دیرشو افغانیو غوښتنه وکړه، جېب ته مې لاس کړ، یو سل څلویښت مې ورکړې، ایله چې امانت یې راته وسپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر هیجاني وم، تلوسې مې نور یو قدم هم وړاندې نه پرېښودم، هملته دهلیز کې شنه اوږده پلاستیکي څوکۍ ایښې وه، پر یو کونج یې کښیناستم، د پاکټ خوله مې پرانسته، کتاب مې را وویست، پنډ کتاب و، په غټو تورو وربانديې لیکلي ول: (همخونه). نور مې ونه کوت، څنګ ته مې کېښود، د لیک پاکټ ته مې ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، دننه یې ډبل کاغذ پروت و، د زړه په بڼه جوړ شوی و، همغسې تک سور رنګ یې هم و، بیخي ډېر په زړه پورې و راته.

په شنه قلم پکې کرښې کښل شوې وې، لمړی د یو شعر درې بیتونه ول، ډېر ښکلي، ورپسې یې خپل سلامونه او پېرزوینې ما او زما کورنۍ ته په خوږو الفاظو کې ډالۍ کړي ول.

وروستۍ دوه کرښې یې داسې وې: (ډېر دې نږدې احساسوم، ان بیخي ډېر، خو چې کله مې ځانته پام شي، ته رانه اوږدې فاصلې ډېر لېرې کړی یې. دروېشه! همدا لکه چې مینه ده، البته زه نه پوهېږم) ستا دوسته نګین کاشاني.

لیک مې د کتاب په منځ کې کېښود، فکر یووړم، ځانته مې غوصه راتله، چې سړیه ته لا څومره ساده یې!

خو ډېر ژر مې بېرته خپله سادګي هېره کړه، خوښي راباندې زوروره شوه، له خوشحالۍ نه مې زړه دننه سینه کې په الوتو شو، چټې به خندا راغله، بیا به مې شاوخوا ته وکتل، خو ښه وه، هلته نږدې څوک نه ښکارېدل.

*****

نن مې هم تر غرمې پورې د دفتر مخ ونه لید، پر لاره وځنډېدم، نږدې ماسپښین مهال و، شعبې ته راغلم، کمپیوټر ته کښېناستم، درې پیغامونه راته راغلي ول، دریواړه پیغامونه د هغې ول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سلام درویشه، پرون ډېره درته په تمه شوم، رانغلې. چې ته روغ وې، خدای مکړه څه دربانديې شوي نه وي. موبایل دې هم کار نکوي، ولې؟

په همدې کې د هغې بل تازه پیغام راغی:

- درویښه، ډېره اندېښنه مې وه، ښه شوه چې راغلې.
- مننه ګرانې.
- د څه مننه؟

خندا راغله، د هغې بل پیغام راغی:

- درویښه، د څه مننه؟

ځواب مې ورکړ:

- ستا د لیک او کتاب.
- اوه خدایه، کتاب درورسېد.
- هو.
- زما لیک دې هم ولوست، ښکه دی خط مې؟

ورته ومې لیکل:

- ښکلی لیک او ښکلی خط.

د هغې د لیک وروستۍ جمله مې ورته ولیکله:

- البته همدا لکه چې مینه ده، خو زه نه پوهېږم، ستا دوسته نګین کاشانې.

لږ وځنډېدله، وروسته یې پیغام راغی:

- اوه درویښه، ته هم.

خبره یې وغځوله:

- پوهېږې، اوس دې نشم هیرولی، واقعاً دربانديې مینه یم.

ننۍ نیمه ورځ په خوږو خبرو بېخي بل ډول تېره شوه، هېڅ پرې پوه نشوم، یو وخت مې کتل چې شعبه کې یوازې زه پاتې یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

د سهار اته نیمې بجې وې، د پاسپورټ ریاست ته ننوتم، نهه بجې یې وعده وه، چې پاسپورټ به مې اخلم، خو د یو لاسلیک لپاره تر غرمې پاتې شوم. نور کسان هم ورته معطل ول. ډیر وږی شوی وم، سهار مې چای هم نه و خوړلی. د سړک پورې خوا برګر خرڅېد، خلک ډیر ورته ولاړ ول، ورغلم، په سره توکر کې ښایسته شوې ربړې (کراچۍ) ته ودرېدم، د دیرشو افغانیو برګر مې وغوښت. برګروال ښکته کتل، غږ یې وکړ:

- ښه ده، دغه درې جوړ شي.

ډیر ځنډ ونه ووت، وروسته یې زما هم راته جوړ کړ، همدلته مې په ولاړې وخوړ، موړ شوم، وریسې مې یو ګیلاس اوبه هم پر سر واړولې.

ساعت ته مې وکتل، لا یوه بجه نه وه شوې، پاتې شل دقیقې مې نور هم د انتظار ځور ته ځان ټینګ کړ.

یوه بجه شوه، دننه یې پرېښودو، خبر شوم چې پاسپورټونه تیار دي، له خوښۍ نه مې د انتظار ټوله ستوماني هېره شوه. په نوبت کې ودرېدم، ډیر شاته نه وم، لسم دولسم کس به وم، پاسپورټونه یې هم نه تالول، ژر ژر یې توزیع کول.

لږ ځنډ وروسته یې زما نوم واخیست، ور وړاندې شوم، پاسپورټ یې راکړ، څو ځله مې په لاسونو کې واړاوه، پردی یې نه و راکړی، خپل مې و، وروسته مې د کورتۍ په کیڼ جیب کې واچاو، راووتم.

دفتر ته راغلم، په شعبه کې چوپتیا خپره وه، ټولو خپلو کمپیوټرونو ته کتل، یوازې سلام مې ور واچاوه، نور لاړم خپل مېز ته ورتاو شوم.

د بل هېڅ کار غم نه و راسره، همدې ته خوشحاله وم، چې یوه ایرانۍ راباندې مېینه ده او تر ما بل نیکبخته نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیسبوک مې خلاص کړ، د هغې پیغامونه راغلي ول:

- درویشه! بیا څه شوي؟ هېڅ نه پوهېږم، خامخا څه خبره شته.

بیا یې لیکلي ول:

- دوه ورځې شوې، دا دی نن بیا هم رانغلې، چې کله نه راځې، ما ته له مخکې وایه.

رښتیا هم، ورته ملامت خو وم، ولې مې ترې پټوله؟ په اخر کې خو مې خامخا ورته ویل، نو بیا ولې اوس؟ راځه ورته ووایم.

ورته ومې لیکل:

- ګرانې، ایران ته درځم، د سفر ترتیبات نیسم.

ځواب ته یې تر مازیګره په تمه کښیناستم، خو هغه راښکاره نشوه، نور نو ناستې ته هم پلمه نه جوړېدله، رخصتي شوه، لاړم کور ته.

*****

یوه اونۍ ووته، له یوې خوا په منډو رامنډو او له بلې خوا نګین ته په پلمو ستړی شوی وم، نن هم یوه نیمه بجه به وه چې کمپیوټر ته کښیناستم.

فیسبوک مې خلاص کړ، لیکخونې ته مې لا پام نه و، چې د هغې پیغام راښکاره شو:

- درویشه! مړه مې کړه، خو دروغ مه راته وایه.

پوه شوم، چې هغه نوره ستړې ده، ډېرې پلمې مې ورته وکړې؛ خو کاشکې هر څه زما پخپل واک کې وای، ګنې نن په سبا مې خبره نه ځنډوله.

ورته ومې لیکل:

- ولې ګرانې، زه دروغ درته وایم؟

- څه ووایم، زه خو بیخي نه پوهیږمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گراني، یوازې دوه ورځې نورې هم لګیږي، ما وبخښه.

ځنډ یې ونکړ، په لیکلو بوخته شوه، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- د پاسپورټ خبره دې تمامه نه وه، د ویزې رابرسېره شوه، اخر دا څنګه دولت دی؟
- که زما په اختیار کې وای، اوس به وختې ایران کې وم.
- همدغه خو زه هم وایم، سمدستي ستا راتګ ته ضرورت څه و، شاید ډیر لګښت هم دربانديې راشي.
- دا خبره بیا له کومه شوه؟

بې ځنډه یې ولیکل:

- ماته همدا کافي ده چې فیسبوک کې راسره واوسې.
- نګین، زما ګناه نه ده، دلته په ادارو کې ډېرې ستونزې دي.
- څه ډول ستونزې؟
- همدا چې پیسې دې ورکړې، کار دې کیږي، که نه نو ځنډوي یې.

ویې پوښتل:

- رشوت غواړي؟
- هو، خلک ایران ته زیات ځي، ځکه نو دا ستونزې شته.
- زموږ سفارت هم دا کار کوي؟

هېڅ پکې ټکنی نه شوم، ورته ومې لیکل:

- ولې ستاسو سفارت کې فرښتې دي.

هغې وخندل، ما ورزیاته کړه:

- نګین، ته مه خفه کیږه، موږ ورسره عادت یوو، اوس کار په خلاصېدو دی.

ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه، ته هم رشوت ورکوې؟
- هو نو، چې مجبور شم، بیا خو چاره نشته، باید ورېې کړم.
- یعني په ګناه کې ته هم شریک یې؟

ورته ومې خندل، خو په دغسې وخت کې یې ځنډ نه وېست، سمدستي یې پیغام راغی:

- خانده مه، د افسوس ځای دی.

بیا یې راته ولیکل:

- درویږشه، ما وبخښه! رښتیا ته به حتماً نن ستړی شوی یې، مامورانو به ځورولی یې، ما هم خدایزده څه درته وویل.
- هیله کوم، ښه دې وویل.
- ښه نو اوس به کور ته ځې، د رخصتۍ وخت دې را لنډ شوی.
- هو، لږ ورسته ځم.
- ګرانه د ځان مواظب اوسه، په ګڼه ګوڼه مه ورځه!
- سمه ده ګرانې.

*****

ایله چې نن مې زړه ولګېد، تېرې دوه ورځې راباندې بېخي سختې تېرې شوې، نن لس بجې یې سفارت ته غوښتی وم، زه نیم ساعت مخکې هلته حاضر شوم. کم وخت پاتې و، په لین کې ودرېدم، خلک ډېر ولاړ ول، لسو نه خبره واوښته، نږدې یوولس بجې وې، چې نوبت راغی. ورورانډې شوم، زما د نوم په اخیستو یې پاسپورټ راته ونیو، ژر مې وکوت، ویزه یې پکې لګولې وه، بېرته مې قات کړ، جیب کې مې کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالي مې نوره په زړه کې نشوی ځایولی، هېڅوک مې هلته ونه موند، چې د خوښۍ ډک زړه مې ورته تش کړی وای.

همغسې له لارې نه شار نو (شهر نو) ته لاړم، اباسین هوايي شرکت ته تېر کال خپل ملګري سره تللی وم، نن بیا ورغلم، خو دا ځل د خپل ځان لپاره.

په همغه ځای کې و، انصاري څلور لارې ته لنډ د قبلې خوا ته. د اریانا افغان الوتکې ټکټ يې راکړ، سبا نه بل سبا ته د چهارشنبې په ورځ يې الوت و، یوه نیمه بجه.

له شرکت نه راووتم، اوس سوغات ته په چورت کې وم، څه ورته واخلم؟ غوښتل مې داسې یو څه وي، چې ډېر ارزښت ولري.

د ټکسي ارن شو، مخ مې ورواړاوه، په ښراغونو يې د تلو اشاره راته وکړه، ما هم ژر لاس ورته وښوراواوه، راته ودرېد، پکې وختم.

پر لاره مې چورت واهه، چې افغانۍ جامې را په یاد شوې، لاسي ګنډل شوې جامې، ما ویل خامخا يې خوښیږي، زما خو ډېرې خوښې دي، پر همدې باندې د ځان سره صلاح شوم.

ده افغانان کې له موټر نه ښکته شوم، ورو- ورو تیمورشاهي ته وخوځېدم، لړزانک پله باندې ډیر وخت نه وم تېر شوی، ما وېل تر پښو لاندې به مې همغسې لکه پخوا لړزه وکړي، خو نه، اوس يې پر فلزي پایو کلک کړی و.

له سړک نه پورې وتم، توبه! هلته لا څومره ډېر بیروبار دی. مخامخ مارکېټ ته ننوتم، د اول منزل دکانونو کې یوازې همدا افغاني جامې وې، څو دکانونه مې ولټول، پنځم دکان کې مې یوه توره جوړه خوښه شوه، ډېره ښایسته ګنډل شوې وه، ښکلې ګنډ، په شنه خامک کې پټې شوې ښیښې، ډېر ښایسته کمیس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه زره او پنځه سوه افغانۍ یې راته بیه کړې، دوکاندار سپینږیری و، وچ ډنگر سړی، خو ډېر سخت و. چنې مې ډېرې ورسره ووهلې، ایله مې دوه ویشت سوه ترې واخیست او همغسې کور ته راغلم.

*****

بیخي بل ډول احساس مې کاوه، لمړی ځل و، چې الوتکې ته مې پر لومړۍ زینه باندې پښه کېښوده، فکر مې کاوه چې ټول به ما پسې راگوري، د زینو سر ته وختم، ژر مې شا ته وکتل، هېڅ خبره نه وه، هر سړی پخپله سودا کې ورک و، زه چا څه کولم، هسې خپل وهم پر سر اخیستی وم.

د الوت وخت ته لس دقیقې پاتې وې، نگین ته مې زنگ وواهه، موبایل مې غوږ ته نیولی و، چې له هغه اړخه نازک غږ شو:

- هلو.
- هلو نگین، زه یم، درویش.
- هو پوهه شوم، چې خیریت وي، ویلې خو دې نه ول، چې زنگ وهې.

له خوشحالۍ نه بیخي وارخطا وم، ورته کړل مې:

- یو زیری مې دربانديې کاوه.
- د څه زیری؟
- همدا اوس الوتکه کې ناست یم، شیبه وروسته درروانېږم.

غږ یې اوږد شو:

- وای خدایه! درویشه رښتیا وایې؟ زه یې نشم منلی.
- هو گرانې، بس څو دقیقې وروسته در په هوا کېږم.
- څو ساعتو کې را رسیږې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمړی ځل مې و، نه پوهېدم څو ساعته نیسي، په څنګ کې مې څوک ناست هم نه و، هسې اټکلي مې له خولې ورته ووتل:

- شاید درې ساعته ونیسي.
- درویشه ته رښتیانی راځې؟
- هو نو ګرانې.
- وای خدایه!

غلې شوه، ژر یې بیا غږ وکړ:

- ای، اول دې لږ ځوروم، چې خفه نشې سمه ده.

حیران یې کړم:

- څنګه مې ځوروې؟
- څه یې کوې، چې کله راغلې بیا یې وینې.

ورته ومې خندل، د هغې غږ هم نرم شو، ویې ویل:

- ښه ده ګرانه، زه اوس تیاری نیسم، بدرګې ته دې په هوایي میدان کې په تمه یم.
- نه، ته مه راځه، پته راسره ده، پخپله دې پیدا کوم.
- کله دغسې کېدی شي.

غږ مې پرې وکړ:

- نګین!
- اورم.
- ډېره مینه درسره لرم.

ورو یې وویل:

- زه هم ګرانه.

دواړه غلي شوو، خو هغې دا چوپتیا اوږدېدو ته پرې نښوده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه!
- بلې، اورم.
- بلاخره زه او ته يو بل وينو.
- هو ګرانې، ان شأ الله.

راته کړل يې:

- ډېره قوي اراده لرې، راباندې ګران يې، بيخي ډېر.
- ته هم.
- ښه نو، تليفون دې بند کړه، ايله تیاری ونيسم.
- سمه ده، د خدای پامان.
- د خدای پامان، پخير راشې.

*****

الوتکه په هوا شوه، ځای ځای مې غرونه ليدل، هغه هم په شپبه کې له سترګو پناه شول، وروسته ناڅاپه الوتکې ټکان وخوړ، زه وارخطا شوم، په زوره مې خيرالله کړل. څنګ کې مې سپين ږيری ناست و، غږ يې وکړ:

- مه وارخطا کيږه، طياره په وريځو کې همداسې کوي.

ما هيڅ ونه ويل، لږ وروسته بيا د سپينږيري نرم غږ په غوږ راننوت:

- دا دې اول وار دی؟
- هو.
- چېرته ځې؟
- ايران ته.

ورو يې وخندل:

- پوهېږم چې ايران ته ځې، کوم ښار ته يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ته البته ساده ښکاره شوم، خبره مې په ټوکه واړوله:

- ښه ښه، ما خی ویل څو هېوادونو ته به ځي.

دواړو وخندل، له خندا وروسته لږ چوپتیا خپره شوه، خو ډېره نه، سپین ږیري وپوښتل:

- ښه، چېرته روان یې د خیره؟

- تهران ته.

- څه کار کوې؟

- هېڅ، د یو دوست لیدو ته ورځم.

سړي د پوښتنې په ډول راوکتل، خو غږ یې ونکړ. دواره بیا تر ډېره پورې چوپ پاتې شوو، کله کله مې د سترګو له کونجو ورکتل، خو هغه شاته تکیه کړې وه، سترګې یې پورته رنې پاتې وې.

دا ځل ما د پوښتنې جرأت وکړ:

- حاجي صیب، ته چېرته ځې؟

په نهیلۍ یې خوله چوله کړه:

- تهران ته، درې کاله کیږي چې ځم او راځم، زوی مې هلته بندي دی.

- ولې؟

- یاره، چې مړ وای، خو پخپل وطن کې؛ نه په هغه شوم ایران کې. پوهېږې! د کال درې ځله ځم او راځم.

ترې ومې پوښتل:

- ولې بندي دی؟

سړی غلی و، ښایسته څنډ وروسته یې ځواب ته سر راپورته کړ:

- څه به یې درنه پټوم، د پوډرو تجارت یې کاوه.

- څو کاله قید یې ختلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمجنه نرۍ موسکا یې پر شونډو ښکاره شوه:

- قاچاقبران په ایران کې غرغره کوي، قید مید نشته هلته.
- نو دی څنګه...

په خبره کې راولوېد:

- درې لکه ډالر مې ولګېدل، ایله یې په عمري قید بندي کړ، ګڼې وختې به یې اعدام کړی و.

د سپین ږیري سترګو کې اوښکې تم نشوې، پر مخ یې ښکته راوبهېدې، ژړغونی غږ ترې راوخوت:

- ډېره دنیا لرم، زوی مې هم ډېرې ګټلې، څه به یې کړم، اوس همدا ټوله دنیا ایرانیو ته ورکوم، خو زوی مې نه خوشې کوي.

غټه ساه یې واخیسته، وروسته یې پاتې خبرې ته شونډې ورټولې کړې:

- وروره، همدا یو زوی مې دی، هغه هم.

سپینږیري خپله ژړا تینګه نشوه کړی، خپل سپین دسمال یې سترګو ته ونیو.

زما چورت هم خراب شو، د ښیښې خوا ته مې مخ واړاوه، نور مې خبرو ته پلمه نشوی جوړولی، یو وخت مې کتل چې هغه ویده دی.

*****

له الوتکې راکښته شوم، پورته مې وکتل، اسمان همغه و، خو لاندې زمکه بیخي بدله وه، فضا بدله او ان احساس مې ورسره بدل غوندې و.

د دهلیز پر دروازه ورننوتم، اوږد ښایسته دهلیز و، وراندې لاړم، لوی صالون ته ورننوتم، یوې غاړې ته د مامورینو ځای و، خلک همله ورتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپین مېز تر شا په تور حجاب کې پوښلې سپینه تنکۍ نجلۍ ولاړه وه، خندل یې نه، خو سلوک یې بد نه و، مسافر نه ځنې خفه کېدل. مخامخ ورته ودرېدم، پر مېز باندې ایښي تلیفون ته مې اشاره وکړه، ومې ویل:

- وبخښئ، اجازه ده یو زنګ ووهم؟

ژر یې پر تلیفون لاس ورکېښود:

- داخلي که خارجي؟

- نه نه، داخلي.

تلیفون یې راوړاندې کړ، وروسته یې یوه ګوته جیګه ونیوله:

- فقط یوه دقیقه!

سر مې ورته وښوراوه:

- سمه ده.

درې ځلې مې د نګین شمېره ډایله کړله، خو اړیکه ټینګه نشوه، تلیفون مې بېرته خپل ځای ته ورټیله کړ.

د دخولۍ کار مې خلاص شو، سپین سري مامور پاسپورټ راته ونیو، په یوه مننه ویلو مې هغوی دواړه خوشحاله کړل، ترې روان شوم.

اندېښنه مې شوه، نورو مسافرو ته خپلوان او دوستان راغلي ول، یوازې زه پکې لکه بې موره ورۍ، په تش میدان مې سترګې وارخطا- وارخطا اړولې.

ډېر مې یوې خوا بلې خوا ته، ځان جیګ جیګ کړ، ما ویل که مې چېرته ووینې، خو نه ما څوک د هغې په څهره ولیدله او نه پر ما باندې چا غږ وکړ.

د هغې خبره را په یاد شوه، ما ویل حتماً یې لیدل یم، خو هسې مې ځوروي. کیدی شي اوس راپیدا شي. خو نشوه پیدا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه مې هم په ذهن کې غځېدله، چې ولې رانغله، موبایل یې ولې کار نکوي او... بیخي ډېر په تمه پاتې شوم، ناوخته کېدله، ما ویل راځه خو انسان دی، څه ستونزه به ورپیدا شوې وي.

بهر راووتم، ورو ورو مې د سړک غاړې ته ځان وویست، مخامخ یو ټکسي ولاړ و، ډنگر ځوان یې شترنگ ته ناست و، پاسنۍ شونډه یې په برېتو پټه وه، د هوایي ډگر لارې ته یې سترگې راپاتې وې.

وړاندې ورغلم، له سلام وروسته مې ورته وویل:

- ایران شهر ته ځم.

شونډې یې چوله شوې:

- ټول ایران شهر ته، که کوم خاص ځای لرې؟

نوره پته رانه هېره شوه، پر جېب مې گوتې ننویستې، وړوکی کاغذ مې راوویست، پته مې پکې تیاره لیکلې وه، ټکسیوان ته مې ونیو.

د کاغذ په لیدو یې دروازه خلاصه کړه، راکښېنته شو، زما بیک یې د موټر ډاله کې کېښنود، په راگرځېدو کې یې لنډه ساه واخیسته، ویې ویل:

- اوه، خومره درونډ و، ښاغلیه! لکه چې اکسیجن پکې و.

خندا راغله، هغه تر ما تېر شو، غږ یې وکړ:

- وخېژه، ځو د خیره.

پر لاره یې د موټر مخامخ هنداره برابره کړله، وړې تورې سترگې یې پکې راښکاره شوې، کله کله به یې راباندې خنبې کړې.

عجیب او غریب حرکات یې درلودل، سندره یې زمزمه کوله، پر خپلو ویښتانو یې هم ډېر پام کاوه، هرې څو دقیقې وروسته به یې د ښي لاس گوتې پکې ورتېرولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د ښار سیل کاوه، بد ښار نه و، لوړې ودانۍ یې هم کمې نه وې، لوی سړکونه او په قانون برابر ترافیک، خوند یې راکړ، همملته هم د کابل ګډوډي را په یاد شوه، افسوس راغی.

د ټکسیوان غږ شو، مخامخ د سیټ هنداري ته مې وکتل، هغه په تېزه لهجه وغږېد، سم وربانديې ونه پوهېدم، د نه پوهېدو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه وموسېد، وروسته یې ورو وویل:

- که عیب نه وي، یوه پوښتنه وکړم.
- مهرباني.
- د کوم وطن یې؟
- د افغانستان.

د سرې له سترګو سره وروځې پورته کاږه شول، غږ یې ونکړ، بېرته یې خپله زمزمه پیل کړه، خو ډېره یې ونه غځوله، غلی شو، وروسته یې یوه- یوه کلمه راواخیسته:

- ښاغلیه، یوه ورځ رانه وتښتېدل، کرایه یې رانکړه، هغوی دواړه ستاسې افغانان ول.

دا خبره یې رابانديې ښه ونه لګېده، ژر مې جیب ته لاس کړ، دوه پنځه سویزه مې ورته ونیول. پیسو ته یې وکتل، نوټونه نوي ول، په ګوتو کې یې وسولول، وروسته یې پوښتنې ته په هنداره کې سترګې راوړاولې:

- دا څه دي؟
- کرایه ده، زما او د هغو چې درنه تښتېدلي.

ویې خندل:

- هسې یوه خبره وه نو، ته پرې خفه شوې؟
- نه ولې خفه شم، ستا حق دی، دا دی درته وسپارل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکسیوان بیا پیسو ته وکتل، ویې نه پېژندلې، لکه نوې یې چې لیدلې وي. ورته کړل مې:

- افغانۍ دي، څه باندې یو لک تومان کېږي.

خوشحاله شو، پیسې یې پر جېب ومنډلې، وروسته یې وپوښتل:

- ښاغلیه! سوداګر یې؟
- نه.

لږ څنډ غلی و، بیا یې پوښتنه وکړه:

- همدلته کار کوې؟
- نه.
- کور دې دلته دی؟
- نه.

سړی حیران شو، هېڅ یې ونه ویل، ډېر څنډ پس یې بیا غږ را پورته شو:

- ښاغلیه، بیا نو خامخا چکر ته راغلی یې، زه درسره مرسته کولی شم، ښایسته- ښایسته ځایونو ته به دې بوځم.

ومې خندل:

- نه وروره، د یو دوست لیدو ته راغلی یم.
- یوازې لیدو ته؟
- هو.
- نر دی که ښځه؟

ډېر عجیب سړی و، عجیبې پوښتنې یې کولې.

بیا یې وویل:

- وبخښه، لکه چې تېروتنه مې وکړه، مطلب مې دا نه و، چې ته رانه خفه شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځان سره مې وويل، راځه ورته ووايم، لږ خو به يې پر زړه باندې اور بل شي.

ځواب مې ورکړ:

- هيله کوم، زما يوه ايرانۍ دوسته ده، د هغې ليدو ته راغلی يم.

په وينښتانو کې يې ګوتې تيرې کړې، وره موسکا يې پر شونډو ښکاره شوه:

- بيا دې نو راتګ بې ځايه نه دی.

له يوې لنډې خندا سره مو تر منځ چوپتيا خپره شوه، خو ټکسيوان د عادت له مخې ډېر چوپ پاتې نه شو، ويې ويل:

- ښاغليه، عجيبه دوستي ده، ته له بل هېواده ورته راغلې، خو هغه تر هوايي ډګره هم درته رانغله.

- نه پوهېږم، موبايل يې زنګ تېر نکړ، ګنې خامخا راتله، راته ويلي يې ول.

- څه ووايم نو.

ټکسيوان مې خوښ شو، سپين سږی راته وايسېد، کرار- کرار مې خوله ورته سوړې شوه، د نګين په اړه مې لنډ-لنډ ډېر څه له خولې ورته ووتل، سترګې يې ارګې پاتې شوې، حيرانۍ يې شونډې ورغوټه کړلې، تر ډېره يې هېڅ ونه ويل.

ښايسته څنډ ووت، وروسته موټر ودرېد، ښي لاس ته مې وکتل، سپينه لوړه ودانۍ ولاړه وه، ټکسيوان مخ راواړاوه:

- ښاغليه بد سړی نه يې، که ما ته اړتيا لرې مرسته درسره کولی شم.

- مننه.

کيڼ لوري يې ته لاس ونيو:

- هاغه لسم بلاک دی او هاغه وينې، هغه يې دروازه ده.

احساسات مې بل ډول شول، بدن مې ټول په ريږدېدو شو، د موټر دروازه مې خلاصه کړه ښکته شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکسیوان تر شا غږ را وکړ:

- بیک دې هېر نشي!

هغه هم راکښته شو، د موټر پر بام یې څنګله کېښوده، ویې ویل:

- ښاغلیه، ګمان نه کوم، ته به هلته له چا نه پوښتنه کوې؟ ته پوهېږې، هغه یوه پردۍ ښځه ده!

ور وګرځېدم:

- ته ووایه، څه وکړم؟

هغه بلاک ته وکتل، بېرته یې مخ راواړاوه:

- هلته ګوره، څومره ډېر خلک راووتل.

رښتیا هم د بلاک دروازه کې ډله خلک راپیدا شول، ښځې پکې له تورې کارغۍ تاوېدلې.

د موټر د دراوزې کرپ شو، شاته مې وکتل، د شا دروازه یې خلاصه نیولې وه، ورو یې وویل:

- په موټر کې کښېنه! د پنځو دقیقو لپاره موټر درته سپارم.

- او ته؟

- اول باید زه ورشم.

په تلو کې یې بېرته مخ راواړاوه:

- رښتیا د هغې میرمنې نوم څه و؟

حیران یې کړم، ما ویل دا اوس څه کوي، بیا یې وپوښتل:

- ښاغلیه نوم یې څه و؟

- نګین کاشاني.

- اهه، په یاد مې شو، مننه.

دوه ګامه یې واخیستل، بیا راتاو شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښځمه اوسه، يو ايراني نارينه دوست هم ومنه.

مازې مې شونډې په موسکا سره ښېلې شوې، هغه روان شو، د بلاک تر دروازې مې د هغه شنه کورتۍ کې سترګې ښخې کړې وې، نور مې بيا ونه ليد.

ما شا ته سر کېښود، چورت کې لاړم، ذهن مې بيا د انديښنې سمندر ته ځان واچاوه، چې کابل کې مې څومره اسانه ګڼلې وه، دا موبايل يې ولې بند دی؟ ولې مې مخې ته رانغله؟ هغې راته ويلي هم ول او …

خدايزده څومره وخت به وتلی و، چې د دراوزې کرپ شو، سر مې را پورته کړ، ټکسيوان پر خپله څوکۍ ناست و، مخ يې راواړاوه:

- ښاغليه، ډېر متاسف يم.

په وارخطايۍ مې وپوښتل:

- خيريت خو دی؟

- نه وروره، هغه ښتيا ستا بدرګې ته درغلې وه، خو.

په خبره کې ور ولوېدم:

- خو؟

غېته ساه يې واخيسته، زما پر زنګانه يې لاس راکېښود:

- ښاغليه، يوازې زه پوه شوم چې ستا مخې ته درغلې وه، خو ماته دغسې چا ونه ويل.

- نو څه شوه هغه؟

- د هوايي ميدان پر سړک ټکسي د لارۍ سره ټکر کړی، ټکسيوان او دا دواړه مړه دي.

غږې مې مړه پړه شول، زړه مې په ستوني کې لک ودرېد، غږ مې بند شو، هغه خبرې کولې، خو ما نه اورېدې، بيخي مې غوږونه ډب شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا مې سترګې واړولې، په شيبه کې هر څه راته پردي ښکاره شول، ايران بېرته راته همغسې شو، لکه پخوا مې چې ګاڼه. ځان راته پکې بد ښکاره شو، له ډېر خفګانه مې ژړا ورکه شوه، ټولې هيلې مې په همغې شېبه کې راټولې کړلې او د يوه لنډ اسويلي په تاو مې له منځه يوورې.

پر خپل زنګانه مې بيا د موټروان لاس ولېد، غږ يې شو:

- ښاغليه! واقعاً زه هم خفه شوم، درک کومه دې.

سر مې ځوړند پاتې و، تر خولې مې بيا هم هېڅ راونوتل.

دا ځل يې په آمرانه ډول وويل:

- څه نو ورشه!

- چېرته؟

- کورته ورشه، يو ځل خو يې ووينه، خير دی که اوس مړه ده.

- خو.

زما په خبره کې را ولوېد:

- هاغه زلمی ويني! هغه شين کميسی.

ور ومې کتل، هغه زياته کړه:

- هاغه چې پر دروازه يې تکيه کړې، هغه يې زوی دی.

- څه، زوی يې دی؟

- هو، ولې ته نه يې خبر؟

- خبر يم.

- نو بيا!

هېڅ مې ونه ويل، ټکسيوان خپل تندی په سوک وواهه:

- اوه خدايه! ورشه نو، آخر دومره اوږد مزل دې کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې مې یو ډول وېره خپره شوه، خوشې رقم- رقم پوښتنې راته درېدلې، خو موټروان په کراره نه پرېښودم.

بیا یې غږ شو:

- ځنډ مه کوه، هغه هلک ستا په تمه ولاړ دی.

په هلک کې مې سترګې منډلې پاتې شوې، هلک تر ما هم دنګ و، حیرانۍ په مخه کړم، خو سړي صبر ونه کړ، تندي ته یې بیا ټک ورکړ، ویې ویل:

- او بابا، درځه! زه هم درسره ځم، هله نو.

له موټر نه ښکته شوم، هغه بیا خوله راوړاندې کړه:

- هلته ونه وایې، چې ته افغانی یې، نه به د هوایي ډګر نوم په خوله اخلې، سمه ده!

- ولې؟

- خطر درته پیښېدی شي، ته بس خپله خواخوږي ونښیه، هغوی پخپل غم کې دي، تا نه پوښتنه نه کوي.

- خو.

په خبره کې راولوېد:

- خو، مه پکې وایه، ما هغوی ته ویلي چې ته د هغې همکار یې، بس.

زیاته یې کړه:

- زوی یې عصبي ناروغ دی، خاوند یې سرحد ته تللی، په پوځ کې دی، دا پخپله ماموره وه او یوه لور لري، هغه ماشومه ده.

ترې ومې پوښتل:

- ته څه پوه شوې؟

سړي وخندل، وروسته یې جیب ته لاس کړ، کارت یې راوویست:

- دا وګوره، زه جینایي مامور یم، هم ټکسي او هم دا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له حیرانۍ نه مې سترګې رډې پاتې شوې، هغه ونه څنډېد، ویې ویل:

- زه د هر ډول پوښتنې حق لرم، دا زما دنده ده.

زه غلی وم، هغه زیاته کړه:

- وبخښه، ما نه غوښتل تاته هرڅه ووایم، خو وشوه نو.

بیا هم چوپ پاتې وم، هغه وویل:

- ته مه وارخطا کېږه، ستا په زیان نه یم.

بیک مې واز کړ، په سره پلاستیک کې پېچلې سوغات مې را وویست، هغه تر مخه زه ورپسې، دواړه ورو ورو روان شوو.

د زلمي مخې ته ودرېدلو، هغه سر له ګرېوانه راپورته کړ، سترګې یې لکه سکروټې سرې اوښتې وې، زموږ په لیدو دننه روان شو، بېرته یې شاته راوکتل، غږ یې وکړ:

- راځۍ!

په زینو کې نږدې پوړ ته وختو، هلک مخامخ سپینه دروازه پورې وهله، لمړی خپله ننوت، ورپسې موټروان او بیا زه.

اوږده لوبه کوټه وه، سور تابوت په منځ کې ایښی و، څو تنه ښځې ترې تاو وې، ژړل یې، هلک وړاندې تېر شو، ټکسیوان د تابوت کیڼ لوري ته مخامخ ودرېد.

د تابوت سر خلاص و، ژړا راغله، اوښکې مې ونشوای درولی، پر مخ مې ښکته راوبهېدلې، د تابوت پر ژۍ مې لاس ورکېښود، ورته ځیر شوم، هغه رښتینې وه، ټولې خبرې یې راته رښتیا کړې وې، خو زما د باور ختې خامه وه، ما نه ګڼله چې مېړوښه به وي، دروغ راته ښکارېدله.

د نګین څهره همغه وه، همغه چې ما په فیسبوک کې لیدله، یوازې د سرو شونډو رنګ یې بدل و، تکې سپینې اوښتې وې. رښتیا هم خلک ورباندې غولېدل، زه ملامت نه وم، داسې نه وه لکه څلوېښت کلنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ باور مې نه راته، هغه زما مخې ته په تابوت کې مړه پرته وه، یو ساعت وړاندې مې دا حالت په چورت کې هم نه راګرځېد، په همدې کې وم، چې ځنګه به ورسره مخامخ کیږم، هغه به ځنګه ساعت وي.

نور نو د ناستو ښځو په سترګو کې پوښتنې اوښتې، زه ورباندې له ورایه پوهېدم، ښځو پوښتنه نه شوای رانه کولی او هلک خو خپل سادتوب بوخت ساتلی و.

هلته د هغوی تر منځ زه ډېر پردی وم، چې په دې باندې یوازې ټکسیوان پوهېد.

جامې په سره پلاستیک کې سوغات شوې وې، د نګین پر سینه مې ورکېښودې، نورو ټولو ته یو سور پلاستیکي پاکټ ښکاره شو، رنې رنې یې را وکتلې، خو چوپتیا هیچا ماته نکړه.

ټکسیوان د تلو اشاره راته وکړه، د هو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه تر مخه زه ورپسې شوم، وره ته نزدې را په ځنګ شو:

- پام دې وي، شاته به نه ګورې!

نور هغه رانه مخکې شو، زه ورو- ورو ور ووتم، هېڅ نه پوهېدم، چېرته لاړ شم؟ د ماښام اذانونه مې واورېدل، شپې ته په چورت کې لاړم، په داسې اجنبي ځای کې چې نه تا څوک وپېژني او نه ته څوک، یوه شېبه هم هلته ځورونکې ده.

په همدغه فکر کې ورو ورو روان وم، چې ټکسیوان دا مزل را لنډ کړ، غږ یې شو:

- ښاغلیه، هله نو!

ګامونه مې ګړندي کړل، هغه له دننه دروازه راخلاصه کړه، ور وختم.

ډېر په تېزۍ یې حرکت وکړ، یوه ټوټه وړاندې لاړ، موټر یې بل سرک ته وویست، وروسته یې یوې غاړې ته بریک کړ، مخ یې راواړاوه:

- ښاغلیه، ډېر متأسف یم.

ما یوازې سر ورته وښوراوه، هغه لږ غلی پاتې شو، وروسته یې سر راپورته کړ:

- ښه اوس؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما تش ورته وکتل، هغه خبره وغځوله:

- زه ډېر اصولي ټکسیوان یم، نه زیاتی کوم او نه کمی.

ما بیا هم د ویلو هېڅ نه درلودل، زیاته یې کړه:

- ښاغلیه، تاته وایم، له دې وروسته نوره کرایه دربانديې راځي، تېره کرایه خو تر همدغه ځایه وه.

شونډې مې سره بېلې کړې، ومې پوښتل:

- څو کیږي؟
- څه څو کیږي؟

ژر مې جېب ته لاس کړ:

- کرایه دې؟
- تر کومه ځایه؟
- تر هوایي ډګره.

سړی حیران شو:

- څه څه، بېرته خپل وطن ته ځې؟
- هو نو، دلته زما نور څوک دي؟

هغه په پټه خوله سر پر یوه خوا کوږ کړ. شونډې یې وښورېدې:

- رښتیا هم.

ترې ومې پوښتل:

- هلته هوټلونه شته چې شپه پکې تېره کړم؟
- هو، هلته نږدې شته.

وروسته مې له جېبه پیسې راوویستې، ومې ویل:

- ښه، وایه څو درکړم؟

په ارامه یې شونډې وښورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- همغسې يو پنځه سويز بل راکړه.

زه هم ونه ځنډېدم، ژر مې يو پنځه سويز له پيسو ورېل کړ، سړی ډېر خوشحاله شو، دوه ځله يې مننه رانه وکړه، وروسته يې پيسې پر جېب ومنډلې او موټر يې پونده کړ.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library